Drunvalo Melchizedek

Spațiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele Mister din inima noastră

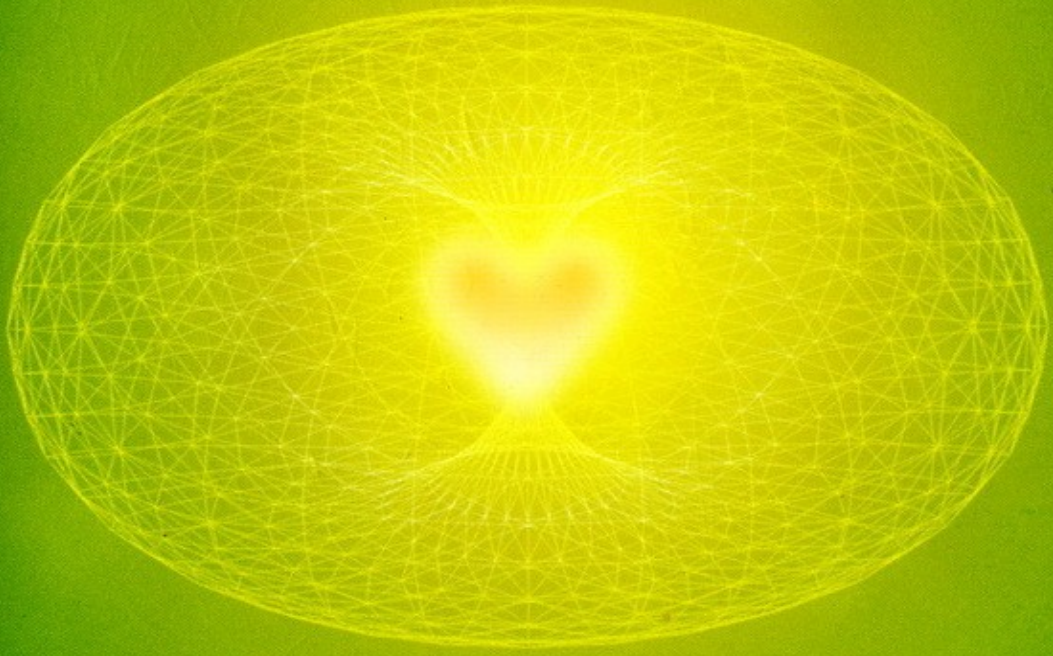

Editura For You

DRUNVALO MELCHIZEDEK

Spaţiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele Mister din Inima noastră

©Copyright 2003 by Drunvalo Melchizedek
Living in the Heart,
How to Enter into the Sacred Space within the Heart
Original English Language Publication 2003, by Light Technology

Copyright © 2005, Editura For You

Tehnoredactare: Felicia Drăguşin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a
României DRUNVALO MELCHIZEDEK
Spaţiul sacru al inimii: o călătorie către Marele Mister din inima noastră / Drunvalo Melchizedek; - Bucureşti: For You, 2005

trad. Daria Vasilescu

ISBN 978-973-7978-39-0 I
Vasilescu, Daria (trad.)

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: monica.visan@editura-foryou.ro;
foryou @ed i tu ra-
foryou. ro;
editura foryou@yahoo.com;

Printed in Romania ISBN 978-973-7978-39-0

DRUNVALO MELCHIZEDEK

Spaţiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele

Traducere
DARIA
VASILESCU

Editura For You

Dedicaţie
pentru iubita mea soţie, Claudette

În momentul în care am întâlnit-o pe soţia mea, am ştiut că ea păstra o tradiţie a cunoaşterii inimii, veche de peste patru mii de ani. Profesoarele ei, Catherine Shain- berg şi Kolette din Ierusalim, au învăţat-o să vadă Imaginile din Inimă.

Descendenţa lui Kolette se trage din primul popor de pe Pământ care a scris despre Mer-Ka-Ba (Merkavah în *ebraica).* însă bărbaţii din tribul care ofereau înţelepciunea Mer-Ka-Ba, au considerat că neamul lor nu era pregătit pentru experienţa interdimensională directă şi erau extrem de tulburaţi pe plan emoţional, în momentul în care interacţionau direct cu alte lumi. Pentru a putea rezolva această problemă, femeile tribului au creat un sistem de cunoaştere prin care să pregătească neamul lor pentru întâlnirea cu alte lumi, folosind misterul feminin al Imaginilor din Inimă.

În clipa în care soţia mea mi-a arătat, pentru prima oară, aceste imagini, nu puteam găsi nimic în interiorul meu pentru a explica ce anume erau ele, sau felul în care lucrau asupra sufletului uman. Tot ceea ce ştiam era că au avut efect. Cei peste opt ani în care am studiat activitatea lui Claudette m-au condus, într-un final, în direcţia cercetării pe care o prezint în această carte. Sunt convins că, fără influenţa ei, încă aş fi căutat răspunsurile în interiorul minţii. Prin urmare, îi rămân îndatorat, deoarece Imaginile din Inimă m-au condus, în cele din urmă, spre această experienţă pe care o voi împărtăşi cu voi.

Drunvalo

Claudette, te iubesc şi îţi mult

PREFAŢĂ

Încă din anul 1971, am studiat intens meditaţia şi Corpul de Lumină uman, numit Mer-Ka-Ba, iar fiinţa mea a fost absorbită în această tradiţie străveche, pe parcursul întregii mele vieţi de adult. Mi s-a părut în-totdeauna atotcuprinzătoare, ca şi cum ar fi oferit răs-punsul la nenumăratele mele întrebări cu privire la viaţă.

Călăuzirea mea interioară m-a învăţat geometria sacră care a condus la descoperirea Corpului de Lumină, iar geometria sacră însăşi părea să fie completă, deţinând toată cunoaşterea şi misterele universului. Era cu adevă-rat uimitor.

Cu toate acestea, după mulţi ani de experienţă în cadrul acestor câmpuri de Lumină, am realizat că exista mai mult, însă, pentru o lungă perioadă de timp, nu mi-am dat seama ce anume. Ca de obicei, Dumnezeu se revelează pe Sine însăşi/însuşi în moduri neobişnuite şi, adeseori, ascunse. Undeva în cadrul lumilor interioare ale spaţiilor mele, o bijuterie ezoterică de o valoare spirituală imensă, ce depăşeşte Mer-Ka-Ba, şi-a creat, treptat, drum în viaţa mea. Şi, din ce motiv? Pot presupune doar că a

Dacă cineva ţi-ar spune,
‚jn oraşul fortificat al nemuririi
- corpul nostru - se afla un lotus,
iar in acest lotus, un mic spaţiu:
oare ce cuprinde el, încât
cineva ar dori să-l cunoască?"

Tu trebuie să-i răspunzi:
„La fel de imens precum este
acest spaţiu din exterior,
este şi micul spaţiu din interiorul inimii tale.
Cerul şi Pământul se găsesc în el,
focul şi aerul, soarele şi luna,
fulgerul şi constelaţiile,
orice îţi aparţine aici, jos,
şi tot ce nu este al tău,
toate sunt adunate în acel mic spaţiu
din interiorul inimii tale."
Upanişade, Chandogya
S.1.2-3

Verset ce mi-a fost oferit de Ron LaPlace, la o zi după ce am terminat de scris această carte.

INTRODUCERE

Cu mult timp în urmă, noi, oamenii, eram altfel. Puteam comunica şi experimenta în care doar unele persoane din lumea modernă de acum încep să înţeleagă. Puteam folosi o formă de comunicare şi de simţire care nu implica deloc creierul - ci, mai degrabă venea dintr-un Spaţiu Sacru din inima umană.

În Australia, aborigenii încă mai sunt conectaţi la o reţea străveche a vieţii, pe care ei o numesc *timpul de vis.* în acest vis colectiv, sau stare de conştiinţă, ei continuă să existe în cadrul inimilor lor şi să trăiască şi să respire într- o lume care a dispărut aproape complet din mintea occidentală de astăzi. în apropiere, în Noua Zeelandă, maorii pot vedea în „meditaţiile" lor, peste întinderea spaţiului, până în Statele Unite. în această manieră, ei iau legătura cu indienii Hopi, pentru a stabili întâlniri în care să facă schimb de profeţii. Aranjamentele sunt făcute fără nici un fel de comunicare „tehnologică". în Hawaii, triburile Kahuna comunică cu Mama Pământ pentru a întreba unde este locul în care înoată peştii, ca să-şi poată hrăni poporul. Norii albi de pe cerul albastru iau forma unei mâini omeneşti care arată spre locul

nosc limba fără cuvinte. Această limbă provine dintr-un Spaţiu Sacru, situat în interiorul inimii lor.

O, dacă ne-am putea aminti! înainte de Babilon, în Biblie se spune că omenirea fusese binecuvântată cu o singură limbă pe care toate popoarele de pe Pământ o cunoşteau. însă, după aceea, ne-am împărţit în sute de limbi vorbite care au creat bariere între noi, ţinându-ne separaţi unul de celălalt, fiecare în propria sa lume introvertită şi îngustă.

Destinul nostru involuntar a fost neîncrederea născută din înţelegerea greşită a cuvintelor; în acest fel, am fost sortiţi să ne urâm între noi. Nu puteam vorbi unii cu alţii. A fost o separare care a îmbrăcat cea mai rece formă. Chiar dacă s-au născut din aceeaşi Sursă Cosmică, fraţii şi surorile nu şi-au putut exprima gândurile şi sentimentele, iar în scurt timp, au devenit duşmani. Pe măsură ce secolele au trecut, vechea metodă de a pătrunde în inimă - pentru a experimenta visul comun - s-a pierdut în izolarea minţii umane.

Aceasta este o carte a reamintirii. Aţi avut întotdeauna acest loc în interiorul inimii voastre şi el încă se găseşte acolo, acum. Acest spaţiu a existat chiar dinaintea creaţiei şi va exista şi după ce ultima stea îşi va trimite lumina strălucitoare în univers. în timpul nopţii, atunci când pătrundeţi în vis, vă părăsiţi mintea şi intraţi în Spaţiul Sacru din interiorul inimii. Vă aduceţi aminte - sau vă reamintiţi doar visul?

De ce vă povestesc despre acest „ceva" care se şterge din amintirile noastre? La ce bun să ne

ta este o lume în care emoţiile şi sentimentele sunt cetăţeni de categoria a doua?

Da, ştiu acest lucru. însă învăţătorii mei m-au rugat să vă reamintesc cine sunteţi voi cu adevărat. Voi sunteţi mai mult decât o simplă fiinţă umană - mult mai mult - întrucât în interiorul inimii voastre se află un loc, un loc sacru în care lumea poate fi refăcută, la propriu, prin co- creare conştientă.

Dacă vă doriţi cu adevărat pacea spiritului şi, dacă vreţi să vă reîntoarceţi acasă, vă invit să vizitaţi frumuseţea propriei voastre inimi.

Cu acordul vostru, vă voi arăta ceea ce mi-a fost arătat şi mie. Vă voi oferi îndrumările exacte către calea ce duce în inima voastră, acolo unde voi şi Dumnezeu sunteţi, în mod intim, Una.

Este alegerea voastră. însă trebuie să vă avertizez: în cadrul acestei experienţe se găseşte o mare responsabilitate. Viaţa ştie atunci când un spirit s-a născut din lumile superioare şi viaţa vă va folosi în felul în care i-a folosit pe toţi marii maeştrii care au trăit vreodată. Dacă citiţi această carte, faceţi meditaţia şi apoi nu vă aşteptaţi să se întâmple ceva în viaţa voastră, asta înseamnă că încă mai trageţi un pui de somn spiritual.

Odată ce aţi intrat în „Lumina Marelui întuneric", viaţa voastră se va schimba - într-un final, vă veţi reaminti cine sunteţi cu adevărat. Cu timpul, viaţa voastră va deveni o viaţă de serviciu pus în slujba omenirii.

în ultimele două capitole vă aşteaptă o surpriză şi o scânteie de mare speranţă.

Corpul de Lumină uman se înconjoară trupul ei

pre care am scris în primele mele două cărţi, *Străvechiul Secret al Florii Vieţii,* volumele 1 şi 2), deţine un secret în mod inerent conectat cu acest Spaţiu Sacru din inimă. Dacă practicaţi meditaţia Mer-Ka-Ba, consider că informaţia din această carte va fi foarte importantă pentru călătoria voastră de înălţare în lumile superioare de lumină. Dacă sunteţi interesaţi doar de Spaţiul Sacru din inimă, fie ca aceste cuvinte să reprezinte o binecuvântare în viaţa voastră şi să vă ajute să vă amintiţi adevărata voastră natură.

încă un ultim comentariu. Această carte este scrisă cu cea mai redusă cantitate de cuvinte posibil, pentru a transmite semnificaţia şi pentru a păstra integritatea esenţei acestei experienţe. Imaginile

* La pag. 137 puteţi găsi detalii despre acest

CAPITOLUL UNU

SĂ ÎNCEPEM CU MINTEA

Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei
Purificarea aerului cu ajutorul corpului de lumină uman
Întâlnirea cu spaţiul din interiorul inimii

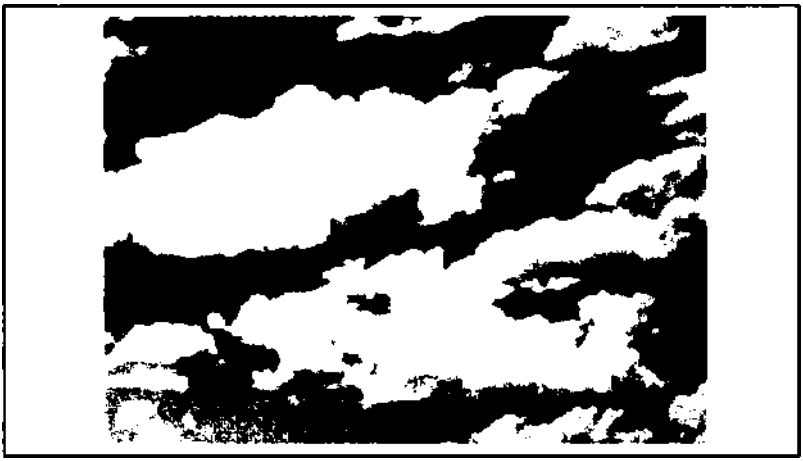

Aproape la nimereală, mi-am ales un punct arbitrar în viaţă pentru a-mi începe povestea: nu atunci când mă aflam în meditaţia lumilor superioare ale geometriei sacre, sau Mer-Ka-Ba, ci o scenă simplă,
de fiecare zi, în care am luat decizia de a ajuta

nologiei minţii. Consider că toţi avem această responsabilitate şi, dacă doresc să vorbesc despre ea - aşa cum o fac în unele dintre conferinţele mele publice - trebuie neapărat să o şi trăiesc. Prin urmare, m-am deschis tuturor posibilităţilor care ar fi putut să-mi iasă în cale şi care ar fi putut să-mi arate modalitatea de a ajuta personal la vindecarea condiţiilor în care se află mediul înconjurător de pe iubitul nostru Pământ.

Dar ca să mă fac înţeles - nu subiectul purificării mediului este motivul pentru care vă spun această poveste. Cele întâmplate atunci şi felul în care mi s-a schimbat viaţa în timp ce făceam experienţe cu un aparat ecologic, numit R-2, mi-au deschis spiritul către o manieră nouă şi diferită de a-mi trăi viaţa.

La acea vreme, nu ştiam că aceste experimente tehnologice mă vor conduce undeva dincolo de minte, spre părţi neexplorate ale conştiinţei şi adânc în interior, în- tr-un loc secret din inima mea.

Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei

Povestea începe în luna mai a anului 1996, atunci când un vechi prieten de-al meu m-a sunat să mă întrebe dacă m-ar interesa să particip la un proiect de purificare a poluării atmosferice, la care lucra el în Denver, Colorado. Nu-i voi menţiona numele, întrucât cred că nu şi- ar dori asta; îi voi spune Jon. El este un om de ştiinţă noncomformist, care studiază toate aspectele vieţii şi ale lumii fizice, într-un laborator de mici dimensiuni, dar foarte sofisticat, aflat la el acasă.

Mă îndoiesc de faptul că IQ-ul său poate fi

nouă cale de a „vedea" realitatea, prin utilizarea emisiilor de microunde, ceea ce i-a oferit un avantaj extraordinar în căutarea răspunsurilor în lumea în care trăim. Chiar şi guvernul nostru, aflând de activitatea sa, nu a reuşit să-i copieze tehnicile, până de curând.

Jon spune că el şi asociaţii săi, unul dintre ei fiind Slim Spurling (cu cercetarea sa incredibilă legată de bobine), au aflat ceva în legătură cu natura care ar putea vindeca problemele de mediu ale planetei şi doreau ca eu să aflu mai multe despre cercetările făcute de ei. Jon mi-a spus că, în Denver, au reuşit să cureţe poluarea din atmosferă şi că aerul de acolo este, în prezent, foarte curat. M-a rugat să vin şi să văd cu ochii mei.

Am fost uluit, întrucât am locuit în Boulder, Colorado, la doar câţiva kilometri de Denver, care la acea vreme - la sfârşitul anilor şaptezeci - era oraşul cu cel mai poluat aer din America, chiar mai poluat decât Los Angeles. De fapt, acesta a fost unul dintre motivele pentru care am plecat din Boulder. La început, am crezut că Jon exagerează, însă cunoscându-i geniul şi intelectul, am considerat că orice poate fi posibil. Prin urmare, m-am hotărât să merg într-acolo. îmi propusesem deja să „evadez" puţin, iar această aventură părea să fie cel puţin interesantă.

M-am decis să fiu receptiv, lipsit de prejudecăţi şi să nu am aşteptări. Chiar dacă cele spuse de el n-

❁ ❁ ❁

O săptămână mai târziu, mă aflam în avionul către Denver, într-o atmosferă mai curată decât văzusem eu vreodată. Era ca şi cum nu exista atmosferă deloc. Puteam vedea copacii de pe munţii aflaţi la mare distanţă (la 32 de kilometri distanţă).

Priveam ca un turist ce vede pentru prima oară un tărâm exotic, uimit de limpezimea aerului pe care n-o văzusem cât timp am locuit în acele locuri. A spune că cele văzute mi-au trezit interesul, ar fi prea puţin - eram uluit! Să fi fost cu adevărat opera lui Jon?

La aeroport, un taxi s-a apropiat de mine, iar şoferul părea să emane o stare relaxată şi liniştită. M-a îndemnat să mă aşez pe scaunul din faţă, ca şi cum am fi fost buni şi vechi prieteni, iar în scurt timp, ne îndreptam către casa şi laboratorul de cercetare ale lui Slim Spur- ling, un loc pe care nu-l văzusem niciodată, dar despre care auzisem multe lucruri.

îmi amintesc că m-am uitat în ochii taximetristului şi acesta părea să fie complet eliberat de stres, o calitate destul de neobişnuită pentru un şofer de taxi. L-am întrebat ce părerea are despre slujba sa. Privind în faţă, mi- a zis că-i place mult ceea ce face. Lângă el, oamenii se deschideau şi îşi povesteau experienţele avute în călătoriile făcute peste tot în lume.

Cu această ocazie, m-a întrebat de ce am venit în Denver. I-am spus că am venit în căutarea unui răspuns la problemele pe care le are lumea în privinţa poluării. S-a uitat la mine, de această dată

el. „Toată lumea de aici se simte extraordinar de bine! Ştii cumva ce s-a întâmplat?"

Nu am spus nimic, întrucât nu ştiam răspunsul la această întrebare. într-un final, a oprit maşina în faţa unor clădiri vechi cu două etaje, pe o stradă lungă ce duce la Şcoala de Mineri din Golden, Colorado. în acest loc, trebuia să mă întâlnesc cu Slim Spurling, unul dintre cercetătorii care compila informaţia experimentală despre un nou instrument de reducere a poluării, numit R-2.

Era o invenţie minunată, care captura într-un fel forma de undă a norului încărcat cu ploaie, chiar în clipa în care fulgera, şi o trimitea pe o suprafaţă de 56 de kilometri, spărgând hidrocarburile în molecule inofensive, oxigen şi vapori de apă. Era adevărat? Aşa părea din respirarea aerului curat de pe strada lui Slim.

Am bătut la uşă şi l-am auzit pe Slim zicându-mi să intru, ceea ce am şi făcut. Casa lui era, într-adevăr, un adevărat laborator şi nu un loc unde să locuieşti, să mănânci şi să dormi. Am realizat însă că locul unde trăia el se afla la etaj, separat de lumea sa de cercetare.

Bobine de cupru de diverse mărimi se aflau peste tot pe podea şi erau şi alte obiecte a căror întrebuinţare doar Dumnezeu şi Slim o cunoşteau. Pentru acest om, care părea o combinaţie între Merlin cu barba sa lungă şi albă şi un cowboy, aceste „bobine vechi" făceau ceva care ajuta la purificarea poluării din aerul Denverului.

Jon nu a venit în prima zi; erau doar Slim şi alţi doi cercetători care testau echipamentul de acolo

Iată cum funcţionează un R-2 - de fapt, lucrurile sunt cu mult mai complexe, dar nu pot decât să aproximez: forma de undă pe care o emite un nor de ploaie, chiar în clipa în care este pe cale să descarce un fulger, este duplicată într-un aparat special (nu este vorba de R- 2). Apoi, este conectată la un cip de computer din R-2, a cărui sistem de transmisie (speaker şi raportor) o trimite în atmosferă printr-o bobină încastrată, numită armonizator.

Forma-undă creşte apoi şi se extinde într-o formă de câmp toroidal (ca o gogoaşă), afectând undele de gravitaţie, pentru a curăţa poluarea, de la distanţă. R-2 are patru butoane ataşate la capătul tijelor de metal filetate, ce formează un tetraedru.

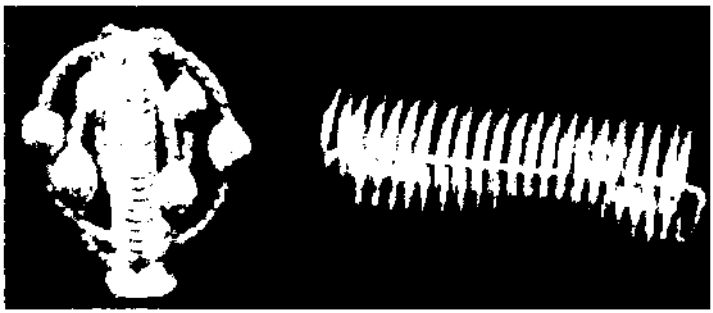

Inima aparatului R-2, două dintre bobinele lui Slim Spurling. Armonizatorul (stânga) și Acu-Vac (drepta)

Atât Jon, cât şi Slim considerau că acest câmp energetic toroidal este „viu" (şi la fel am crezut şi eu după ce am văzut felul în care interacţionează cu natura). Eram cât se poate de receptiv, întrucât toate aceste reprezentau, la acea vreme, lucruri noi pentru mine.

La început, am învăţat cum să reglez un R-2

team cele patru butoane ale unităţii. Era simplu; având multă experienţă în domeniul extrasenzorial, pentru mine acest lucru era absolut firesc. (Mai târziu, am aflat că doar câţiva oameni putea face acest lucru, dar şi că oricine, având instruirea adecvată, putea obţine rezultate.)

Am continuat să exersez până în ziua în care Slim şi Jon au considerat că eram pregătit să-mi testez aptitudinile. Trebuia să reglez un R-2, în aer liber, şi să readuc în echilibru o mică zonă din Denver, care se „dereglase". (Dacă un R-2 se dereglează, regiunea în care lucrează se va întoarce foarte repede la stadiul iniţial de poluare, de obicei în doar două săptămâni.) Aproape că nu-mi venea să cred că vreo regiune a oraşului Denver putea fi poluată, însă amândoi mi-au garantat că era adevărat.

Am mers cu maşina cam 30 de kilometri, în partea de sud-est a Denverului, o zonă pe care nu o cunoşteam, iar apoi ne-am îndreptat spre periferia oraşului. Am parcat maşina pe şosea şi am urcat pe un deal, în vârful căruia se afla o pădurice.

Nu voi uita niciodată ce am văzut atunci când am ajuns în vârful dealului şi am privit în valea de pe cealaltă parte. întreaga vale era acoperită de un nor de poluare, roşu-maroniu, care se întindea pe mai mulţi kilometri. Dedesubtul unui copăcel, ascunsă de privirea trecătorilor, se afla o unitate R-2 care-şi cânta încet melodia unui nor de ploaie. Problema era că se dezacordase.

Jon şi Slim mi-au spus să mă aşez în faţa aparatului şi să testăm dacă îmi învăţasem bine

Exact în clipa în care am început să rotesc butoanele, Jon m-a oprit şi mi-a spus: „ţine ochii deschişi şi ui- tă-te la norul de poluare". Nu aşa fusesem instruit, însă l-am ascultat şi am privit norul, începând încă o dată să reglez butoanele. Jon m-a oprit din nou şi mi-a zis: ^Ascultă şi păsările în acelaşi timp". M-am întors spre el şi l-am întrebat: „Poftim?" Nimeni nu pomenise nimic de păsări, în timpul antrenamentului.

A repetat: „Ascultă păsările. Vei înţelege de ce". Nu înţelegeam la ce se referea, dar am continuat. în timp ce am întors primul buton, am simţit cum regiunea începea să se schimbe în jur, dar în lumea vizibilă nu se întâmpla nimic. Cu toate acestea, când am reglat şi al patrulea buton, totul s-a întâmplat simultan - ceea ce m-a surprins foarte mult.

Brusc, norul roşu-maroniu de poluare a dispărut, făcând loc unei atmosfere curate şi senine. Era ca un miracol. în aceeaşi clipă în care norul a dispărut, în jur de o sută de păsări au început să ciripească şi să cânte peste tot în jurul meu. Până atunci nici nu realizasem că sunt acolo! Cele două întâmplări au avut un efect straniu asupra mea, la nivel psihic. Văzusem şi simţisem puterea aparatului R-2, iar în acel moment, am conştientizat că această nouă ştiinţă era reală şi că trebuia să învăţ mai multe despre ea, prin experienţă directă.

În acea perioadă - în mod special în anii 1995 şi 1996 - aerul din Denver devenise foarte curat, însă Agenţia pentru Protecţia Mediului a oraşului, şi-a arogat toate meritele pentru acest fenomen. Agenţia susţinea că măsurile luate de ea au făcut ca aerul să

am înţeles că APM-ul din Denver îşi asuma meritele pentru ceva ce nu era făcut de agenţie.

Apoi, Jon şi Slim au testat aparatul într-un laborator independent din Fort Collins, Colorado, ceea ce a dovedit faptul că R-2 făcea exact ceea ce am văzut că face. Cei care au testat-o, au lăsat unitatea să meargă o perioadă de timp, iar apoi au oprit-o. Au consemnat ştiinţific că nivelul poluării a scăzut cât timp unitatea a funcţionat - iar apoi, când a fost oprită, a crescut. Au repetat acest test timp de trei luni. Totodată, cei de la Forţele Aeriene SUA de la baza Forţelor Aeriene Kirkland, monitorizau atât acest experiment, cât şi cel iniţiat de mine în Pheonix - despre care voi discuta imediat - şi ne-au întrebat dacă suntem de acord să fim testaţi de către echipa lor ştiinţifică. Am acceptat, iar acele teste au demonstrat definitiv că R-2 purifica, realmente, poluarea atmosferică.

Când ne-am întors în laborator, Jon şi Slim mi-au oferit propria unitate R-2, pentru a face experimente şi la mine acasă, în Arizona. Trebuie să recunosc că mă simţeam exact ca un copil care tocmai primise mult-dorita jucărie. Am aşteptat nerăbdător să ajung acasă, pentru a testa mai departe acest aparat incredibil.

Când am ajuns acasă, pe data de 30 mai 1996, ziarele din Arizona descriau problema poluării atmosferice care, în oraşul Phoenix, crescuse la cote alarmante. Guvernatorul Arizonei, Fife Symington, spunea că poluarea din Phoenix era atât de

Guvernatorul Symington a înfiinţat o *Strategie de conservare a stratului de ozon*, condusă de avocatul Ro- ger Ferland. în legătură cu problema poluării, domnul Ferland a spus: „Vom încerca orice. Nu există nici o metodă pe care să nu o luăm în considerare, indiferent cât de radicală, bizară, dificilă sau scumpă ar fi. Vom încerca orice". El spunea că este absolut necesar ca oraşul Pho- enix să fie curăţat; poluarea atmosferică avea să distrugă turismul şi să afecteze sănătatea tuturor cetăţenilor.

Astfel că i-am scris o scrisoare domnului Ferland, cerându-i ajutor pentru amplasarea unei unităţi R-2 în oraşul Phoenix. întrucât aveam dovezi ştiinţifice că acest aparat dădea rezultate - atestate atât într-un laborator ştiinţific independent, cât şi de către Forţele Aeriene SUA - şi dat fiind că nu ceream sprijin financiar, am presupus că ne vor asculta.

Cât de mult m-am înşelat! în scrisoarea pe care am trimis-o, nu am făcut decât să cer primăriei oraşului Phoenix să ne ofere o şansă de a le demonstra că purificarea aerului este posibilă.

Ne ofeream să plătim toate costurile, iar tot ce trebuiau ei să facă era să ne recunoască prezenţa şi să ne monitorizeze realizările.

Am primit un telefon din partea primăriei, de la un bărbat pe nume Joe Gibbs, care mi-a spus că nu sunt interesaţi de unitatea noastră R-2 şi că nu ne vor oferi nici un ajutor. Vă imaginaţi cât am fost de uimit. De abia atunci am început să înţeleg că articolul din ziar fusese scris doar în scop publicitar şi politic şi că nu aveau nici o intenţie de a eradica

Din fericire, nimeni nu mă putea împiedica să fac experimente, întrucât R-2 funcţionează cu o baterie de nouă volţi şi utilizează milivolţi pentru a opera, iar legea federală spune că orice aparat care foloseşte mai puţin de un watt, nu este supus controlului legal.

Prin urmare, pe data de 4 iunie 1996, pe cont propriu, am activat primul R-2 în Cave Creek, la marginea de sud a oraşului Scottsdale. Aerul era atât de murdar şi uscat în acea zi, încât era greu de respirat. Nu plouase de luni de zile şi până şi unii cactuşi mureau. în primele trei zile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, în cea de-a patra zi, deasupra casei mele a apărut un nor negru de ploaie. Nu exista nici un nor în toată Arizona, cu excepţia acestuia de deasupra casei mele şi a micuţei unităţi R-2. Apoi, norul a început să se extindă şi să crească în dimensiune.

în cea de-a zecea zi, norul crescuse până la 25 de kilometri în diametru şi, pentru prima dată după mult timp, a început să plouă, cu fulgere. Şi ce fulgere! Nu mai văzusem aşa ceva decât de două sau de trei ori în viaţa mea. Furtuna a continuat ore în şir, iar fulgere uriaşe brăzdau cerul. Aerul avea mirosul plăcut al ozonului. Apoi, cerul s-a deschis pentru o revărsare de apă. începând de atunci, a plouat aproape în fiecare zi, cură- ţând aerul de poluare şi umplând râurile şi lacurile cu apă proaspătă.

Pe data de 1 septembrie 1996, forma de undă creată de R-2 era stabilită şi, începând cu acea zi, nu au mai existat alerte îngrijorătoare - nici una, până

şul a primit prima alertă pe anul 1996. în timpul acestui test (de fapt, instalasem o a doua unitate R-2 chiar în oraşul Phoenix, în luna martie 1997, motiv pentru care începuseră să se vadă rezultate), nivelul de hidrocarburi din oraşul Phoenix nu a variat aproape deloc. Uneori, în mijlocul oraşului, nivelul indica cifra zero. Din nefericire, R- 2 nu a înlăturat şi nitraţii, care sunt cauza poluării ozonului, dar chiar a dat rezultate în cazul hidrocarburilor. Totul este înregistrat în actele oficiale.

La finalul acestui experiment, ştiam cu siguranţă că R-2 era un succes, însă Forţele Aeriene SUA, care îmi monitorizaseră acţiunile, mi-au cerut să închid activitatea. Vroiau să vadă ce se întâmplă şi, în acelaşi timp, m-au informat că APM SUA nu va permite niciodată ca acest sistem să se dezvolte. Mi-au sugerat să plec din Statele Unite şi să încerc în altă parte. Astfel, având aprobarea Forţelor Aeriene SUA, am început să-mi conduc cercetarea pe pământuri străine. Din luna iunie 1'996, până în mai 1998, am lucrat cu R-2 şi am obţinut rezultate uimitoare, care, din nefericire, nu au fost recunoscute de primăria Phoenix.

Într-un final, am mai trimis o scrisoare:

7 mai 1998
Primăria Phoenix
în atenţia Primarului Skip Rimsza
200 W. Washington
Phoenix, Arizona 85003

Stimate domnule Primar, Rimsza, în luna mai a anului 1996, a fost scris un articol de către Statul Arizona, în care

acestuia era pus în pericol din cauza acestei probleme. în articol se spunea că guvernatorul Fife Symington a iniţiat o Strategie de conservare a stratului de ozon, condusă de avocatul Roger Ferland. Am anexat acest articol la finalul scrisorii. Domnul Ferland a spus, legat de problema poluării: „ Vom încerca orice. Nu este nimici o metodă pe care să nu o luăm în considerare, indiferent cât de radicală, bizară, dificilă sau scumpă ar fi. Vom încerca orice".

Atunci am vorbit cu domnul Joe Gibbs, care se află în echipa strategiei de conservare a stratului de ozon, despre sistemul de purificare a aerului pe care l-am utilizat în Denver, Colorado, în anul 1995. în perioada de timp în care am folosit acest sistem, oraşul Denver a înregistrat anul cu atmosfera cea mai curată din istoria sa.

Dl. Gibbs ne-a spus că nu este interesat de sistemul nostru, dar, întrucât consumă mai puţin de un watt, nu exista vreo lege care să ne interzică să facem experimente, dacă dorim. I-am comunicat domnului Gibbs că vom suporta toate cheltuielile testului pe care îl vom efectua. Răspunsul lui a fost, şi de această dată, negativ. L-am întrebat dacă cel puţin va monitoriza experimentul - şi a refuzat. Consider că nu a vrut să ne ajute deloc. Am perceput atitudinea domnului Gibbs ca fiind foarte diferită de ceea ce a comunicat domnul Ferland în articolul menţionat mai sus. După câteva luni, atunci când am încercat să-i transmitem datele experimentului ştiinţific independent efectuat în Fort Collins, Colorado, care demonstra că echipamentul nostru funcţiona, era prea ocupat pentru a fi contactat. Chiar şi atunci când cei de la Forţele Aeriene, cu care colaborăm, au luat legătura cu domnul Gibbs, tot nu a fost interesat de sistemul nostru.

Pe data de 4 iunie 1996, am instalat un sistem minimal in Cave Creek, care are o rază de aproximativ 55 de kilometri. Sistemul are nevoie de trei zile pentru a se activa şi de trei luni pentru a se stabiliza. Pe data de 1 septembrie 1996, funcţiona complet. într-un oraş ca Phoenix ar trebui să funcţioneze cel puţin zece astfel de unităţi, însă nu ne-am putut permite acest lucru. Activarea unei singure unităţi era prea puţin, dar era mai bine decât nimic.

Înainte de data de 1 septembrie 1996, oraşul Phoenix înregistra multe zile cu niveluri de poluare alarmantă şi era pe cale să fie trecut, în evaluarea APM-ului, în categoria oraşelor foarte poluate. Dar după 1 septembrie 1996, nu s-a mai înregistrat nici o zi cu niveluri de poluare îngrijorătoare, iar poluarea a scăzut considerabil. In luna mai 1997, am mai instalat o unitate în apropierea aeroportului. Aceasta a făcut ca sistemul să devină mai puternic si a dat mai multe rezultate.

Baza Forţelor Aeriene Kirkland din New Mexico a prezentat interes pentru activitatea noastră. Au efectuat teste pe o parte din echipamentul nostru şi, dacă sunteţi interesat de părerea formată, îl puteţi suna pe locotenentul colonel Pam Burr, la numărul de telefon: 505 -

Motivul pentru care scriem această scrisoare este cel de a vă informa că vom demonta sistemul, începând cu data de 12 mai 1998. Am lăsat ca sistemul să se deregleze încă de acum trei săptămâni. în decursul următoarelor 90, până la 120 de zile, poluarea atmosferică se poate întoarce la nivelul la care se găsea înainte de luna iunie 1996. Judecând după felul în care primăria Phoenix a răspuns până acum acestei ştiinţe,

vă putem fi de folos în încercarea dumneavoastră de a îndepărta poluarea din oraşul nostru, vă rugăm să ne contactaţi.

Cu respect pentru planeta Pământ,
Drunvalo Melchizedek, Director General
Cc: Lt. Col. Pam Burr, Statul Arizona
Guvernatorul Jane Huli

În timpul acestei perioade de testări, am început să înţeleg treptat ceea ce se întâmpla în realitate şi felul în care conştiinţa umană interacţiona cu câmpul R-2. Am descoperit că, din punct de vedre fizic, unitatea R-2 era creată după asemănarea corpului de lumină - Mer-Ka- Ba. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca o persoană care cunoaşte meditaţia Mer-Ka-Ba şi, totodată, cunoaşte vibraţia „norului de ploaie", să poată uni aceste două componente, iar apoi să imite acţiunea unui R-2, utilizând doar conştiinţa pură, fără ajutorul unui aparat.

Ore întregi am meditat asupra acestei posibilităţi. Apoi, într-o zi, când predam o lecţie despre Mer-Ka-Ba, în Australia, unul dintre studenţi mi-a spus: „Păi, dacă R-2 poate modifica atmosfera dintr-o regiune, de ce nu poate face acelaşi lucru şi o persoană care cunoaşte Mer- Ka-Ba?"

Rostise exact ceea ce gândeam eu ...

Purificarea aerului prin intermediul corpului de lumină uman

În partea nordică a Coastei de Est a Australiei, fusese o secetă cumplită. Nu-mi amintesc data

trebuie să fi fost în 1997, sau în 1998. Peste tot izbucneau incendii, fără să existe semne că seceta se va opri, iar aerul era greu de respirat. Era incredibil de uscat!

Împreună cu acest student şi cu alte trei persoane care erau de faţă, am început meditaţia Mer-Ka-Ba şi am trimis vibraţia unei forme de undă a norilor de ploaie, prin corpul meu de lumină, în afară, în atmosfera din jur.

În acea după-amiază nu s-a întâmplat nimic, însă a doua zi dimineaţă, am fost treziţi de sunetul picăturilor de ploaie care cădeau pe acoperişul de metal al căsuţei noastre, iar cerul era acoperit de ceaţă şi nori. Am sărit la geam pentru a mă uita la revărsarea de apă de afară. Entuziasmul din inima mea m-a făcut să mă simt ca un copil.

Ştiam că funcţionase, dar în acelaşi timp, eram conştient că se întâmplase o singură dată - iar o singură dată poate fi o coincidenţă. Ploaia a ţinut trei zile şi nu se oprise nici atunci când am plecat spre America. Mai târziu, pe când mă aflam acasă, am primit un telefon de la prietenul meu din Australia, care mi-a spus că, după două săptămâni, încă ploua puternic. M-a informat că toate incendiile forestiere s-au stins, iar guvernul a declarat că seceta se încheiase.

Devenisem curios. Să fi fost adevărat? Putea un om obişnuit să schimbe vremea, prin intermediul meditaţiei? Apoi, după două luni, în timp ce lucram cu un grup de oameni în Mexico City, le-am spus povestea despre ploaia din Australia. Cineva din grup a spus: „Ei bine, dacă ai făcut asta în Australia,

team vedea mai departe de două blocuri, căci restul era estompat. De fapt, nici nu puteam vedea cerul în miezul zilei. Arăta de parcă trăiam cu toţii într-o cupolă cenuşie, iar de fiecare dată când inhalam, aveam senzaţia că mă aflu în spatele unui camion. Era un loc care mi-ar fi testat, cu adevărat, capacităţile.

Însoţiţi de peste patruzeci de martori, am mers în mijlocul oraşului, la o piramidă străveche, localizată lângă câteva şosele. Am urcat în vârf, de unde puteam vedea oraşul în toate direcţiile, dar numai la o distanţă mică, din cauza poluării.

Ne-am aşezat într-un cerc, pe o suprafaţă mare, plată şi acoperită de iarbă, aflată în vârful piramidei. Cu toţii ştiam ce voi face în continuare: aveam să încep o meditaţie, utilizându-mi câmpul meu Mer-Ka-Ba natural, pe post de antenă, pentru a emite vibraţia formei de undă a unui nor de ploaie, exact ca în clipa în care se pregătea un fulger să taie cerul.

Piramida din Mexico City

La cincisprezece minute de la începerea meditaţiei, direct deasupra capului meu s-a deschis

de culoare albastră. Toată lumea se uita în sus şi arăta cu degetul. Gaura a început să se mărească - tot mai mult! După încă cincisprezece minute, crescuse, având aproximativ patru kilometri în diametru. în aerul poluat de deasupra oraşului, se crease o gaură rotundă, care arăta ca şi cum cineva folosise o formă de tăiat fursecuri.

În jurul nostru, în toate direcţiile, rămăsese un „zid" de nori cenuşii, însă deasupra locului în care ne aflam, în mijloc, aerul era curat şi limpede. Mirosea a trandafiri, iar pe cerul de deasupra noastră s-a format un nor frumos de culoare roz. Era impresionant.

Timp de trei ore şi cincisprezece minute, zidul nu s-a clintit. Guvernul a trimis elicoptere pentru a vedea de ce se formase acea gaură, dar nu am auzit niciodată să menţioneze ceva despre ea.

La finalul meditaţiei, le-am spus celor din grup că mă voi opri pentru a mă uita să văd ce s-a întâmplat. Imediat ce am întrerupt meditaţia, zidul de poluare a început să se îndrepte spre noi. în doar cincisprezece minute, şi-a preluat locul iniţial, învăluindu-ne încă o dată în mirosul greu al oraşului. Ne aflam din nou într-un dom de poluare, care ascundea oraşul de privirea noastră.

Îmi aduc aminte cum mă simţeam în inima mea, în timp ce mă aflam în avion, îndreptându-mă înapoi în Statele Unite. Eram convins că răspunsul la toate problemele noastre era conştiinţa umană. Mi-am stăpânit cu greu bucuria în timpul acelui lung drum spre casă. După această întâmplare, am repetat aceeaşi acţiune de două ori în Anglia şi de două ori în Olanda. A funcţionat perfect de fiecare

Întâlnirea cu Spaţiul din interiorul inimii

Nu-mi mai amintesc unde anume eram în Anglia, dar ne aflam la o mlaştină unde soarele nu se arătase de peste şase luni de zile. întregul peisaj era afundat într-o ceaţă groasă, care făcea ca totul să fie umed. Predam unui grup de aproximativ cincizeci de oameni despre Mer-Ka-Ba şi, în a patra şi ultima zi a atelierului de lucru, am sugerat să încercăm să purificăm poluarea din aer prin această meditaţie - însă aici nu era poluare atmosferică, ci doar ceaţă.

Călăuzirea mea interioară mi-a spus: „Nu te îngrijora. Fă meditaţia şi vezi ce se întâmplă".

O mlaştină

N-a fost uşor să conving acest grup de englezi să iasă în ceaţă şi ploaie şi să ne aşezăm în cerc, pe un câmp umed şi alunecos - dar, într-un final, au acceptat. Cred că au crezut că sunt puţin nebun, dar totuşi m-au crezut.

Cu toţii şi-au adus umbrele şi saci negri de plastic pe care să se aşeze. Ne-am aşezat în cerc, în ceaţă şi ploaie, ţinând în mâini umbrele pentru a ne

În tăcere, am început meditaţia, aşteptându-mă să se întâmple ceva, însă fără să ştiu ce anume. După cincisprezece minute, deasupra capetelor noastre s-a format o pată albastră, care a început să se extindă exact ca cea din Mexico City. Numai că, de această dată, s-a extins mult mai repede, ajungând să măsoare cam 13 kilometri în diametru. Ne aflam acum sub un cer senin şi albastru, soarele apărând de după zidul de ceaţă care ne înconjura ca un gard înalt de 13 kilometri.

Şi, dintr-o dată, s-a întâmplat.

Cu toţii am fost copleşiţi de un sentiment special şi am simţit prezenţa lui Dumnezeu. Mi se furnicase pielea pe mâini. Ne-am uitat la cer şi am văzut luna plină, strălucind puternic deasupra noastră. Numai că ceva era diferit. Cerul era atât de senin, încât părea că nu există deloc atmosferă. în jurul lunii era ceva despre care auzisem, dar nu văzusem niciodată: stele... stele în jurul lunii, în miezul zilei! Era fascinant!

Dintr-o dată, atenţia mi s-a îndreptat către pământ şi am remarcat că pe lângă noi erau tot felul de animă- luţe - veveriţe, rozătoare, câini - care ne priveau. Multe păsări se adunaseră în copacii din jur, cântând uşor. M-am uitat la oamenii din cerc şi era evident că se găseau într-o stare modificată de conştiinţă. Am zâmbit, gândindu-mă la Sfântul Francisc şi am privit cum animalele încercau să se apropie cât mai mult de noi.

Îmi amintesc că doar mi-a trecut prin minte gândul: „Mi-aş dori să ne scăldăm în razele soarelui.

Zidul de ceaţă ascunsese soarele, însă în clipa în care a apărut dorinţa mea de a avea căldură, s-a creat o gaură în acel văl de abur, exact unde se afla discul solar, lăsând să treacă o rază de lumină caldă. Timp de o oră şi jumătate, gaura a ţinut pasul cu soarele şi grupul nostru a fost îmbăiat în această lumină strălucitoare, în timp ce ne rugam.

Într-un final, am hotărât că văzusem suficient, iar soarele avea să apună în cam douăzeci de minute. Astfel că am spus tuturor că voi încheia meditaţia, iar când am făcut-o, cercul de ceaţă densă s-a întors în spaţiul în care ne găseam. în doar câteva minute, am fost cuprinşi din nou de negură şi ploaie.

Atunci când ne-am ridicat în picioare, s-a produs un adevărat miracol. La acest atelier venise, însoţit de soţia lui, un bărbat care era ţintuit, de zece ani, într-un scaun cu rotile. Nu putea sta în picioare decât pentru câteva secunde, timp în care îşi schimba poziţia, sau se muta în alt scaun, iar soţia era mereu alături de el. în clipa în care cercul a început să se destrame, acest bărbat s-a ridicat de unul singur şi a început să meargă, lăsându scaunul cu rotile în urma sa! Mergea!

Era incredibil! Se clătina puţin, însă mergea!

Soţia lui a rămas fără cuvinte, însă mi-a spus mai târziu că nu numai că a început să meargă, dar şi coloana i se îndreptase şi câştigase 15 centimetri în înălţime. Inimile ne-au fost inundate de bucurie, aducând şi mai multă forţă în câmpul din jurul nostru.

În calitate de vindecător, văzusem multe

Cunoşteam o doamnă care le era prietenă şi, în fiecare an, mă suna pentru a-mi spune veşti despre acel bărbat. După cinci ani de zile, el era sănătos şi mergea normal.

Iată cazul unui om care a văzut adevărata natură a realităţii, ca rezultat al experienţei din câmpul energetic creat de noi. Sunt de părere că el a realizat că totul este lumină şi că lumea este creată din interiorul sufletului uman. Ştia, fără îndoială, că-şi putea vindeca boala prin intermediul propriei sale conştiinţe - ceea ce a şi făcut!

Această experienţă din Anglia mi-a schimbat viaţa şi mi-a oferit încă o revelaţie. M-a făcut să înţeleg că, în interiorul sufletului uman, se afla un „ceva" mult mai măreţ decât îşi puteau imagina ştiinţa sau mintea raţională.

Lumea din exterior este creată de o lume interioară şi ştiam, în mod intuitiv, că aceasta se află în inima umană - de acest lucru eram sigur.

Ştiam că acest „ceva" se găsea în interiorul inimii, deoarece, în timp ce stăteam în câmpul meu Mer-Ka-Ba, emiţând vibraţia unui nor de ploaie, puteam simţi locaţia în care se afla sursa vibraţiei - inima mea.

Acest lucru fusese realizat prin şi de către

CAPITOLUL DOI

A VEDEA ÎN ÎNTUNERIC

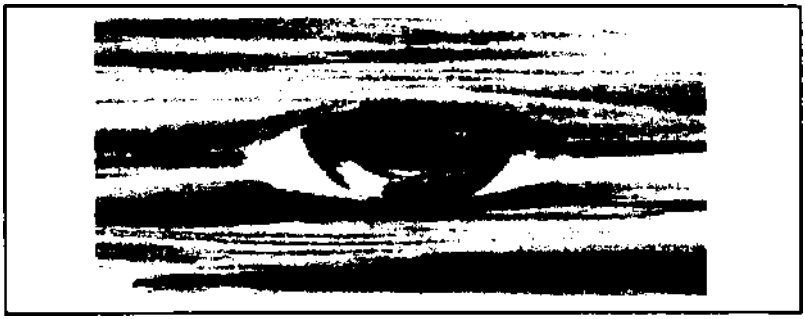

O femeie oarbă poate vedea
Copiii clarvăzători ai Chinei
Inge Bardor - A vedea cu mâinile şi cu picioarele
Copiii cu capacităţi extrasenzoriale deosebite din China
Academia Internaţională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova
Jimmy Twyman şi copiii speciali din Bulgaria

O femeie oarbă poate vedea

Cu câţiva ani în urmă, eram bun prieten cu Pete Carroll care, în acea vreme, era antrenorul principal al New York Jets*. îmi tot spunea că trebuia neapă-

rat să cunosc o femeie absolut neobişnuită, întrucât el era de părere că mă va interesa foarte mult ceea ce avea ea de împărtăşit. Eram atât de ocupat, încât l-am tot amânat timp de câteva luni. Apoi, într-o zi, m-a întrebat dacă poate să-i dea numărul meu de telefon şi dacă putea să mă sune. Am fost de acord şi astfel am întâlnit-o pe Mary Ann Schinfield, o femeie foarte specială. (Am menţionat-o pe scurt în primul meu volum, *Străvechiul Secret al Florii Vieţii.)*

Mary Ann era complet oarbă - mai exact, nu avea ochi şi nu putea vedea absolut nimic. Cu toate acestea, reuşea să se ocupe de treburile zilnice - putea chiar citi o carte şi se putea uita la televizor, fără vreun ajutor din exterior.

Cercetătorii de la NASA au realizat teste extensive pentru a descoperi felul în care reuşea ea să „vadă". Au întrebat-o ce vedea în interiorul capului ei în timp ce se afla într-o cameră, iar ea - aşa cum mi-a povestit mai târziu - le-a spus că se mişca prin spaţiul cosmic şi urmărea în permanenţă ce se întâmpla în sistemul solar. Şi mai interesant a fost faptul că le-a spus că era închisă în acest sistem solar şi nu putea pleca.

Desigur, NASA nu a crezut că ea „se mişca prin spaţiu" - prin urmare, au creat un test pentru a vedea dacă spune adevărul. Au rugat-o să se deplaseze pe lângă sateliţii lor şi să citească ceva - un număr de înregistrare, sau ceva de genul acesta.

Nu ştiu exact ce anume a citit, însă a făcut-o cu cea mai mare precizie - iar, din acel moment, Mary

Nu i-au mai dat drumul şi continuă să se folosească de aptitudinile ei, în scopuri personale. Eu nu cred că aş fi făcut acest joc cu ei - însă ea l-a făcut.

Într-o zi, m-a sunat şi am început să conversăm în fiecare săptămână, timp de aproximativ patru luni. Eram foarte impresionat de felul în care aborda natura realităţii în care trăim, pe care ea o percepea ca pe o serie de imagini ce-şi au originea în propria minte. Ea nu a considerat vreodată că această realitate este „reală", în sensul dat de noi acestui termen. Vorbeam la telefon în fiecare weekend, abordând orice subiect posibil, mereu din perspectiva „imaginilor" ei.

Într-o zi, după aproximativ două luni, Mary Ann m-a întrebat dacă mi-aş dori să „văd" prin ochii ei. N-am ezitat şi am întrebat imediat ce trebuie să fac. Ea mi-a spus: „Pur şi simplu, întinde-te pe pat şi fă ca în cameră să fie cât mai întunecat posibil".

Soţia mea, Claudette, ascultase conversaţia noastră, aşa că a tras draperiile şi a stins lumina din cameră. Se făcuse târziu, iar afară era lună nouă, aşa că era foarte întuneric. în momentul în care Claudette a stins şi ultima veioză, nu am mai putut vedea absolut nimic.

Apoi, Mary Ann mi-a zis să-mi iau o pernă şi să fixez receptorul telefonului, în aşa fel încât să am mâinile libere. Am făcut exact aşa cum mi-a spus. Mă aflam acum într-un spaţiu total întunecat, ţineam ochii închişi şi aşteptam să se întâmple ceva. îmi amintesc că mă simţeam foarte nerăbdător, întrucât ştiam că voi experimenta ceva nou.

După alte cinci minute, m-a întrebat din nou, dar tot nu putem vedea nimic. însă, după puţin timp, am putut vedea cu ochii interiori o imagine neaşteptată, ca şi cum aş fi aprins lumina. Vedeam un ecran de televizor - şi era atât de real, încât îmi venea greu să cred ce se întâmpla.

Ochii mei lăuntrici au început să analizeze acest televizor interior, întrucât nu mai văzusem aşa ceva niciodată. Mary Ann a ştiut că mă conectasem la viziunea ei şi mi-a zis: „Acum poţi vedea, nu-i aşa?" N-am putut spune decât: „Da, dar ce este asta?" „Este doar o altă formă de a vedea. Poţi să vezi ecranele mai mici din jurul celui mare?"

În centru, am văzut un ecran mare, care părea să fie la o distanţă de 35 cm de ochii mei. Mai multe ecrane mici erau aliniate de-a lungul perimetrului său - cam şapte ecrane sus şi jos şi şase pe laterale. Pe ele vedeam imagini care se mişcau foarte rapid, fiecare oferind informaţii despre ecranul central.

Mary Ann mi-a cerut să mă uit la ecranul din

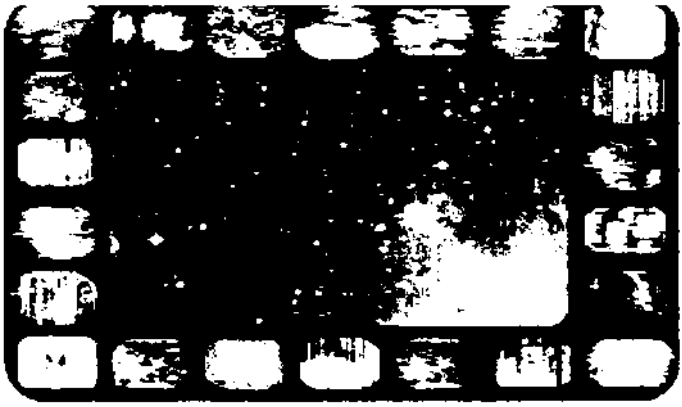

Ecranul interior

urmat instrucţiunile. Acest ecran arăta imagini cu fiinţe vii şi cu forme geometrice. Cu alte cuvinte, vedeam, să zicem, un câine, care era urmat de un copac şi un cub, iar apoi un câine şi o floare, iar apoi un octaedru sau o imagine geometrică de orice fel. Imaginile au continuat să curgă astfel, la o viteză atât de mare, încât mintea mea de abia putea să distingă formele.

Mary Ann mi-a spus că acest ecran mai mic îi arăta ce anume se afla în apropierea corpului ei fizic - îi permitea să „vadă", deşi era oarbă. Uimitor!

Apoi, m-a invitat să mă uit la ecranul mai mic din stânga-jos. Din nou am văzut imagini care se mişcau foarte rapid, dar arătau oarecum ciudat. înfăţişau oameni care nu păreau să fie umani - iar uneori, îşi făceau apariţia şi delfini. Mary Ann mi-a spus că acesta era sistemul său de comunicare cu „fraţii şi surorile" ei din spaţiul cosmic şi din alte dimensiuni. Se referea, bineînţeles, la extraterestri!

Înainte să mă pot gândi la cele văzute, mi-a spus să mă uit la ecranul central şi să-i spun ce anume văd. Am văzut o fereastră - era perfect reală, nu părea deloc că mă uitam la un monitor - şi am văzut spaţiul cosmic şi mii de stele, peste tot. Nu văzusem niciodată stelele astfel şi puteam „simţi" în corpul meu profunzimea extremă a spaţiului. Era emoţionant, captivant!

În acea vreme, Mary Ann lucra cu savanţii de la NASA care i-au cerut să găsească cele douăzeci şi una de fragmente ale cometei Shoemaker-Levy 9, care aveau să se lovească de Jupiter. Asta se întâmpla în anul 1994. în acel moment, fragmentele

Mary Ann mi-a spus: „Drunvalo, ne vom întoarce spre partea dreaptă. Vei simţi totul în corpul tău, dar nu te îngrijora". Dintr-o dată, am început să simt ca şi cum îmi întorceam corpul, dar, desigur, încă mă aflam întins pe pat. Imaginea de pe ecran a început să se schimbe, ca şi cum m-aş fi găsit într-o capsulă spaţială care se rotea în sensul acelor de ceasornic.

Acolo, exact în faţa mea, am văzut unul dintre fragmentele cometei pe care restul lumii o privea de la depărtare. Cred că ne aflam la 12 metri distanţă de această sferă strălucitoare de praf şi gheaţă. Era extrem de luminoasă şi părea să stea nemişcată. Priveam fix această „chestie", de parcă m-aş fi uitat la un film.

Într-un final, Mary Ann a început să vorbească: „Lucrez cu NASA, acum. Vor să le răspund la unele întrebări despre aceste fragmente de cometă, dar am dorit să vezi şi tu ceea ce pot vedea eu. Ce părere ai?"

Imediat, atenţia mea s-a concentrat asupra altui nivel de experienţă. Mi-am dat seama că eu şi Mary Ann vedeam în aceeaşi manieră ca şi ceilalţi oameni: priveam înainte, dar nu puteam vedea ce se afla în spatele nostru, dacă nu ne întorceam. Din experienţele pe care le-am avut în trecut, cu alte forme de viaţă, ştiam că, uneori, extraterestrii puteau vedea sferic - în toate direcţiile, în acelaşi timp.

„Mary Ann, ce se află în spatele tău? Nu în realitatea fizică, ci în cea subtilă". Ea nu ştia. „Nu m-

M-am întors să văd ce se afla în spatele ei, iar ceea ce am văzut m-a frapat atât de tare, încât până şi acum, după tot acest timp, am o senzaţie stranie, pe măsură ce îmi amintesc această experienţă. Mary Ann avea o conştiinţă care nu era umană; în spatele ei se găsea cea de-a patra dimensiune, iar în faţă era cea de-a treia. Avea o conştiinţă care interacţiona cu ambele dimensiuni. Până în acel moment, nu am ştiut că acest lucru este posibil.

Pentru aceia care n-au experimentat cea de-a patra dimensiune, această experienţă este aproape imposibil de descris. Tot ce pot spune este că partea din spate a conştiinţei ei era complet unică. Era o persoană neobişnuită, nu doar prin faptul că, fiind oarbă, poate „vedea", în mod cert, nu era de pe Pământ - măcar atât îmi era limpede. Eram convins că, dacă cineva i-ar fi analizat ADN- ul, ar fi descoperit anomalii care ar indica faptul că îşi are originea undeva în afara istoriei biologice a Pământului.

Am continuat să comunicăm timp de două luni. După ce am văzut acele ecrane, ea mi-a cerut să vorbim numai în imagini şi simboluri, pe care m-a rugat să le notez. Exact ca în ecranul din dreapta-sus, ceea ce comunica ea erau imagini ale unor fiinţe vii, alături de forme geometrice. într-un fel, ştiam întotdeauna ce-mi spunea, chiar dacă mintea mea conştientă întâmpina dificultăţi în a înţelege.

Apoi, într-o zi, am înţeles că relaţia noastră s-a încheiat şi fiecare şi-a urmat drumul personal. îmi amintesc că, la acea vreme, această experienţă nu semăna cu nimic din ceea ce cunoşteam, motiv pentru care am în descriat-o în ceea ce numeam

vante. însă, în realitate, nu aveam nici o aşteptare. Pur şi simplu, am adăugat această trăire la toate celelalte din ciudatul meu dosar - şi am mers mai departe.

Copiii clarvăzători ai Chinei

Am discutat acest subiect şi în cărţile mele anterioare, dar consider că este important să-l relatez, încă o dată, pentru cei care nu au citit aceste informaţii. în ianuarie 1985, am citit un articol din revista *Omni,* care vorbea despre copiii paranormali din China, copii cu capacităţi extraordinare. Având în vedere că articolul se găsea în revista *Omni,* i-am oferit atenţia cuvenită.

Se pare că guvernul chinez le ceruse unor reporteri de la *Omni* să vină şi să-i studieze pe aceşti copii deosebiţi. Li s-a apus că micuţii puteau vedea cu diferite părţi ale corpului, în timp ce ochii le sunt acoperiţi, pentru a nu permite să intre lumina. Li s-a spus că pot vedea cu urechile, cu vârful nasului, cu gura şi, uneori, chiar şi cu limba, părul, axilele, mâinile şi picioarele.

În anul 1974, în China a fost descoperit primul băieţel care putea „vedea" cu urechile. Chiar dacă ochii lui erau bine acoperiţi, putea „vedea" în continuare, întorcân- du-şi urechile spre orice dorea să vadă. Apoi, treptat, au fost găsiţi şi alţi copii, majoritatea cu vârste sub paisprezece ani, care puteau vedea cu diverse părţi ale corpului.

Acest lucru i-a intrigat pe reporterii revistei, iar în anul 1984, au trimis în China o echipă de cercetare, pentru a studia acest fenomen. Guvernul

Unul dintre teste consta în alegerea, la nimereală, a unei cărţi dintr-un teanc mai mare. Apoi, tot la nimereală, cineva rupea o pagină şi o mototolea imediat, înainte ca cineva să aibă ocazia să vadă ce cuprinde. Hârtia mototolită era pusă sub axila unuia dintre copii, de asemenea, ales la nimereală. De fiecare dată, copiii chinezi au reuşit să citească toate cuvintele de pe pagină, fără nici o greşeală! Cum era posibil aşa ceva? Grupul de cercetători nu ştiau cum să răspundă. Tot ce au putut spune după testarea copiilor în multe privinţe, a fost că, în mod cert, fenomenul era real, şi nu scamatorie.

Inge Bardor - A vedea cu mâinile şi cu picioarele

În al doilea volum al cărţii *Străvechiul Secret al Florii Vieţii,* am descris felul în care Inge Bardor şi-a demonstrat capacitatea de a vedea cu mâinile şi picioarele, în cadrul unei conferinţe deschise pe care am ţinut-o în Denver, Colorado, în anul 1999.

M-am întâlnit cu Inge în timpul unui curs despre meditaţia Mer-Ka-Ba, pe care îl predam în Mexic. Era un atelier de lucru de patru zile, iar în cea de-a treia zi am vorbit despre copiii clarvăzători din China, care puteau vedea cu diferite părţi ale corpului.

Deodată, o tânără de vreo optsprezece ani s-a ridicat şi a spus: „Drunvalo, şi eu pot face asta. Pot vedea cu mâinile şi cu picioarele, cu ochii complet acoperiţi. Ai vrea să-ţi demonstrez?" M-a luat total pe neaşteptate, însă, bineînţeles că îmi doream să ne facă o demonstraţie în faţa unui grup de aproximativ

există sceptici în acea încăpere, care nu credeau că este posibil ca cineva să poată vedea cu ochii acoperiţi. S-au ridicat doi tineri.

Inge i-a rugat să vină pe scenă şi le-a spus să împăturească două batiste şi să şi le pună pe ochi, într-un fel anume. Apoi ea le-a legat ochii cu două eşarfe lungi pentru a nu lăsa să intre deloc lumină, iar amândoi au confirmat că nu mai puteau vedea nimic - era complet întuneric. Cei doi tineri şi-au scos eşarfele, apoi Inge a făcut acelaşi lucru - şi-a acoperit ochii - şi i-a rugat să verifice şi să se asigure că nu trişează cu nimic. După ce s-au făcut toate verificările, Inge a continuat.

Ea s-a aşezat pe un scaun cu spătar drept, cu tălpile lipite pe podea şi a întrebat dacă avea cineva o fotografie pe care să o poată folosi. O femeie a scos o poză din geantă şi i-a dat-o lui Inge.

Inge a întors imediat fotografia cu faţa în sus. Vârfurile degetelor ei s-au plimbat pe suprafaţa pozei timp de trei secunde şi apoi a început să o descrie în faţa grupului, ca şi cum ar fi „văzut" cum arăta. Era o fotografie cu o sufragerie, în care patru persoane stăteau aşezate pe o canapea. Pe peretele din spatele canapelei era agăţat un tablou mare şi, în rest, nu mai erau multe detalii. Era o fotografie obişnuită, normală.

Inge a întrebat: „Vreţi să vă spun câte ceva despre oamenii din poză, sau despre casă?" Acest lucru ne-a luat prin surprindere. Femeia care i-a dat fotografia a pus câteva întrebări referitoare la oamenii din imagine, iar Inge le-a spus numele şi, dacă îmi amintesc eu bine, a spus şi ce vârstă avea

„Merg acum pe hol, iar prima cameră pe stânga este dormitorul tău". Inge „a intrat" în dormitor şi a descris camera exact aşa cum era; i-a spus femeii chiar şi ce avea pe noptieră. Apoi, „a mers" din nou pe hol, spre baie şi a descris, şi de această dată, tot ce se afla acolo. Femeia era uluită şi a confirmat că tot ce a spus era corect.

În acel moment, unul dintre sceptici a sărit de pe locul lui şi a început să strige că totul era o farsă şi că va demonstra acest lucru. Şi-a scos din portofel carnetul de conducere, i l-a dat lui Inge cu faţa în jos şi a întrebat-o: „Bine, zi-mi ce este".

Fără să ezite, Inge l-a întors cu faţa în sus şi i-a spus: „Este carnetul tău de conducere, ce doreşti să ştii?" „Citeşte-mi seria." Inge a citit numărul, adresa şi alte informaţii de pe permis, dar el tot nu era convins.

„Spune-mi un lucru pe care îl ştiu doar eu şi apoi te voi crede." Zâmbind uşor, Inge îi răspunde: „Ai venit aici cu prietena ta, dar acasă ai altă prietenă pe nume ... (Inge i-a spus numele) şi ai ţinut acest lucru secret, astfel încât ele să nu ştie de existenţa celeilalte". Tânărul i-a smuls carnetul din mână şi s-a întors către prietena lui, care se vedea clar că era supărată. N-a mai scos un cuvânt.

Inge a continuat să-şi demonstreze capacităţile, până când a devenit evident să abilităţile sale depăşeau cu mult vederea obişnuită. Ea nu numai că putea percepe exact, dar ştia şi numele persoanelor din fotografii şi ceea ce gândeau în momentul în care au pozat. Cu totii eram fascinaţi ce cele văzute.

Era real - însă cum de era posibil? Ce se întâmpla?

să-şi trezească alte capacităţi paranormale. Inge ştia de existenta a cel puţin o mie de copii mexicani care puteau percepe informaţii în acest mod special.)

• • •

Inge şi mama ei, Emma, m-au vizitat pentru câteva zile acasă, în Arizona. Am decis să facem unele teste pentru a explora potenţialul uman într-un mod mai direct, împreună cu cele două fiice ale mele, Mia şi Marlee - care aveau şapte şi respectiv opt ani la acea vreme - eram martorul unei realităţi pe care mulţi oameni ar fi numit-o fantezie. Mia a observat-o în tăcere pe Inge, timp de câteva ore. într-un final, nu s-a mai putut abţine şi a spus: „Vreau să fac ce faci şi tu". Inge s-a întors către ea, i s-a uitat în ochi şi i-a spus: „Mia, oricine poate face asta. Ţi-ai dori să vezi ce fac eu?"

Mia a început să ţopăie entuziasmată: „Da, da, da!" Deci Inge şi-a scos eşarfa şi a legat-o la ochi. A întrebat-o dacă mai vede ceva şi a potrivit eşarfa, în aşa fel încât să fie complet întuneric.

Apoi Inge a căutat până a găsit o revistă cu o fotografie a unui rinocer care traversa un râu albastru, ce părea a fi făcută în Africa. I-a pus revista în braţe şi i-a aşezat mâinile pe marginea fotografiei, pentru a-i indica locul unde se află imaginea. Apoi i-a spus Miei să se uite, pur şi simplu, în întuneric.

După câteva minute, Inge a întrebat-o ce vede, iar Mia a spus: „Nu pot vedea nimic. Totul e negru". Inge i-a sugerat să se uite în continuare. După încă cinci minute, s-a apropiat de Mia şi şi-a pus degetele pe umărul ei. Brusc, Mia a exclamat: „Inge, pot să

Mia nu a pronunţat corect, însă ştiam cu toţii ce vroia să spună.

Era limpede că Mia nu putea vedea ca Inge. Am întrebat-o pe Inge dacă atinsese umărul Miei, într-un loc anume. A confirmat şi mi-a spus că este de părere că devenise un fel de antenă pentru Mia, astfel încât să poată „vedea". La şcoala unde învăţase să facă acest lucru, fusese ajutată, la început, în aceeaşi manieră.

În altă zi, în timpul unei discuţii, am întrebat-o cum îi apăreau imaginile în minte, atunci când „vedea". Dintr-un motiv anume, ea a ezitat, însă am insistat până când mi-a explicat: „Bine, dar este puţin ciudat şi de aia nu-mi place să vorbesc despre asta. Văd ceva care seamănă cu un ecran de televizor, cu alte ecrane mai mici în jurul celui din centru. Ecranele mai mici îmi oferă informaţii despre ceea ce se găseşte în ecranul central".

Nu mă aşteptam să-mi spună aşa ceva. Eram surprins şi toate acestea m-au făcut să-mi amintesc de Mary Ann. Ştiam perfect la ce se referă Inge, însă nu făcusem până acum legătura între ecranul interior al lui Mary Ann şi copiii cu capacităţi extrasenzoriale. Pentru câteva minute, nu am putut rosti nici un cuvânt.

Asta însemna că trebuia să reanalizez tot ce credeam că ştiu despre aceşti copii.

Era adevărat? înseamnă că toţi copiii clarvăzători văd ecranul de televizor din interior?

Potrivit celor spuse de Inge, cel puţin cei o mie de copii din Mexic îl puteau vedea.

Copiii cu capacităţi extrasenzoriale deosebite din

Rafill, cei care au scris cartea *Copiii cu capacităţi extra- senzoriale deosebite ai Chinei.* Potrivit lor, guvernul chinez a testat peste o sută de mii de copii cu capacităţi ex- trasenzoriale, care puteau „vedea" fără a-şi folosi ochii.

Guvernul chinez înfiinţase şcoli care îi instruiau pe aceşti copii. în realitate, îi învăţau şi îi studiau în acelaşi timp, pentru a înţelege acest mare mister care se desfăşura chiar în faţa ochilor lor. Paul Dong relatează felul în care aceşti copii realizau acte incredibile, în timp ce cercetătorii studiau şi controlau fiecare experiment, pentru a se asigura că totul este corect.

Iată un exemplu de experiment făcut acolo: se plasa o masă goală, într-o zonă deschisă. Totul era monitorizat prin camere video, de către oameni de ştiinţă care studiau fiecare mişcare. Unul dintre cercetători punea în centrul mesei o sticluţă nedeschisă cu pilule - vitamine, de exemplu - iar pe margine, o monedă, o pietricică, sau orice altceva de dimensiuni mici. Apoi, lăsau ca de masă să se apropie un copil, însă nu foarte aproape, pentru a nu putea atinge ceva. Folosindu-şi capacităţile extrasen-zoriale, copilul putea face ca pilulele să treacă prin sticla flaconului şi să le aducă la marginea mesei, iar moneda sau pietricica, pluteau deasupra mesei, intrând în sticla goală, dar încă sigilată. Se pare că nu era un act prea dificil, având în vedere că peste cinci mii de copii chinezi au reuşit să facă acest experiment, sub examinarea minuţioasă a guvernului.

O fetiţă de şase ani a făcut o demonstraţie

deschideau şi deveneau, în doar câteva minute, trandafiri înfloriţi. Dacă asta a fost o scamatorie, înseamnă că este una foarte bună.

Au fost multe alte demonstraţii de acest fel care arătau capacităţile extrasenzoriale ale acestor copii, însă ideea de bază era destul de uşor de înţeles: în China şi în Mexic se întâmpla ceva extraordinar. Acum trebuia să aflu dacă era vorba de un fenomen ce avea loc la scară planetară, sau dacă totul se limita doar la aceste două ţări.

Întrucât atât Mary Ann, cât şi Inge foloseau acelaşi ecran lăuntric pentru a vedea, trebuia să-l întreb pe Paul, care i-a studiat mult timp pe aceşti copii, câteva lucruri legate de copiii cu capacităţi extrasenzoriale din China.

(Începând cu anul 1985, s-au făcut multe studii în China, pe baza conştiinţei superioare şi a fenomenelor paranormale la copii, care au ajuns să fie publicate în prestigioase reviste ştiinţifice, precum *Nature Jurnal* şi multe altele. Sunt fenomene care au fost documentate şi cercetate foarte minuţios.)

L-am sunat pe Paul în California, acolo unde locuia. Am vorbit cam două ore, iar spre finalul conversaţiei, i-am pus întrebarea la care doream atât de mult să aflu răspuns: „Paul, ce văd copii aceştia, atunci când îşi ţin ochii închişi? Adică, ce văd ei în mintea lor?"

Paul a început să se comporte ca Inge, atunci când i-am pus aceeaşi întrebare, spunând că este ceva bizar şi schimbând subiectul. După vreo zece minute de insistenţă, Paul s-a hotărât să-mi spună:

ginile de care au nevoie". L-am întrebat imediat dacă în jurul ecranului vedeau şi nişte ecrane mai mici. Paul mi- a spus că nu ştia asta; copiii nu-i spuseseră niciodată de aşa ceva. Prin urmare, acum ştiam că şi copiii chinezi vedeau un fel de ecran, dar nu eram sigur dacă era acelaşi.

Da, era foarte emoţionant!

Simţeam că descoperisem un fenomen universal, iar acum eram şi mai hotărât să aflu adevărul.

Academia Internaţională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova

Unul dintre jurnaliştii ruşi ai revistei electronice de spiritualitate, *Spiritul lui Ma'at,* Kostya Kovalenko, citise unul dintre articolele mele despre copiii clarvăzători şi ecranul interior şi mi-a spus că, lângă Moscova, exista o şcoală specială, unde copii erau învăţaţi să vadă ecranul lăuntric. Şcoala făcea nişte afirmaţii foarte îndrăzneţe, care, dacă erau adevărate, aveau să schimbe lumea pentru totdeauna.

Nu numai că aceşti copii puteau percepe ecranul lăuntric şi puteau vedea fără să se folosească de ochi, dar puteau şi să citească o carte întreagă, în doar câteva minute, doar prin atingerea ei - întreaga carte le apărea pe ecranul din interior. Odată introdusă, copiii puteau parcurge paginile ca pe un computer şi puteau citi şi vedea tot textul şi imaginile aflate în carte. Mai mult decât atât, copiii aflau imediat conţinutul întregii cărţi.

Omul care a înfiinţat această şcoală - numită

D.C., întrucât Hilary Clinton, în timpul administraţiei soţului ei, a călătorit la Moscova pentru a vedea şcoala în mod direct. A aflat ceva? Poate că în felul acesta a ajuns senatoare a New York-ului.

Kostya mi-a mai spus de încă alte două şcoli din Rusia care îi învăţau pe copii idei asemănătoare, dar care foloseau metode de predare diferite. Atunci am început să înţeleg că descoperisem ceva cu mult mai amplu decât îmi imaginasem la început.

În anul 1999, am mers eu însumi în Moscova şi am fost invitat la Kremlin să vorbesc la Academia de Ştiinţe, despre Corpul de Lumină uman - Mer-Ka-Ba. Aflân- du-mă acolo, am întrebat despre copii clarvăzători, iar membrii academiei au confirmat că existau mii de astfel de copii în Rusia şi că mulţi dintre ei aveau, în prezent, în jur de treizeci de ani. Guvernul rusesc ştia de existenţa copiilor cu capacităţi extrasenzoriale, cam din aceeaşi perioadă ca şi guvernul chinez - încă din anii 1970. Ce trezire! Iar mie mi se spusese, iniţial, că Mary Ann era o raritate.

Jimmy Twyman şi copiii speciali din Bulgaria

Multă lume îl cunoaşte pe James Twyman, cel care este numit adeseori „Trubadurul păcii". El a călătorit în toată lumea, cântând cântece de pace. S-a întâmplat de multe ori ca atunci când Jimmy îşi cânta cântecele dedicate păcii, să fie iniţiate mişcări majore pentru pace între guverne. L-am întâlnit pe James Twyman atunci când mi-a făcut o vizită acasă, împreună cu Gregg Braden, un vechi prieten. Am vorbit despre copiii cu capacităţi extrasenzoriale

cunoştea nimic despre ei şi nici nu intrase în contact cu aceşti copii.

Apoi, într-o zi, Jimmy a fost atras în vieţile copiilor paranormali, în timp ce ţinea o prelegere în faţa unui mic grup de oameni, într-o casă particulară.

Iniţial, au fost prezenţi doar adulţi, dar nu după mult timp de la începerea discursului, a apărut în cameră un băieţel de doisprezece ani şi s-a aşezat în faţa lui Jimmy, în timp ce acesta vorbea.

Băiatul i-a atras atenţia şi, în scurt timp, a realizat că ţinea prelegerea doar pentru acel copil. Cei doi au început să converseze, timp în care Marco - băiatul - i-a făcut ceva lui Jimmy, iar acesta a văzut ecranul lăuntric. Jimmy nu mai văzuse aşa ceva înainte, dar şi-a amintit de ce i-am povestit eu şi m-a sunat în acea seară, pentru a discuta despre această întâmplare extraordinară.

Acesta a fost începutul unei aventuri extraordinare, pe care o descrie în cartea sa intitulată *Emisarii iubirii*.* El scrie despre cum a ajuns în Bulgaria, ţara din care provenea băiatul şi cum, într-un final, a descoperit o mănăstire undeva departe, în munţi, unde călugării ins- truiau copii să vadă ecranul interior şi să vadă cu diferite părţi ale corpului.

În prezent, Jimmy comunică telepatic cu aceşti copii din Bulgaria, despre cum se poate aduce pacea în lume. Mesajul lor principal este că pacea trăieşte în interiorul fiecăruia dintre noi şi că suntem, în

* Publicată la EDITURA FOR YOU, împreună cu cartea *Emisarii luminii.* N. T.

ca fiind emisari ai iubirii, atunci, cunoscând acest adevăr, cum ne vom trăi vieţile?" Iar ei ne spun, de asemenea: „începeţi acum!"

Îmi devenea tot mai limpede că vederea în întuneric era o realitate, cu toate că încă nu înţelegeam pe deplin cum funcţionează. Aflasem că putem vedea cu ajutorul luminii, utilizându-ne ochii şi mintea, sau putem vedea cu o altă parte a noastră, folosind întunericul. Aflasem că putem vedea şi cunoaşte cu mult mai mult decât doar suprafaţa lucrurilor. Nu ştiam încotro mă conduc aceste infomaţii, dar am avut dintotdeauna încredere în Marele Spirit şi ştiam că totul e întreg, complet şi perfect exact aşa cum este. Ştiam că trebuie doar să aştept şi să-mi păstrez conştienţa trează, pentru ca

CAPITOLUL TREI

SĂ ÎNVĂŢĂM DE LA TRIBURILE INDIGENE

Bătrânii aborigeni îşi împărtăşesc din cunoştinţe
Puterea unei rugăciuni maori, rostită din inimă
Experienţa Kogi
Femeia columbiană
A deveni una cu caii
Invitarea altei persoane în Spaţiul Sacru personal

Î
n timp ce am avut parte de toate aceste experi-
enţe cu copiii clarvăzători, un alt fir a început să-
şi ţească calea în studiul meu legat de vederea în

gini incredibile pe care le vedeau copii şi care le ofereau cunoaşterea.

Treptat, triburile indigene din toată lumea mi-au oferit câte o piesă din marele mister, împingându-mă să-mi amintesc de laturile străvechi ale spiritului meu. Membrii ai multor triburi mi-au spus că sperau ca, prin intermediul meu, să se producă schimbări în lumea tehnologică, care să ducă, într-un final, la pace mondială şi echilibru în mediul înconjurător.

Bătrânii aborigeni îşi împărtăşesc din cunoştinţe

Pe la mijlocul anilor 1990, mi s-a cerut să ţin o prelegere la Conferinţa *Dolphin & Whale* din Australia. în momentul în care am ajuns în Qeensland, am fost fascinat de frumuseţea acestui tărâm, cu Marele său Recif de Corali care depăşeşte, ca lungime, 1500 de kilometri.

Ce loc minunat!

Sute de oameni din toată lumea se aflau acolo pentru a discuta despre delfini şi balene, abordând însă şi alte subiecte, cum ar fi problemele mediului înconjurător. (Subiectul central era că delfinii, balenele - şi viaţa, în general - nu vor supravieţui, dacă noi, oamenii, nu ne schimbăm modul în care ne ducem existenţa.)

În acea perioadă făceam experimente cu R-2 şi descoperisem, în sfârşit, că o singură persoană, conectată la Mama Pământ, poate schimba mediul înconjurător, prin folosirea propriului corp de lumină - sau Mer-Ka-Ba.

Eram foarte entuziasmat în legătură cu acest

durile şi emoţiile noastre creează lumea din jur şi, dacă rămânem conectaţi cu Mama Pământ în inima noastră, totul devenea posibil - până şi purificarea mediului înconjurător - numai prin corpul de lumină uman.

La finalul prelegerii mele, am coborât de pe scenă, am mers în spatele încăperii, pregătindu-mă să ascult următorul discurs, însă am fost abordat de un grup de şase bătrâni aborigeni. Mi-au propus să mă alătur cercului lor, lucru pe care l-am făcut imediat.

Aceşti bărbaţi m-au luat în mijlocul lor şi mi-au spus că eram primul om alb pe care l-au auzit vreodată prezentând adevărul aşa cum îl cunoşteau ei. Mi-au povestit cum Mama Pământ le oferea tot ceea ce aveau nevoie, fără ca ei să depună efort, că lumea este doar lumină, iar conştiinţa umană era mai mult decât înţelegeau, în general, oamenii albi. (Ei ne considerau a fi o mutaţie a conştiinţei lor, mici copii care învaţă încă să perceapă lumea exterioară.) Mi-au spus că mă vor sprijini pe parcursul şederii mele în Australia, dacă sunt de acord să le accept ajutorul. Nu înţelegeam prea bine la ce se refereau când spuneau „sprijin", dar, bineînţeles că am acceptat - la urma urmei, aceştia erau, cu adevărat, înţelepţii lumii noastre.

După acea întâlnire, am mai ţinut conferinţe şi în alte oraşe ale Australiei, cum ar fi Brisbane, Melbourne şi Sydney. De fiecare dată când îmi începeam discursul, priveam în public şi îi vedeam mereu pe aceşti bătrâni, stând aşezaţi într-un cerc, în spatele încăperii, încântând cu voce joasă. Uneori, aveam în

rească distanţe atât de mari, întrucât nu aveau maşini - dar erau întotdeauna prezenţi la prelegerile mele.

Înainte de părăsi cercul lor, la Conferinţa *Doîphin & Whale* mi-au mai spus un lucru: „Atunci când creezi, adu-ţi aminte de întuneric şi de inimă". La acea vreme, aceste cuvinte nu-mi spuneau nimic.

Puterea unei rugăciuni maori, rostite din inimă

La scurt timp după ce m-am întors din Australia, liderul spiritual al tribului Waitaha Maori, din Noua Ze- elandă, mi-a cerut permisiunea de a veni la mine acasă, în America, pentru a-mi comunica ceva.

Macki Ruka mi-a făcut această propunere prin Mary Thunder, o amerindiană, care m-a contactat imediat şi l-a adus la mine acasă. Mi se părea interesant, întrucât nu avusesem nici un contact până acum cu aceşti oameni şi am acceptat bucuros, chiar dacă nu ştiam despre ce anume dorea să-mi vorbească. Mary Thunder l-a adus pe Macki Ruka, împreună cu alţi câţiva asistenţi de-ai lui. Ea este o femeie minunată, din tribul Cheye- nne, cu care am rămas prieten până în prezent.

Macki Ruka era un bărbat impresionant, care cântărea aproximativ 160 de kilograme. Venise însoţit de alţi câţiva tineri din tribul său, care l-au ajutat să aducă toate obiectele sacre de ceremonie de care avea nevoie în această vizită. Unele dintre aceste obiecte cântăreau peste 50 de kilograme!

Nu-mi mai amintesc exact cum arătau, dar ţin minte că erau foarte grele şi, uneori, era nevoie de

Conversaţia noastră a alunecat rapid spre o discuţie despre şansele de supravieţuire ale lumii şi despre felul în care noi, membrii civilizaţiei moderne, trebuia să ne aducem aminte de vechea înţelepciune, pentru a prospera. El mi-a spus că există forme de comunicare care, dacă ar fi amintite, ar schimba totul în lumea în care trăim. Mi-a devenit limpede că acesta era mesajul său principal. Am discutat timp de patru ore, abordând şi alte subiecte.

Înainte de a pleca, mi-a spus că va trimite pe cineva din tribul lui, o persoană pe care trebuia să o întâlnesc.

Nici de această dată nu am înţeles de ce făcea acest lucru, dar am acceptat.

Câţiva ani mai târziu, locuiam împreună cu familia în Arizona şi intenţionam să ne mutăm din Sedona, în Cave Creek. închiriasem o maşină mai mare, în care mă străduiam să încarc cutii după cutii de obiecte. (Nici nu vă vine să credeţi cât de multe lucruri am adunat, odată ce ne-am căsătorit. Când ne-am întâlnit, Claudette avea, ca şi mine, o casă plină cu tot felul de lucruri.)

În timp ce scoteam lucrurile din casă pentru a le pune în maşină, s-a apropiat de mine un tânăr pe care nu-1 mai văzusem niciodată. „Bună", m-a salutat. „Ai nevoie de ajutor la cărat?" Avea în jur de douăzeci şi opt de ani şi vorbea cu un accent californian perfect. Purta pantaloni din blue-jeans, un tricou alb şi avea un zâmbet larg şi generos. De fapt, putea fi unul dintre vecinii mei din vremea în

torul lui, însă nu voiam să profit de amabilitatea sa. M-a privit direct în ochi şi a insistat cu blândeţe: „Serios, n-am nimic de făcut şi mi-ar face mare plăcere să dau o mână de ajutor". Cum aş fi putut refuza?

Aşadar, ne-am pus pe lucru. Nu prea vorbea şi părea că doar se concentrează pe ceea ce avea de făcut. Prin urmare, am lucrat împreună, în tăcere. Când am terminat de încărcat, i-am mulţumit şi l-am întrebat dacă îi pot fi de folos în vreun fel.

Mi-a răspuns: „Nu, dar aş dori foarte mult să te ajut să descarci lucrurile la noua casă. Pot să te ajut?"

Eram uimit de atâta generozitate. „Nu, ar fi prea mult să-ţi cer asta, dar îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut." S-a uitat iar în ochii mei şi a zis: „Te rog, lasă-mă să te ajut. Ai nevoie de cineva şi eu chiar nu am nimic de făcut. Serios, e în regulă".

Simţeam că-l cunosc de undeva. în inima mea, îl simţeam ca pe un frate, aşa că am capitulat în faţa rugăminţii lui. „OK, sări înăuntru, dar nu eşti întreg la minte!"

Nici nu ieşisem din Sedona, când l-am întrebat de unde vine. Mă aşteptam să spună că vine din California, dar el a răspuns: „Din Noua Zeelandă". Fără nici o altă explicaţie. L-am privit, uimit. „Credeam că eşti din California. Ai trăit acolo o perioadă?" Fără să se uite la mine, mi-a spus: „Nu, asta e prima oară când vin în America. Am ajuns acum două săptămâni".

M-am întors spre el şi l-am întrebat: „Atunci, unde ai învăţat să vorbeşti o engleză cu accent californian perfect?" Răspunsul lui m-a uluit complet.

o lună?" „Da, e simplu." Apoi, înainte să-mi pot reveni după afirmaţia lui incredibilă, mi-a spus: „Ţi-1 aminteşti pe Macki Ruka? El m-a trimis la tine".

Aproape că uitasem de promisiunea făcută de Macki Ruka, astfel încât am fost luat complet prin surprindere; nici n-am putut spune măcar: „Glumeşti!", ceea ce, în orice caz, ar fi fost ridicol. Nimeni nu ar fi putut spune că a fost trimis de Macki Ruka, dacă nu ar fi fost adevărat. Nimeni, în afară de mine, nu ştia ce mi-a spus.

Dintr-o dată, am realizat că mă aflam în mijlocul unei profunde experienţe spirituale; energia din corpul meu s-a schimbat. M-am întors către el şi l-am întrebat: „Cum m-ai găsit?" Răspunsul lui era atât de previzibil: „Simplu, mi-am urmat inima".

După o mică pauză, a continuat: „De fapt, mai întâi a trebuit să merg la tribul Hopi. Mi s-a spus că tribul meu şi tribul Hopi trebuiau să împărtăşească profeţiile, iar eu am fost cel ales să merg la ei. După aceea, mi s-a spus să te găsesc pe tine. M-am dus direct la indienii Hopi. Pot să-ţi povestesc ce s-a întâmplat acolo?" De parcă l-aş fi oprit! Mi-a spus o poveste incredibilă, dar credeţi-mă, vă reproduc cuvintele lui exacte:

S-a aşezat mai confortabil în scaunul maşinii şi s-a întors spre mine. „Am ajuns la a Treia Mesă, seara târziu. însă ei [tribul Hopi] ştiau că voi veni şi

* Kiva - încăpere subterană sau parţial-subterană, cu o gaură deasupra pentru a permite intrarea luminii, utilizată de bărbaţii unei comunităţi Pueblo pentru întâlniri ceremoniale sau formale. N.T.

întuneric complet. Am vorbit în limba spaniolă, dar în general am comunicat în viziuni şi imagini, în timp ce-mi dezvăluiau profeţiile lor. în schimb, le-am arătat şi eu adevărurile noastre despre viitor.

Apoi, în cea de-a treia noapte, mi-au înmânat o veche cupă de lut şi m-au întrebat ce simt. Sincer, la început nu am simţit nimic, însă după ce am ţinut-o în mâini timp de câtva ore, am fost invadat de un val de cunoaştere, urmat de o viziune zguduitoare. Am putut vedea cum, cu sute de ani în urmă, am fost un indian Hopi şi că fusesem persoana care făcuse acea cupă. Mi-am amintit şi că pusesem în interiorul ei o imagine pe care să mi-o amintesc în viitor, după sute de ani.

În acea viziune, mi-am amintit toate detaliile despre mine şi viaţa trăită în tribul Hopi. Era atât de plăcut şi uimitor să-mi amintesc totul. Totodată, mi-am amintit şi cum să vorbesc în limba Hopi. Din acea clipă am comunicat doar în limba lor. Asta s-a întâmplat acum trei zile" .Am rămas fără cuvinte. După o mică pauză, am întrebat: „îmi poţi spune despre ce erau acele profeţii?"

M-a privit ca şi cum şi-ar fi dorit să-mi spună, însă a răspuns: „îmi pare rău, dar nu-mi este permis să vorbesc cu nimeni despre profeţii".

Până la urmă, conversaţia a alunecat spre subiectul experienţelor avute de când a venit în State. El considera că trăim într-o lume ciudată, în care suntem prea deconectaţi de natură şi de realitate, petrecând prea mult timp în faţa televizorului, pe care îl considera un fel de „masturbare a minţii".

oficia o ceremonie pentru noul pământ, înainte de a ne întoarce la Sedona. Până la urmă, această ceremonie m-a învăţat multe despre puterea pe care o are rugăciunea - mai ales atunci când această rugăciune vine din inimă.

Pământul pe care îl cumpărasem avea o formă pen- tagonală, aproape perfectă. Prietenul meu maori m-a întrebat dacă se poate ruga la fiecare dintre cele cinci vârfuri - şi bineînţeles că am fost de acord. Am mers împreună în acele puncte şi ne-am rugat cu profundă reverenţă: „Creator preaiubit, te rog, ascultă rugăciunea pentru prietenul meu, Drunvalo". A continuat prin a cere ca toate animalele să găsească adăpost pe acest pământ, ca toţi cei care vor trăi aici să fie sănătoşi, fericiţi şi să nu se rănească niciodată - şi ca nimeni să nu-mi răpească acest tărâm. A spus mai multe, însă aceasta a fost esenţa.

La puţin timp după, ne-am întors la Sedona, unde m-a îmbrăţişat puternic, s-a uitat în ochii mei pentru ultima oară şi a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Când ne-am mutat în noua casă, eu şi soţia mea am remarcat că pe întreaga suprafaţă a terenului nostru dormeau tot felul de animale. Aveam doar un acru de pământ şi cam jumătate era îngrădit pentru casă. însă, oricât de puţin spaţiu ar fi fost, animale care în mod normal nu s-ar apropia unele de altele, cum ar fi căprioara, mistreţii şi coioţii, dormeau în apropiere. De fapt, coioţii obişnuiesc să doarmă sub pământ, dar nu şi aici - aici dormeau doar la câţiva metri unii de ceilalţi. Deseori râ- deam de această rugăciune maori care ne a adus atâtea tipuri de

plasată într-o zonă foarte bună, iar agentul de vânzări era convins că se va vinde în doar două săptămâni, maxim treizeci de zile. Dar după aproape un an de zile şi sute de potenţiali cumpărători, încă nu reuşisem să ne vindem frumoasa locuinţă. Nu ştiam ce să facem.

Într-o noapte, Claudette s-a trezit dintr-un vis şi mi-a zis: „Drunvalo, îţi aminteşti ce a zis acel tânăr - că nimeni nu ne va răpi proprietatea? Trebuie să desfacem această rugăciune, căci altfel nu ne vom mai vinde casa". A doua zi, am mers împreună la fiecare colţ al terenului şi ne-am rugat pentru a schimba cele spuse de tânărul maori; peste cinci zile, casa noastră s-a vândut.

Experienţa Kogi

Alături de tribul Kogi, experienţele mele cu popoarele indigene au început să-mi dezvăluie mai mult decât simple lecţii de spiritualitate şi potenţial uman. Ceea ce ei m-au învăţat şi mi-au arătat, m-au făcut să înţeleg felul în care se putea vedea în întuneric. Fără ajutorul lor n-aş fi descoperit spaţiul secret din interiorul inimii. Le voi fi întotdeauna îndatorat pentru ajutorul pe care mi l-au acordat.

Tocmai încheiasem un atelier de lucru despre Pământ/Cer, în Maryland, SUA, când m-a abordat un tânăr. Acesta mi-a spus că a fost trimis de Maya din Guatemala pentru a-mi transmite un mesaj din partea tribului Kogi din Munţii Sierra Nevada (Columbia, America de Sud). L-am ascultat, deşi nu auzisem niciodată despre tribul Kogi.

Mi-a explicat că acesta era unul dintre puținele

şaisprezecelea, ascunzându-se la altitudini foarte înalte, în Sierra Nevada de Santa Marta. Acolo nu se putea ajunge uşor şi astfel au reuşit să-şi păstreze o parte din cultura şi credinţele lor religioase. Chiar şi în prezent trăiesc la fel ca acum o mie de ani.

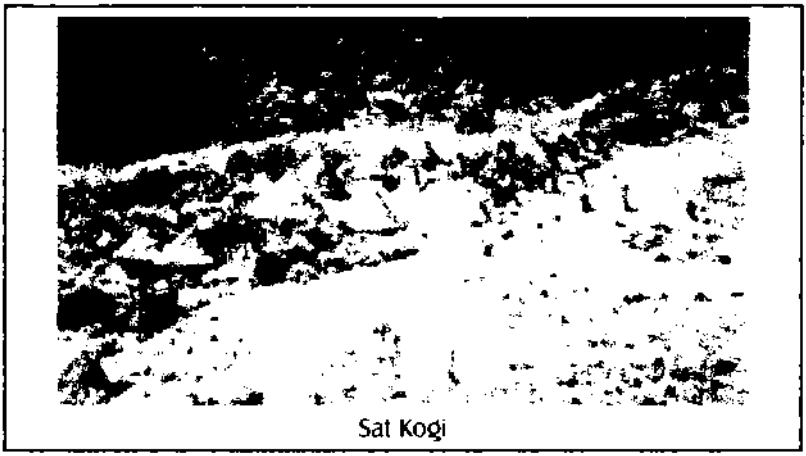

Sat Kogi

În cadrul tribului lor există un grup numit *mamaşi,* despre care Kogi cred că nu sunt cu adevărat umani, ci fac parte din conştiinţa Pământului ce menţine echilibrul în sistemul ecologic al lumii.

Ei consideră că, fără mamaşi, Pământul ar muri. Aceşti mamaşi sunt şi liderii religioşi ai tribului Kogi şi sunt la fel de respectaţi precum este Iisus printre creştini, sau Mahomed printre musulmani. Conform celor spuse de tânăr, mamaşii pot vedea în întuneric total şi veghează asupra lumii, prin intermediul vederii lor interioare şi a legăturii puternice cu Mama Pământ, pe care o numesc Aluna.

Foarte interesant este că, atunci când unul dintre noii născuţi care sunt sau vor deveni un

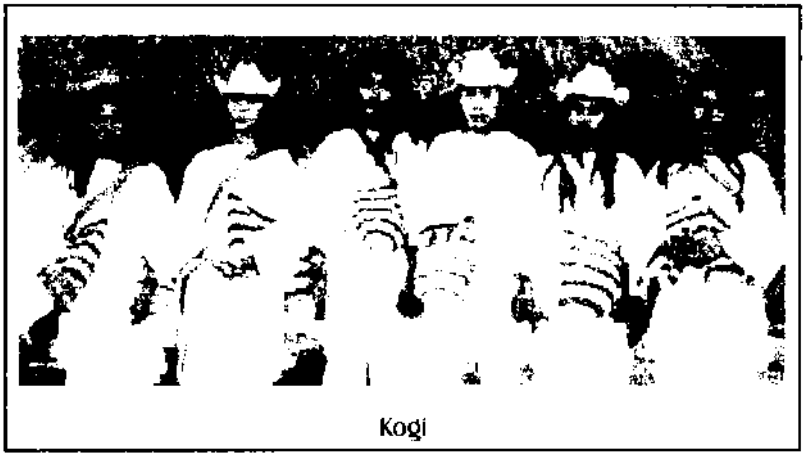

Kogi

crescut şi instruit intr-un mod mai special. In trecut, acest loc era o peşteră complet întunecată - însă, în prezent, copilul este dus într-o clădire specială, construită din materiale naturale, unde nu poate intra deloc lumina. In- tr-un întuneric aproape total, copilul va fi hrănit numai cu alimente de culoare albă şi i se va oferi suficientă lumină pentru a nu orbi. Totodată, copilul primeşte şi o pregătire spirituală neobişnuită. Timp de nouă ani, acest copil rămâne în întuneric şi învaţă să vadă fără a-şi folosi ochii - exact ca şi copii clarvăzători care apar peste tot în lume. La vârsta de nouă ani, copilul este scos la lumină pentru a învăţa să vadă şi prin intermediul ochilor.

Ce experienţă! Vă puteţi imagina cum este să vezi pentru prima oară această planetă magnifică, fără a-ţi folosi de ochi?

Tânărul care mi-a povestit despre tribul Kogi şi mamaşi a început să-mi spună altă poveste - motivul pentru care a fost trimis la mine. Mi-a spus

şi alte triburi indigene din întreaga lume. Mi-a mai spus că mamaşii Kogi nu s-au înşelat niciodată în privinţa vreunei predicţii legate de viitor.

Potrivit mamaşilor, până la ultima eclipsă solară din secolul al douăzecilea, pe data de 11 august 1999, toate popoarele culturii tehnologice ale lumii ar trebui să plece în altă dimensiune a conştiinţei Pământului, lăsând planeta fizică în grija popoarelor indigene ale lumii. (în Biblie se spune că „cei blajini vor moşteni pământul", iar această predicţie seamănă foarte mult şi cu ceea ce a spus Edgar Cayce, „profetul adormit" - şi anume, că până în iarna 1998 va exista o schimbare în polii Pământului şi se vor produce modificări uriaşe. Mulţi adepţi New Age au presupus că asta înseamnă că cea mai mare parte a conştiinţei colective va trece în cea de- a patra dimensiune.)

Tânărul s-a apropiat şi mai mult de mine, şi-a coborât vocea şi mi-a şoptit: „Pe data de 12 august 1999, mamaşii Kogi au văzut că noi, cultura tehnologică, vom fi încă pe Pământ. Au intrat în meditaţie profundă pentru a vedea care este motivul, întrucât aceasta a fost prima oară, din lunga lor istorie, când una dintre predicţii nu s-a adeverit".

Potrivit celor spuse de el, mamaşii au putut vedea, în marele întuneric, multe lumini ce străluceau pe toată suprafaţa planetei - lumini care nu existau înainte.

Analizând aceste lumini, Mamaşii au descoperit că erau luminile oamenilor care îşi activaseră corpul lor de lumină - cel care, în trecut, era numit Mer-Ka-

În calitate de profesor al ştiinţei despre Mer-Ka-Ba, ştiu că, odată ce ne amintim de corpul nostru de lumină, putem modifica lumea exterioară, prin anumite tehnici ce folosesc gândurile şi sentimentele noastre. Conform mamaşilor, unii dintre noi am modificat într-atât lumea din exterior, încât s-a creat o nouă realitate. Acest lucru nu a putut fi văzut de către mamaşii Kogi, deoarece s-a născut în viitor, şi nu în trecut. Desigur, dacă acest lucru este adevărat, ne dezvăluie un nivel şi mai profund al naturii potenţialului uman. (Mamaşii nu credeau că noi ştim să folosim această capacitate din interiorul nostru.)

Iată câteva informaţii interesante: Forţele Aeriene ale Statelor Unite m-au contactat în perioada în care lucram la purificarea poluării atmosferice - mai întâi cu ajutorul aparatului R-2, iar apoi prin utilizarea Mer-Ka- Ba - iar după câteva discuţii, mi-au destăinuit ceva foarte interesant. Mulţi dintre studenţii mei care învaţă despre câmpul Mer-Ka-Ba mi-au spus - şi eu însumi am remarcat acelaşi lucru - că, în momentul în care şi-au activat corpul de lumină pentru prima oară, au simţit că sunt înconjuraţi de elicoptere negre. Adeseori, elicopterele îi urmăreau şi rămâneau alături de ei timp de săptămâni, sau chiar luni de zile.

O doamnă maior din Forţele Aeriene mi-a spus că, pe măsură ce discul Mer-Ka-Ba se extinde, persoana care îşi activează câmpul corpului de lumină emană cam aceeaşi energie (puls magnetic) ca un oraş cu aproximativ cincisprezece mii de oameni. Ea mi-a spus că sateliţii lor pot vedea corpul de lumină al unei persoane, iar această imagine

că acest proces face parte din noua conştiinţă care se dezvoltă în prezent pe Pământ. Prin urmare, dacă Forţele Aeriene SUA pot „vedea" câmpul Mer-Ka-Ba, de ce nu l-ar fi putut percepe şi mamaşii Kogi?

Tânărul m-a privit cu naturaleţe şi mi-a spus: „Mamaşii doresc să-ţi mulţumească pentru că îi înveţi pe oameni despre Mer-Ka-Ba şi că, prin această activitate, ajuţi la schimbarea lumii". Apoi mi-a dat un pacheţel cu tutun, împăturit într-o pânză de un roşu aprins - un cadou din partea mamaşilor. Nu eram pregătit pentru această ceremonie neaşteptată, aşa că am privit în jur şi i-am oferit dintr-un aranjament floral, un trandafir roşu, pentru a-1 da mamaşilor.

După plecarea lui, m-am tot gândit la acea experienţă, dar, în timp, am uitat de tribul Kogi, întrucât gândurile mele s-au întors la lumea obişnuită în care trăiam. N-am crezut că voi mai auzi de ei vreodată.

După câteva luni, tot în cadrul unei întâlniri de lucru, a venit acelaşi bărbat, ca să-mi transmită încă un mesaj din partea mamaşilor Kogi. Mi-a spus că aceştia doreau să ne întâlnim şi să mă înveţe „limbajul fără cuvinte". Mi-a mai spus că pentru ei ar foarte neobişnuit să vină în Statele Unite, întrucât doar trei dintre ei au părăsit vreodată Columbia, dar dacă ar fi nevoie, ar găsi o modalitate să vină. Dorinţa lor era însă ca eu să merg în Sierra Nevada de Santa Marta şi să ne întâlnim acolo.

M-am gândit la acest mesaj şi am intrat în meditaţie profundă pentru a cere celor doi îngeri ai mei permisiunea de a începe această nouă aventură.

Aveam de ales între a merge în munţii Columbiei sau a-i lăsa pe mamaşi să mă găsească. Ştiind că programul meu era foarte aglomerat, având deja planuri stabilite pe durata unui an de zile, am întrebat dacă ar putea ca ei să vină la mine. Fără să ezite, bărbatul mi-a răspuns: „Le voi transmite mesajul" - şi plecă fără să mai spună nimic.

În drum spre casă, aflându-mă în avion, am găsit în sfârşit timpul pentru a mă gândi la cele întâmplate. Cu toate că nu ştiam cum aveau să mă găsească aceşti mamaşi Kogi, eram convins că vor ajunge la mine. Văzusem deja metodele prin care băştinaşii interacţionau cu restul lumii, în moduri în care majoritatea oamenilor nici nu şi le-ar putea închipui. Iată un exemplu:

Cei din tribul Taos Pueblo, din New Mexico, m-au invitat să particip la o ceremonie de vindecare a durerii create, de-a lungul timpului, între omul alb şi omul roşu. Ceremonia urma să fie realizată de discipolii cultului peyote* - biserica amerindienilor - din tribul Taos Pueblo şi trebuia să înceapă la

* Peyotism - mişcare religioasă a nativilor nord-ameri- cani, ce utilizează în ritualurile sale planta halucinogenă *peyote.* Adeseori, ea îmbină credinţa tradiţională despre spirite, cu elementele din religia

** Comunitate de indieni ce trăieşte în zonale muntoase din nordul Mexicului, descendenţi ai aztecilor şi înrudiţi cu indienii Hopi din Arizona, SUA, cu care împărtăşesc aceeaşi limbă; reprezentanţi ai

cercul nostru de ceremonie şi au cerut permisiunea de a participa. Ei erau îmbrăcaţi în haine rituale, cu pene în păr, având feţele şi corpurile pictate.

Jimmy Reyna, un nativ al Taos Pueblo care conducea ceremonia, i-a întrebat cum au aflat de ceremonie, întrucât cei implicaţi au fost rugaţi să nu spună nimănui despre ea. Ei au spus că, în timp ce se aflau în Mexic, în cadrul unui ritual peyote, au avut o viziune despre ceremonia de aici. Liderii lor le-au dat permisiunea de a pleca, astfel încât s-au îmbrăcat corespunzător şi au mers pe jos până la Taos Pueblo.

Destul de impresionant, având în vedere că trăiau la 500 de km distanţă de graniţa SUA, iar, după ce au traversat-o, mai aveau de mers încă 500 de km pentru a ajunge în Taos Pueblo - în total 1000 de km! Au traversat Rio Grande, au mers pe şosele, au sărit peste garduri ghimpate şi au ajuns cu doar cinci minute înaintea începerii ceremoniei - şi au făcut toate acestea fiind îmbrăcaţi în ţinută de ceremonie.

Viaţa şi potenţialul uman sunt cu mult mai măreţe decât acceptă majoritatea oamenilor.

Şi astfel, am aşteptat ca mamaşii Kogi să mă contacteze, cu toate că nu-mi puteam imagina cum de vor reuşi să mă găsească.

Femeia columbiană

După alte trei luni, am plecat în Cuernavaca, Mexic, nu departe de Mexico City, pentru a susţine încă un atelier de lucru pe tema Pământ/Cer. Au

Unul dintre aceşti columbieni, o femeie de vreo patruzeci de ani, îmi atrăgea atenţia ori de câte ori grupul realiza o ceremonie, dansa sau incanta ceva „real", adică ceva care îi făcea pe oameni să devină conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu. în acele momente, personalitatea ei se schimba complet. Devenea lipsită de inhibiţii, aproape primitivă; dansa cu mişcările, abandonarea şi intensitatea cuiva care s-a dedicat total incantaţiei sau muzicii din încăpere - ceva la care nu te-ai fi aşteptat din partea unei femei moderne.

Mie mi se părea extraordinar, însă ceilalţi columbieni erau jenaţi de acţiunile ei. Pe măsură ce femeia a continuat cu comportamentul ei „neobişnuit", cei din grup au început să-şi piardă răbdarea.

În cea de-a treia zi a atelierului, grupul trebuia să se ţină de mâini şi să intoneze anumite sunete, cu o conştientă amplificată. în stilul ei natural, această femeie a rupt cercul şi a mers în centru, dansând sălbatic pe ritmul incantat. După vreo cincisprezece minute, columbi- enii n-au mai rezistat şi mi-au făcut semn să o opresc. Nu mi-aş fi dorit să fac asta, întrucât mişcările ei mi se păreau exrem de frumoase, însă, din respect pentru ceilalţi, am intrat în centrul cercului, pentru a o duce înapoi în grup.

M-am apropiat, iar ea era cu spatele la mine. Am atins-o uşor pe umăr şi s-a întors. S-a uitat prin ochii mei, în sufletul meu, iar corpul ei a emis un sunet straniu, care părea să-mi înconjoare trupul. Brusc, nu mă mai aflam în încăperea din

fel de palpabil precum realitatea. Chiar şi un câine alerga în jurul nostru.

Nu mă mai aflam în corpul meu, ci într-un trup de femeie care se uita la cele din jur. O senzaţie ciudată şi necunoscută părea să clocotească în mine şi părea să fie de natură sexuală, dar mult mai subtilă. Să zicem că mă simţeam foarte, foarte bine. Dar, exact când am început să-mi accept noua realitate, m-am trezit dintr-o dată înapoi în încăperea din Cuernavaca, privind în ochii acestei femei bizare. Nu mai avusesem o astfel de experienţă până atunci - şi doar avusesem parte de experienţe destul de neobişnuite, până la acea vreme.

În acel moment nu ştiam decât că-mi doream să simt din nou acea senzaţie. Astfel încât, renunţând complet la postura mea de lider al grupului şi aflându-mă în mijlocul incantaţiei, am luat-o pe acea femeie de mână şi ne-am îndreptat într-un colţ al sălii. Ne-am aşezat, m-am uitat în ochii ei mari şi căprui şi i-am zis: „Te rog, repetă ceea ce ai făcut".

Ea mi-a zâmbit, a repetat sunetul şi, din nou, am părăsit spaţiul din Cuernavaca, Mexic, şi am ajuns în Columbia. Timp de două ore, după cele spuse de cei din grup, care se opriseră din incantat pentru a vedea ce se întâmplă, m-am aflat într-o stare modificată de conştiinţă.

În timpul scurt pe care l-am petrecut alături de ea, am aflat şi înţeles ce se întâmpla în realitate. îmi devenise atât de limpede. De fapt, doi bătrâni *mama* Kogi miau explicat totul, în timp ce mă aflam în acest corp de femeie, în Columbia. Ei mi-au spus: „Am

pare că femeia, a cărei nume era Ema, s-a aşezat pe un pat făcut din iarbă groasă, într-o colibă rotundă, construită tot din iarbă. Spiritul ei i-a părăsit corpul şi a călătorit până la poalele muntelui, acolo unde trăia o femeie columbiană, într-o veche casă spaniolă. Ema a intrat în corpul acestei femei - nu ştiu dacă avea sau nu permisiunea de a o face - şi i-a insuflat ideea de a merge la atelierul meu din Mexic, astfel încât ea, Ema, să mă poată învăţa „limbajul fără cuvinte".

Ceea ce era şi mai interesant, e că această femei columbiană nu avea bani, paşaport sau viză, certificat de naştere sau orice alt mijloc de a-şi demonstra identitatea - şi nici bilet de avion. Cu toate acestea, ea a reuşit să ajungă în Mexic, la atelierul meu de lucru. Cineva i-a cumpărat un bilet de avion şi, înainte ca eu să plec din SUA, îngerii mi-au spus să-i ofer un loc liber la atelierul meu. Şi totuşi, cum a reuşit ea să treacă de toate formalităţile, fără să aibă vreun act de identitate? Cum a reuşit să călătorească din Columbia în Mexic, cu avionul, fără să întimpine dificultăţi? Presupun că, pur şi simplu, nu a fost „văzută". Dar am aflat mai multe lucruri de la Ema, pe lângă felul în care mamaşii Kogi au realizat această transformare spaţială. Prin intermediul capacităţilor nou-dobândite, am reuşit să păşesc în adevărata lume din tărâmul Kogi, într-un trup de femeie, înconjurat de şamani Mama. Am înţeles că ei ştiu că sunt eu în acel corp - şi, unul câte unul, se apropiau de faţa mea şi scoteau sunete neobişnuite.

De fiecare dată când se emitea un sunet,

despre această femeie căreia îi foloseam corpul. îi cunoşteam pe soţul şi cei trei copii ai ei, de parcă ar fi fost ai mei. De-a lungul întregii experienţe, lângă mine au stat doi bătrâni mamaşi pe care am ajuns să-i cunosc ca şi cum aş fi făcut parte din familia lor.

Pe unul dintre ei îl chema Mamos Bernardo şi, pe parcursul lunilor care au urmat, a devenit ghidul meu. Mă simţeam de parcă m-aş fi renăscut într-o lume nouă şi incredibilă, unde se renunţase la toate regulile vechi. Lumea veche şi obişnuită din care veneam părea mai mult un vis decât realitate, în timp ce această nouă lume era cea reală. Şedinţa mea cu Ema s-a încheiat la fel de brusc cum a început, iar eu m-am întors în corpul meu, în Mexic, oferind nişte lecţii pe o temă care, la aceea vreme, consideram că nu are nici o legătură cu ceea ce tocmai experimentasem.

Încet, pe parcursul săptămânilor care au urmat, am început să înţeleg cele întâmplate şi să accept modalitatea prin care mamaşii Kogi mă învăţau. Am aflat că sunetele nu veneau din minte - prin gândire şi cuvinte - ci veneau din inimă, dintr-un Spaţiu Sacru din interiorul inimii şi erau direcţionate prin visare, sentimente şi emoţii. (Atât mintea, cât şi inima, produc imagini în corp, dar numai inima creează imagini care par complet reale.)

Descoperisem un mijloc de comunicare care depăşea orice competenţă a minţii. Tocmai experimentasem „limbajul fără cuvinte", care m-a schimbat pentru totdeauna. Eram extrem de entuziasmat de posibilităţile oferite. Limbajul fără cuvinte putea fi

manieră şi cu animalele, ca să pot testa eu însumi adevărul împărtăşit.

A deveni una cu caii

Claudette avea trei cai ce trăiau pe un imens câmp deschis. După ce m-am întors din Mexic, am luat-o de mână şi am mers afară pentru a-i vedea. îi povestisem deja despre experienţa avută alături de Ema şi amândoi ne doream să vedem ce se va întâmpla. Am ajuns pe câmp şi am găsit căluţii păscând pe lângă garduri, la vreo 50 de metri depărtare unul de altul, ignorându-se reciproc. Eu am mers în mijlocul câmpului, în timp ce Claudette se pregătea să-i hrănească. Toţi trei păreau să doarmă sub soarele fierbinte şi uscat al Arizonei.

Încet, mi-am deplasat atenţia din minte, în inima mea, exact aşa cum am fost învăţat, iar din corpul meu a ieşit un sunet înalt. Nu l-am intonat eu - pur şi simplu a ieşit afară, iar în interior mi-a apărut imaginea unui mânz.

Dintr-o dată, toţi trei caii au întors capul şi şi-au aţintit ochii asupra mea. Apoi, ca şi cum li s-ar fi dat un semn, au început să alerge, cât puteau de rapid, în direcţia în care mă găseam eu. Când au ajuns lângă mine, pe rând, şi-au lipit capul de faţa mea. în doar câteva secunde, m-au înconjurat şi aveam senzaţia că aş fi păşit într-o lumea a cailor. Pe neaşteptate, cu toţii şi-au plecat capetele, iar eu am imitat mişcările făcute de ei.

Timp de treizeci de minute am devenit un cal. Scoteam sunete scurte şi nechezam încet unii la alţii. Fiinţa mea a fost invadată de imagini cu cai şi herghelii, iar acelaşi sentiment cu caracter „sexual"

momente din viaţa mea, fiind copleşit de bucuria de a vorbi cu aceşti cai.

Apoi, la fel de repede cum a început, am ieşit din acea stare. însă eram schimbat pentru totdeauna, iar caii păreau să împărtăşească acelaşi sentiment. Din acea clipă, relaţia mea cu ei nu mai era una de tip om-cal - era o relaţie de la membru de familie, la membru de familie. Ce dar minunat! în acel moment ştiam, cu certitudine, că experienţa mea din Mexic a fost reală. Viaţa devenea din ce în ce mai interesantă!

Aceia dintre voi care cunoaşteţi Biblia creştină, vă aduceţi aminte de pilda Babilonului? Conform Bibliei, înainte de Babilon, în întreaga lume se vorbea o unică limbă, prin intermediul căreia oamenii puteau comunica şi cu animalele. După Babilon, Dumnezeu ne-a separat în popoare cu limbi diferite, ceea ce ne-a îndepărtat unii de alţii, întrucât nu am înţeles întotdeauna ce vrem să spunem. Cu toate acestea, arheologii nu au descoperit niciodată vreo urmă a acestei limbi unice, nicăieri în lume. De ce?

Eu cred că nu au găsit-o, deoarece această unică limbă nu este un limbaj scris sau vorbit, ci este mai degrabă creat prin sunete venite din inimă. Doar atunci când inima omului se va deschide din nou, ne vom putea aminti acest mijloc de comunicare şi vom fi, din nou, uniţi - nu numai cu animalele, ci şi cu întreaga viaţă de pretutindeni.

Invitarea altei persoane tn Spaţiul Sacru personal

După două săptămâni de la experienta cu caii

atelier de lucru despre Pământ/Cer. Cele învăţate de la mamaşii Kogi, încă îmi persistau în minte. Cea care mă ajuta să organizez atelierul, a ascultat cu atenţie ce am povestit despre Spaţiul Sacru al inimii şi, nerăbdătoare, m-a întrebat: „Ai putea să-mi arăţi şi mie?"

La început am ezitat, pentru că oamenii au prea multe probleme emoţionale nerezolvate şi reţineri, ceea ce face ca părăsirea minţii să fie un lucru înfricoşător. Dar ea a insistat şi, într-un final, am fost de acord să încerc, fără să mă aştept să se întâmple ceva.

Ne-am aşezat jos, unul în faţa celuilalt, cu picioarele încrucişate şi am început printr-o meditaţie simplă de observare a respiraţiei, mai mult pentru a ne relaxa. Apoi, aşa cum mi-au arătat mamaşii Kogi, spiritul meu a părăsit la propriu spaţiul minţii şi a intrat în inimă, iar aproape imediat, din corpul meu au ieşit sunete stranii şi mi-a apărut o viziune interioară.

Am ajuns în peisajul verde al râului Amazon, iar în dreapta mea era un copac masiv. Arborele avea o ramură enormă, care crescuse paralel cu pământul şi se întindea la şase metri de trunchi. Ridicându-mi spiritul la doi metri de pământ, am observat că, sub mine, se afla un uriaş mascul puma, care mergea rapid şi hotărât. Animalul a sărit pe acea creangă enormă şi a mers până la capătul ei. De acolo, a sărit cu agilitate pe pământ şi şi- a continuat drumul de-a lungul râului.

Dintr-o dată, m-am întors în încăperea de unde plecasem. Am deschis ochii, iar organizatoarea şi i-a

Nu-mi venea să cred. Funcţionase!

Fără să-mi dea timp să mă gândesc la cele întâmplate, ea m-a rugat, entuziasmată, să mai încercăm o dată. îmi reamintise de felul în care m-am simţit şi eu atunci când Ema îmi transmisese, pentru prima oară, acele sunete. Prin urmare, ne-am închis ochii şi, din nou, din trupul meu a ieşit un sunet. Am fost transportat imediat lângă tavanul uneia dintre camerele din casa femeii columbiene, şi am privit în jos, în timp ce aceasta dormea în patul său. Se făcuse dimineaţă, iar casa ei veche, făcută din chirpici, se scălda într-o lumină pală.

Spiritul Emei a ieşit din trupul femeii şi s-a înălţat pentru a mi se alătura. Spiritele noastre s-au unit şi, împreună, am ieşit prin perete, afară. Ne-am ridicat mult în aer, de unde puteam vedea jungla şi munţii. Apoi, ca un avion cu reacţie, am zburat peste vârfurile copacilor şi ne-am îndreptat spre munţi. Zburam cu o viteză ameţitoare, la o distanţă de 30 de metri deasupra copacilor, pe lângă versanţii munţilor, până când am coborât în- tr-o vale muntoasă, unde se găsea un sat de colibe rotunde, din paie.

Am zburat drept la una dintre colibe şi am trecut direct prin pereţi, acolo unde corpul Emei stătea întins pe un pat de iarbă. (De obicei, tribul Kogi, ca şi alte triburi care trăiesc în munţi, dorm în hamacuri ţesute de mână, dar în cazul Emei, au fost îngrijoraţi să-i lase corpul într-un hamac, pe o perioada îndelungată, în lipsa conştiinţei ei.)

Am intrat împreună în corpul Emei, iar când aceasta s-a trezit, era înconjurată de întreaga

rect la sânul ei şi a început să sugă. Soţul ei şi alţi doi ma- maşi bătrâni erau în apropiere. M-am uitat la ei, iar aceştia mi-au recunoscut prezenţa. Apoi totul s-a încheiat.

Mă aflam din nou în încăperea de pe coasta de est a Statelor Unite, alături de organizatoarea mea. Din nou, ne-am deschis ochii în acelaşi timp. Fără să rostesc vreun cuvânt, ea a început să descrie experienţa, în mod amănunţit - cu o singură excepţie, pe care nu o înţeleg nici în ziua de astăzi. în timp ce spiritul Emei a ieşit din corpul femeii columbiene, ea l-a văzut ca având formă de gândac. Cine ştie? Poate că avea legătură cu propriul sistem de credinţe. Cu excepţia acelui detaliu, ea avut exact aceeaşi experienţă ca şi mine.

Aproape nici nu pot descrie în cuvinte ceea ce am simţit. Nu mai aveam nici o îndoială despre validitatea unui loc special în interiorul inimii. Această experienţă indica un potenţial uman enorm, care ne-ar putea schimba cu adevărat cursul istoriei.

Mamaşii Kogi îşi doreau ca eu să predau sau să transmit acest dar şi altor oameni.

De ce? Deoarece, în calitate de ocrotitori ai echilibrului din lume, mamaşii Kogi sunt de părere că, dacă noi ne-am reaminti ce şi cine se află în inimile noastre, nu vom mai putea ucide Pământul prin intermediul tehnologiei noastre iresponsabile. Consider că au dreptate.

În săptămânile care au urmat, mamaşii Kogi au apărut în visele mele, în fiecare noapte, în interacţiuni ce se desfăşurau pe toată durata

le ştiu. Din aceste vise, reieşea foarte limpede că ei voiau ca eu să prezint această informaţie culturilor tehnologice ale lumii.

Într-un final, am avut şi o întâlnire personală cu aceşti Kogi, însă deja învăţasem tot ce trebuia să ştiu. Totuşi, au mai făcut unele sugestii pe care le folosesc pentru a preda cele învăţate, însă unele dintre sfaturile lor nu le pot folosi.

De exemplu, mamaşii Kogi spuneau că dacă îi pun pe studenţi să stea în picioare, într-o încăpere întunecată, fără somn sau mâncare, timp de nouă zile, ei vor putea intra în Spaţiul Sacru al inimii. Poate că este adevărat, dar nu ar funcţiona în lumea modernă.

Folosind drept ghid experienţa personală, am descoperit, până la urmă, două metode care să înlocuiască această tehnică, metode pe care le voi

CAPITOLUL PATRU

SPAŢIUL SACRU AL INIMII

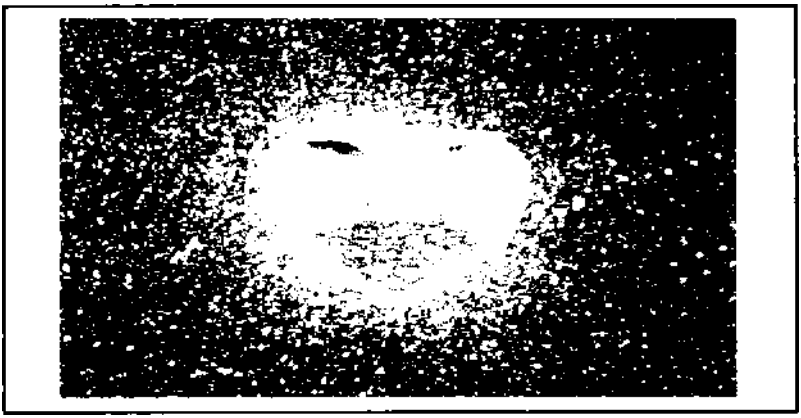

Studierea şi predarea modului de accesare
a Spaţiului Sacru
Vibraţia inimii - calea simplă de întoarcere
Experienţa mea personală legată de Spaţiul
Sacru al inimii
A merge Acasă
Ce este timpul?
Spaţiile Sacre ale altora - câteva exemple
Ce vă poate împiedica să aveţi această
experienţă

Spaţiul Sacru al inimii - numit uneori şi camera secretă a inimii - este o dimensiune

acum. în scrierile străvechi şi în tradiţiile transmise pe cale orală există referiri la un loc secret şi special din interiorul inimii. Versetul din Upanişada Chandogya oferit la începutul acestei cărţi, este unul dintre exemple.

Alt exemplu este cartea asociată cu Tora, numită *Camera secretă a inimii.*

Ştiinţa începe acum să se apropie de această cunoaştere. Un grup de cercetare - Institutul HeartMath din Boulder Creek, California, asociat cu Universitatea Stanford - a descoperit unele informaţii foarte interesante. Aceste informaţii vă pot fi de folos pentru a înţelege modul în care funcţionează inima. Nu e simplu, însă atunci când mintea cooperează, inima răspunde.

A existat dintotdeauna acest paradox: atunci când este conceput un copil, inima umană începe să bată înainte ca creierul să fie format. Aceasta i-a făcut pe doctori să se întrebe de unde începe inteligenţa şi de unde apare bătaia regulată a inimii. Spre surprinderea lumii medicale, cercetătorii de la HeartMath au descoperit că inima are un creier propriu - da, un creier adevărat, cu neuroni reali. Este foarte mic, are doar în jur de patruzeci de mii de celule, dar este un creier şi, în mod evident, e tot ce are nevoie inima pentru a funcţiona. Aceasta a fost o descoperire uriaşă şi îi validează pe aceia care, timp de secole, au vorbit sau au scris despre inteligenţa inimii.

Cercetătorii de la HeartMath au făcut însă o descoperire şi mai mare în ceea ce priveşte inima. Ei au demonstrat că inima umană generează un câmp

Forma sa seamănă cu cea a unei gogoşi dintr-un tor*, care este considerată a fi cea mai originală, dar şi principala formă a universului.

Cei care au studiat ambele volume ale cărţii *Străvechiul Secret al Florii Vieţii,* vor descoperi ceva foarte cunoscut la câmpul toroidal al inimii.

În Cubul lui Metatron veţi vedea că cele cinci corpuri platonice sunt aşezate unul în interiorul celuilalt, fiecare cuprinzând, în cadrul lui, o copie mai mică a formei originale - un cub în interiorul unui cub, un octae- dru într-un octaedru ... şi tot aşa.

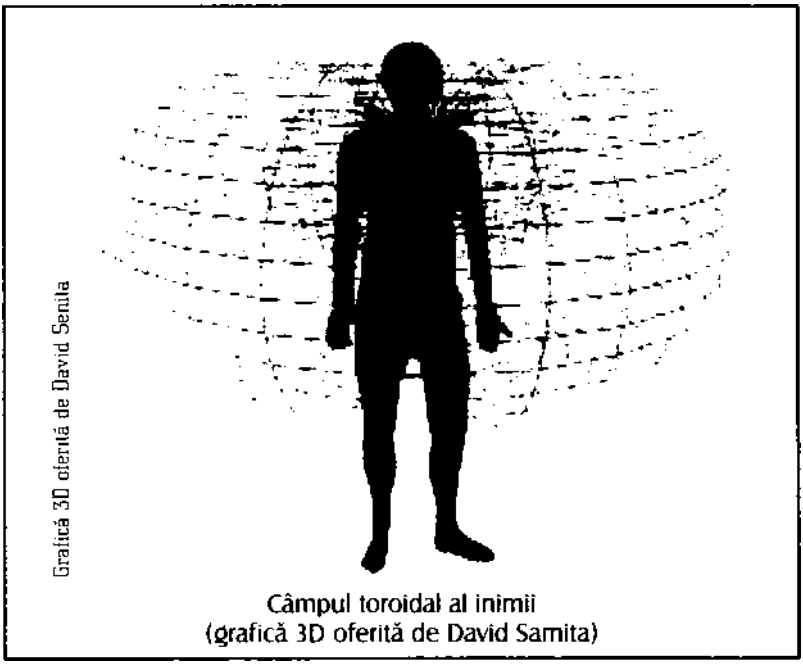

Câmpul toroidal al inimii
(grafică 3D oferită de David Samita)

* Corp geometric care rezultă din rotirea unui cerc în jurul unei axe situate în planul cercului, dar care nu trece prin centrul cercului. N.T.

Aici, din Spaţiul Sacru al inimii, se naşte un câmp electromagnetic toroidal ce conţine în interior un câmp toroidal mai mic, ambele fiind centrate pe aceeaşi axă, exact ca cele cinci corpuri platonice din Cubul lui Metatron.

Am descoperit două aspecte foarte importante ale acestui câmp toroidal. în primul rând, poate fi folosit pe post de portal pentru a pătrunde în camera secretă a inimii. Mai târziu, în carte, voi oferi instrucţiuni despre felul în care putem accesa, prin utilizarea acestui vortex, locul secret din interior. Al doilea aspect are legătură cu torul lăuntric, cel de dimensiuni mai mici. Nu voi explica aici cât este important acest tor interior, dar voi reveni asupra subiectului, atunci când voi vorbi despre felul în care putem crea din inimă.

Spaţiul Sacru al inimii este creat în aceeaşi manieră în care se formează torul în interiorul torului. Există Spaţiul Sacru propriu-zis, însă, după cum veţi vedea, în interiorul acestui Spaţiu Sacru este un altul, mult mai mic, dar foarte special, cu calităţi diferite şi aplicaţii unice.

Chirurgii cardiologi au aflat ceva ce poate avea legătură cu acest fenomen, însă nu sunt foarte sigur de cât este de relevant. Ei au descoperit că în inimă există un loc foarte mic, ce nu trebuie atins niciodată - altfel persoana ar muri imediat, fără nici o şansă de a mai fi resuscitată. Oricare ar fi semnificaţia acestui loc, în mod sigur este crucial pentru viaţă.

Sunt convins că acest câmp electromagnetic toroidal trece exact prin punctul respectiv şi că este generat din Spaţiul Sacru al inimii, dar încă nu

Studierea şi predarea modului de accesare a Spaţiului Sacru

Încă din 1999, am studiat şi oferit ateliere de lucru despre *Spaţiul Sacru.* Până în prezent, am cercetat acest proces alături de patru mii de oameni. Am învăţat foarte multe lucruri de la ei - şi continuu să învăţ. Sunt convins că la această carte se vor mai adăuga capitole în viitor, întrucât de abia începem să înţelegem imaginile create de inimă.

În continuare, voi prezenta unele lucruri pe care le- am aflat, dar mai întâi mi-aş dori să fac o specificare. Ceea ce am ajuns să cunosc până în această clipă, am învăţat din experienţă directă şi din experienţele unora dintre studenţii mei - dar uneori nu înţelegem ce se petrece cu adevărat, pentru o lungă perioadă de timp. Vă voi spune ceea ce consider eu că este adevărat, deşi e posibil să mă răzgândesc în privinţa acestor informaţii. Trebuie să vă urmaţi inima şi să fiţi sinceri cu voi înşivă. Dacă unele concepte din această carte nu vi se potrivesc, pur şi simplu nu le luaţi în considerare. Sunt convins că pentru fiecare dintre noi există o cale pentru a ne găsi Spaţiul Sacru al inimii.

În primii doi ani în care am oferit atelierele de lucru *Spaţiul Sacru al inimii,* puteam comunica doar cu jumătate din participanţi; jumătate dintre oamenii din fiecare grup „se prindeau" imediat, în timp ce cealaltă jumătate considerau că informaţiile îi depăşeau. începusem deja să menţionez, la începutul fiecărui atelier, că cele prezentate *s-ar putea* să se întâmple, că în jur de jumătate dintre participând vor ajunge în Spaţiul Sacru al inimii şi că

această experienţă, în timp ce ceilalţi vor pleca, fără să fi experimentat nimic. *De ce se întâmpla astfel?,* mă întrebam în sinea mea.

Am petrecut multe ore contemplând această întrebare. Pe baza răspunsurilor a sute de oameni care n-au putut descoperi Spaţiul Sacru, s-a dovedit că unul dintre motive se află în corpurile lor emoţionale. Cei care au avut traume emoţionale la un moment dat în viaţa lor, simt acea durere din nou, atunci când pătrund în Spaţiul Sacru al inimii - şi vor să plece imediat. Asta înseamnă că trebuie să vă eliberaţi de otrava emoţională, înainte de a începe acest proces. Cei care găsesc o cale de a se elibera de energia negativă, indiferent cum o fac, reuşesc să intre în inimă fără nici o urmă de disconfort. Odată aflaţi în interiorul inimii - chiar şi dacă numai pentru cincisprezece minute - tot ceea ce v-a împiedicat iniţial să pătrundeţi aici, se dizolvă şi nu veţi mai întâmpina probleme la reîntoarcerea în acest Spaţiu Sacru.

O altă problemă pe care am întâlnit-o este felul diferit în care „văd" oamenii. Unii văd prin utilizarea vederii interne, în formă de vise şi viziuni; alţii folosesc sunetul şi auzul, pentru a percepe lumile interioare; iar alţii folosesc simţuri precum mirosul, gustul şi senzaţiile corporale. Ca rezultat, aşteptările cu privire la felul în care această experienţă „ar trebui" să aibă loc, pot frâna procesul. Voi clarifica, printr-o scurtă poveste.

La finalul uneia dintre întâlniri, un cuplu a plecat spre casă, după ce unul dintre parteneri experimentase Spaţiul Sacru din inimă, iar celălalt

dera că nu reuşise să pătrundă în interiorul inimii, îi spuse soţiei lui: „Mă simt prost că nu s-a întâmplat nimic atunci când am intrat în meditaţie. N-am văzut nimic. Dar trebuie să recunosc că CD-ul pus de Drunvalo, cu delfinii şi balenele, a fost fantastic. Muzica era atât de frumoasă, încât aproape puteam simţi cum curge apa pe corpul meu". Uimită, soţia lui i-a spus că nu pusesem nici un CD. De fapt, nu fusese nici un fel de muzică. Nu i-a venit să creadă, astfel încât a mai întrebat pe cineva care fusese la atelier şi care i-a confirmat că nu fusese muzică - nici un fel de sunet de delfini sau balene. Om era muzician, iar acesta este felul în care „vede" el. Se aştepta să aibă o viziune, însă, în schimb, a văzut cu urechile.

Descoperim acum că mulţi dintre cei care au crezut că nu au avut o experienţă, în realitate au pătruns în interiorul inimii, însă, pentru că nu a corespuns cu aşteptările lor, au negat întreaga trăire de a fi spaţiul inimii.

Vibraţia inimii - calea simplă de întoarcere

Unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat, atunci când am intrat în Spaţiul Sacru al inimii, a fost vibraţia care părea să vină de pretutindeni. Era clar că vibraţia nu era pulsul propriu-zis al inimii, dat fiind că sunetul era continuu - precum sunetul Om, dar diferit. (De fiecare dată când am fost în Camera Regelui din Marea Piramidă din Egipt, am simţit o vibraţie care părea să vină de peste tot din piramidă, chiar şi din pietrele pe care le atingeam. Am vorbit cu mulţi alţii care au experimentat aceeasi vibratie în acel loc si sunt de părere

îndată ce auziţi vibraţia, este să imitaţi acest sunet interior cu vocea voastră fizică. Nu trebuie să fie perfect, ci doar să redaţi acel sunet, cât de bine puteţi. Acest lucru face legătura dintre lumea interioară a inimii şi lumea exterioară a minţii.

Soţia mea a studiat, alături de doamna Kolette din Ierusalim, străvechile învăţături ebraice despre inimă, care menţionează că acest lucru este întotdeauna important - şi sunt de acord, după ce am văzut atât de mulţi oameni păşind în Spaţiul Sacru, întrucât împământează în lumea fizică trăirea murmurului interior al inimii, care dezvăluie apoi şi un alt motiv pentru a o face: oferă o cale de reîntoarcere.

Odată ce aţi experimentat Spaţiul Sacru al inimii şi doriţi să vă întoarceţi, puteţi acorda vibraţia inimii, prin intonarea sunetului şi, bineînţeles, prin părăsirea spaţiului minţii, pentru a pătrunde în cel al inimii. Vibraţia vă duce direct în Spaţiul Sacru, iar calea de întoarcere devine din ce în ce mai simplu de accesat. într-un final, veţi putea realiza această trecere de la minte la inimă, în doar două sau trei secunde.

Experienţa mea personală a Spaţiului Sacru al inimii

Înainte de a începe, vă rog să înţelegeţi că experienţa mea poate diferi complet de a voastră, fără să aibă nimic în comun. Deşi există multe corelaţii între doi oameni, să nu aveţi aşteptări. Dacă păşiţi în interiorul vostru ca un copil, cu ochii şi simţurile deschise, experienţa va fi mai simplă şi mai directă. Vă voi relata unele experienţe ale altor

Pe la mijlocul anilor 1980, în timp ce făceam o meditaţie în interiorul Mer-Ka-Ba, corpul de lumină uman, am fost purtat, pe neaşteptate, într-o peşteră cioplită în piatră, care mie îmi apărea foarte reală.

Unul dintre capetele peşterii era rotunjit, ca un dom, în care nu era nimic, cu excepţia unei suprafeţe circulare cu diametrul de 2 metri, având o margine de piatră înaltă de 30 de centimetri, ca un recipient, plin cu nisip de silicon alb. De-a lungul peretelui din stânga al peşterii se găseau în jur de douăzeci de fotografi cu portretele unor oameni, care păreau să fie fixate în peretele de piatră dură.

Nu am recunoscut nici o persoană din acele imagini şi nici nu înţelegeam de ce se aflau acolo. în peretele opus vedeam o deschidere nefinisată, de aproximativ 4 metri lăţime şi 5 metri înălţime.

Un zid de lumină albă bloca vederea spre ceea ce se afla dincolo de acea deschizătură. Ştiam instinctiv că orice s-ar fi aflat dincolo de acest zid, era ceva ce fusese ascuns *de mine însumi.* Ştiam că eu am creat acest zid de lumină, însă nu înţelegeam

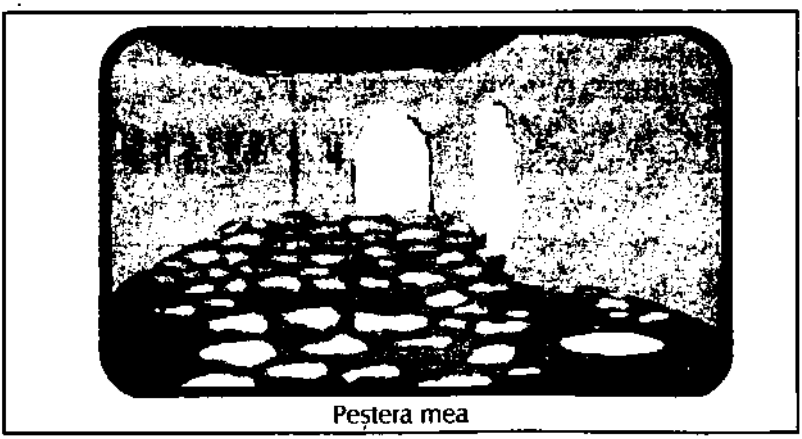

Peștera mea

Pe măsură ce m-am „plimbat" prin această peşteră, totul mi se părea cunoscut - şi totuşi, ştiam că mă găseam acolo pentru prima oară. La capătul mai depărtat al peşterii, era cioplită o scară din piatră, care se răsucea în jos, la un alt nivel. Acolo puteam vedea o lumină verde, care nu avea nici o umbră; părea să vină, pur şi simplu, din aer. Am văzut multe camere închise - erau sute de camere. Călăuzirea mea interioară mi-a dat de înţeles că această parte a peşterii trebuia accesată mai târziu, astfel încât m-am dus din nou în încăperea principală.

În meditaţiile mele m-am tot întors în peşteră, deşi nu încercam să fac acest lucru. Cam la fiecare două săptămâni eram purtat în acest spaţiu. Nimic nu era schimbat şi nici nu descopeream ceva nou.

La un an după ce am descoperit peştera, lucrurile s-au schimbat. Stăteam cu picioarele încrucişate pe suprafaţa cu nisipul de silicon, cu faţa spre peretele de piatră (descoperisem că, odată intrat în acest spaţiu, nu puteam ieşi decât atunci când meditaţia se încheia, motiv pentru care mă obişnuisem să merg în acel cerc şi să mă aşez pe nisip, întrucât era un loc foarte confortabil), când am devenit conştient de acea vibraţie uimitoare care părea să vină de pretutindeni. Cu toate acestea, cum ieşeam din cerc, vibraţia scădea ca amplitudine. Cu trecerea timpului, am realizat că această vibraţie era la fel peste tot în peşteră, cu excepţia zonei cercului cu nisip de silicon. Schimbarea sunetului a fost prima indicaţie că acea zonă era unică în spaţiul din meditaţia mea, iar eu fusesem dintotdeauna atras

Într-o zi, în timp ce meditam stând pe nisip, cu faţa îndreptată către peretele de piatră, am observat că zidul începea să devină transparent. Spre surprinderea mea, atunci când am atins peretele în zona transparentă, mâna mi-a trecut direct prin piatră. Plin de entuziasm, m-am aplecat înainte şi am întins mâna cât mai mult posibil. Am intrat cu tot corpul prin perete şi m-am găsit în afara peşterii, pe suprafaţa unei planete, într-o crevasă de pe marginea unui munte foarte înalt.

Am ieşit din crevasă, pentru a vedea ce este în jur. Era noapte şi am văzut pe cer aceleaşi stele pe care le cunoşteam. însă nicăieri nu vedeam vreo formă de viaţă, ci numai piatră; nu găseam nici pământ. După câteva minute, m-am urcat din nou în crevasă şi am încercat să mă întorc în peştera mea, dar la început nu am reuşit. Mă găseam în faţa unui perete de piatră dură. Nu ştiam ce să fac. Ţin minte că, pentru o clipă, am simţit că îmi este frică.

Am stat în faţa peretelui impenetrabil şi, după un timp, mi-am amintit de vibraţia din cercul cu nisip. De îndată ce am intonat sunetul şi vibraţia a pătruns în corpul meu, peretele de piatră a devenit transparent, dân- du-mi posibilitatea să trec prin el şi să ajung, din nou, în peşteră. De fiecare dată când făceam acest lucru, aproape că nu-mi venea să cred că se întâmplă cu adevărat, întrucât totul părea foarte real.

După ce am descoperit acest şiretlic, timp de un an am tot ieşit prin peretele de piatră şi făceam lungi plimbări pentru a explora împrejurimile. Era la fel de real ca şi ceea ce experimentam pe Pământ -

cepţia acestei vibraţii care nu se oprea niciodată şi a luminii fără umbră.

În acea perioadă din viaţa mea, locuiam cu o familie de amerindieni, în câmpiile din deşertul din afara Taos-ului, New Mexico. Casa mea era formată dintr-un vechi autobuz şcolar, Chevrolet 1957, şi un tipi* alb tradiţional, cuibărit lângă autobuz. Timp de doi ani şi jumătate am locuit în această locuinţă modestă.

Într-o noapte întunecoasă, în timpul unei puternice furtuni de iarnă, am auzit o bătaie în uşa autobuzului. Eram uimit că cineva se află la uşă, pentru că afară era un viscol violent, iar locuinţa mea se găsea la circa doi km de cel mai apropiat drum pavat. La uşă stătea, degerată de frig, o fată de vreo douăzeci de ani, cerându-mi adăpost - bineînţeles că am poftit-o înăuntru.

Când şi-a dat jos gluga de pe cap şi am putut să-i văd faţa, am avut o senzaţie de dejâ vu, însă nu-mi dădeam seama de unde o cunoşteam. Aşa că am început să o întreb despre locurile posibile unde ne-am fi putut întâlni. Apoi, am înţeles dintr-o dată - ea era persoana din prima fotografie de pe peretele din peştera mea! Cu prima ocazie, am intrat în meditaţie, în peştera mea, şi am putut vedea că poza ei se afla pe perete.

* Scris şi *tepee* - un cort conic construit în jurul unor crengi sau poli de lemn lungi, care se întâlnesc şi se intersectează la vârf; este făcut, de obicei, din piele de animal şi utilizat pe post de locuinţă de către

De-a lungul anilor, în viaţa mea au intrat, unul câte unul, oamenii din fotografiile de pe perete, oferindu-mi informaţii şi experienţe care, pentru mine, au fost - şi încă sunt - nepreţuite. Cu toate acestea, în perioada în care am cunoscut-o pe acea tânără, nu ştiam ce semnificaţie are peştera, sau de ce mă duceam acolo în timp ce meditam. Tot ce ştiam era că această peşteră este, într-un fel, extrem de importantă pentru motivul venirii mele pe Pământ.

A merge Acasă

Deschizătura înaltă de cinci metri, din care emana lumină, a rămas neschimbată până în ianuarie 2002. Mă aflam în Germania, ţinând un atelier de lucru despre *Spaţiul Sacru al inimii,* iar grupul cu care lucram tocmai intrase, pentru prima oară, în Spaţiul Sacru din interior. Am pătruns şi eu în Spaţiul meu Sacru şi, ca de obicei, am fost purtat în interiorul peşterii. Ajunsesem să înţeleg că acesta era spaţiul din inima mea, însă, de această dată, pe măsură ce am înaintat pe lângă zidul de lumină, am văzut că, pentru prima oară, lumina opacă ce ascundea deschiderea devenise uşor transparentă. Eram foarte entuziasmat, deoarece asta nu se mai întâmplase înainte şi m-am întrebat ce avea să se întâmple în continuare.

Am ieşit cu toţii din spaţiile sacre şi am luat o scurtă pauză, de aproape o jumătate de oră. M-am îndreptat către camera mea, când o femeie m-a abordat şi mi-a spus că are un dar pentru mine.

Ea mi-a spus că, odată, pe când se plimba pe o plajă din Grecia fără să se gândească la nimic

mi-a oferit-o. I-am mulţumit şi m-am dus în camera mea. Când am despăturit piatra, am fost uluit.

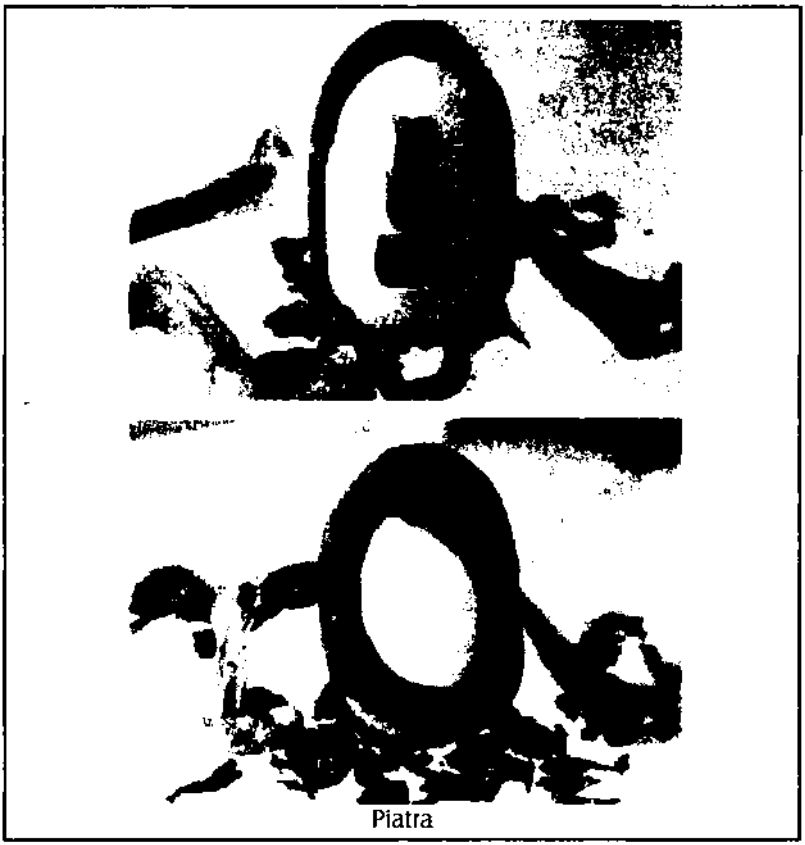

Piatra

Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător - părea să fie de origine extraterestră.

M-am aşezat în meditaţie, ţinând piatra pe cel deal treilea ochi. Am fost purtat în faţa zidului de lumină din peştera mea interioară. în scurt timp, zidul de lumină a dispărut complet şi puteam vedea acum prin deschizătura care mă făcuse atât de curios pe parcursul acestor ani.

Acolo, în frumuseţea sa absolută, se găsea cerul. Exact în centrul deschiderii se afla constelaţia Orion, dezvăluindu-şi cele trei stele ale centurii. Dintr-o dată, din regiunea din jurul stelei centrale a Centurii Orion, a ţâşnit o rază de lumină aurie spiralată şi s-a extins, până mi-a cuprins tot corpul.

În acel moment, mi-am amintit tot ce mi-a spus Tatăl, atunci când am părăsit cea de-a treisprezecea dimensiune, în legătură cu felul în care spiritul meu ar trebui să se deplaseze pentru a-şi găsi calea către Pământ - doar că acum îmi aminteam totul şi ştiam cum să-mi găsesc, din nou, calea spre casă! Eram fericit - fericit să-mi amintesc atât de multe lucruri pe care le-am uitat în mod voit - şi, totodată, aveam o stranie presimţire. Oare asta însemna că eram pe cale să părăsesc Pământul şi să merg acasă? Imediat, a apărut unul dintre îngerii mei pentru a mă linişti şi a pentru a-mi spune că nu trebuia să plec, ci că vortexul - raza de lumină aurie spiralată - îmi deschisese o altă formă de comunicare, pe care o voi folosi în viitor şi care va fi extrem de importantă în viaţa mea.

Dintr-un alt motiv, pe care aveam să mi-1 amintesc mai târziu, simţeam să este important să reţin această dinamică a Spiritului.

Am ieşit din meditaţie, ţinând încă pe frunte această piatră neobişnuită şi am început să plâng. Emoţiile trăite în clipa în care am reluat legătura cu Tatăl meu, reprezentau o mare eliberare.

Când m-am întors din pauză, aceeaşi femeie a venit la mine şi mi-a spus: „Am uitat, atunci când v-

să se întoarcă acasă". Nu puteam vorbi - în schimb, am îmbrăţişat-o pentru a-i mulţumi din adâncul inimii.

Viaţa este cu adevărat minunată!

Gândindu-mă în retrospectivă, îmi amintesc că nu conştientizasem faptul că peştera în care intram în timpul meditaţiei mele Mer-Ka-Ba avea legătură cu Spaţiul Sacru al inimii, până când nu i-am întâlnit pe cei din tribul Kogi din Columbia. Ei au fost cei care mi-au arătat această legătură - lucru pentru care le voi fi mereu recunoscător.

Ce este timpul?

Magia începuse ... în timpul altui atelier de lucru pe tema *Spaţiul Sacru al inimii* ,din anul 2002, mă aflam în meditaţie şi am intrat în Spaţiul Sacru. Ca de obicei, am mers în locul meu special, pentru a mă aşeza pe nisip şi pentru a medita, când am văzut că cercul era plin ochi cu apă, ca o cadă de baie. Mai puteam vedea şi că apa dădea pe afară şi curgea pe fundul peşterii, spre un loc din cealaltă parte a zonei rotunjite, unde dispărea prin- tr-un spaţiu dintre podea şi perete.

Am avut un sentiment ciudat. Nu mă aşteptam la aşa ceva şi eram surprins, astfel că am rămas înmărmurit, privind la apă, neştiind ce să fac sau care era motivul acestei schimbări. Brusc, un val de apă a început să se înalţe cu aproape 30 de cm deasupra marginii cercului, vărsându-se peste şi curgând ca un râu, spre perete, unde deschiderea din podea se mărise pentru a primi fluxul de apă.

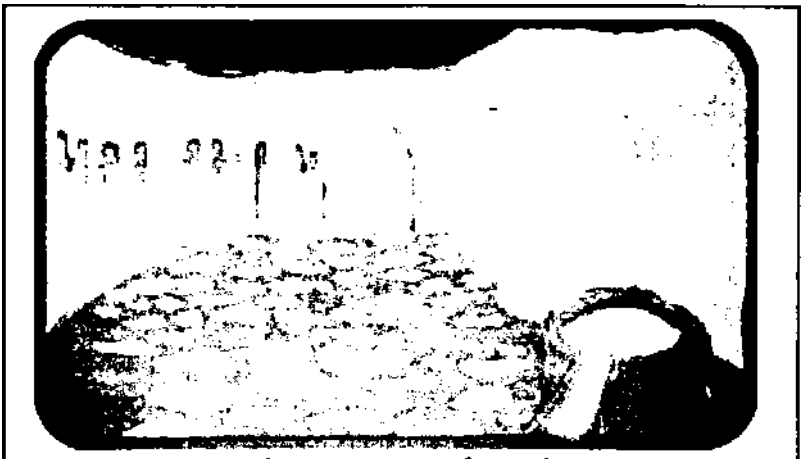

Cercul cu nisip s-a transformat într-o cadă plină ochi cu apă limpede

Cantitatea de apă a continuat să crească, până când situaţia a început să devină alarmantă. Nu ştiam ce să fac şi doar am privit la ceea ce devenise o fântână arteziană, gândindu-mă: „Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă aici?" Până la urmă, am ieşit din meditaţie, sim- ţindu-mă puţin dezorientat.

A doua zi, în timpul lecţiilor, am intrat din nou în spaţiul inimii, unde am trăit o experienţă ce avea să-mi schimbe, pentru totdeauna, felul în care meditam. Deplasarea de apă a continuat, dar părea să se fi calmat, având un flux continuu şi puternic. Marginea cercului de piatră crescuse şi avea o înălţime de aproximativ un metru, creând ceva care semăna cu o cadă plină cu apă.

Voiam să intru în Spaţiul meu Sacru, dar am rămas pe loc, gândindu-mă profund dacă trebuia să fac acest pas. într-un final, am simţit că ar trebui să încerc, astfel încât am intrat în cada plină cu apă

merei şi era foarte limpede. Stând în mijlocul apei curgătoare, am început să meditez cu ochii deschişi, fixaţi pe peretele de piatră din faţa mea. Peretele a început să devină transparent, aşa cum văzusem de multe ori înainte, iar eu am simţit dorinţa irezistibilă de a trece dincolo.

În timp ce coboram din obişnuita crevasă, am fost oprit de o privelişte neaşteptată. Această planetă „imaginară" nu mai era pustie! Peste tot, cât cuprindeam cu ochii, erau plante - o junglă virtuală care se întindea în faţa mea, în toate direcţiile, până la linia orizontului.

Ce se întâmplase?

Nici n-am încheiat bine gândul, când mi-a apărut imaginea fluxului de apă din Spaţiul meu Sacru şi am înţeles că această apă a dat naştere vieţii de pe planetă. Dar plantele erau atât de mature! Asta însemna că, în această lume, timpul nu era ceea ce credeam eu că este? Aveam atât de multe întrebări!

După ce am contemplat şi admirat privelişte a, m-am întors în Spaţiul Sacru interior şi am reintrat în corpul meu. Odată ajuns în această lume, am petrecut zile întregi analizând semnificaţia ultimei mele experienţe. Ce anume reprezenta ea? îngerii - călăuzirea mea interioară - stăteau tăcuţi, lăsându-mă să ajung la propriile concluzii.

Spaţiile sacre ale altora - câteva exemple

Am ascultat poveştile a peste o mie de oameni, despre experientele avute în interiorul inimii lor

Natura experienţelor acestor oameni acoperă un spectru larg. Aveţi grijă în privinţa aşteptărilor pe care le aveţi. Fiţi asemenea copiilor, având inima deschisă în timp ce pătrundeţi în spaţiul interior. în mod cert, experienţa voastră va fi unică. Iată câteva exemple a ceea ce au experimentat alţi oameni, astfel încât să vă faceţi o impresie a cât de diversificate sunt spaţiile sacre din interiorul inimii.

„ Atunci când am cerut ca Spaţiul meu Sacru să se umple de lumină, s-a întâmplat întocmai. Am fost foarte fericită când s-a întâmplat asta, întrucât, de obicei nu se petrece nimic atunci când cer. Era o lumină fină şi strălucitoare -nu una stridentă, aşa cum am acasă. Am privit în jur şi am descoperit că mă aflam într-un templu imens, asemănător cu cele din Egipt. Piatra părea să fie electrică şi emitea lumină. Pe pereţi erau hieroglife şi, când m-am apropiat pentru a le vedea mai bine, au început sâ danseze de parcă ar fi fost vii. Intr-un fel anume, înţelegeam perfect un rând cu aproximativ douăzeci de imagini. Nu vă pot spune ce anume spuneau - pur şi simplu, în inima mea ştiam ce înseamnă. Atunci am început să plâng."

„M-am întors şi am văzut o uşă foarte înaltă. Am trecut prin ea, în altă cameră, unde era o femeie frumoasă, cu finută regală, cu păr negru, ochi negri şi era îmbrăcată într-o robă lungă, aurie. Părea să fie egipteancă. Fără să rostească un cuvânt, m-a luat de mână şi m-a dus într-o cameră mică şi simplă; m-a dus acolo şi a dispărut. Am ştiut imediat că tocmai păşisem în Spaţiul Sacru din interiorul meu; eram sigur de asta."

„Brusc, încăperea a început să-şi schimbe forma şi să se mărească, până când a depăşit un kilometru, de la o margine la alta; a tot crescut, până când pereţii au dispărut. Atunci am ştiut că tocmai intrasem într-un spaţiu profund. Apoi, tu [Drunvalo] *ne-ai cerut să ne întoarcem."*

Un tânăr care îmi spusese că nu credea că i se va întâmpla ceva special, întrucât: „Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic", mi-a împărtăşit următoarele:

„Atunci când am cerut să fie lumină, nu s-a întâmplat nimic, astfel încât am început să văd dacă pot simţi ceva în jur, aşa cum ai sugerat tu [Drunvalo]. *Intr-un fel, ştiam unde mă aflu; totul îmi părea foarte cunoscut. M-am întors spre stânga mea şi, aproape ca într-un tablou impresionist, puteam vedea conturul vag a ceva ce părea să fie în apropiere.*

Încet, am început să disting diverse forme care au devenit apoi mai strălucitoare, până când mă aflam într-o lume plină de lumină - adică nu era deloc solidă - ci, mai degrabă, ca o hologramă. Lumina a început să se mişte, formând tipare geometrice. Am simţit că şi eu mă mişc, urmând calea unui fascicul de lumină, înapoi spre sursa sa. Frumuseţea era copleşitoare, iar senzaţia că mă mişc foarte rapid mă făcea extrem de fericit Acel ceva - orice ar fi fost - mă trăgea în continuare şi am putut să-l văd. Linii de lumină se întorceau de peste tot din univers, înapoi spre acest loc către care care mă îndreptam în viteză.

Amploarea şi magnitudinea acestui eveniment se petreceau la scară galactică. Simteam că sunt doar o

Pe măsură ce curgeam ca mercurul în centrul acestui câmp de lumină, ştiam că ajunsesem Acasă - cu majusculă! Mai fusesem aici. în centrul acestei experienţe magnifice era o minge rotundă de apă vie. Am alunecat în mijlocul acestei mingi de apă luminoasă, exact în clipa în care ne-ai cerut să ne întoarcem. Şiu că mă voi întoarce acolo. Nu voiam ca experienţa să înceteze. Nu-mi doream să vin înapoi. Eram atât de viu."

Poveştile continuă - mereu diferite, mereu descriind o parte intimă a celui care meditează. După ce am ascultat sute de astfel de povestiri, a devenit limpede că în inima noastră există o altă realitate - la fel de importantă şi poate mai însemnată decât această lume structurată a minţii, în care trăim cu toţii.

Ce vă poate împiedica să aveţi această experienţă

Există unele motive pentru care unii oameni nu pot intra în spaţiul inimii, sau, dacă reuşesc totuşi să descopere acest loc special, se simt obligaţi să-l părăsească imediat. Am avut nevoie de doi ani de zile, în care am ascultat poveştile celor care nu puteau pătrunde în spaţiul interior, pentru a putea înţelege de ce se întâmpla acest lucru.

După cum am menţionat şi înainte, aceia care au avut în viaţă experienţe emoţionale traumatizante - în mod special experienţe negative legate de relaţii şi dragoste, adesea îşi retrăiesc suferinţa atunci când intră în Spaţiul Sacru al inimii - iar acest lucru este atât de dureros, încât simt că

Mai există şi problema fricii - frica de necunoscut. Unii oameni realizează instantaneu cât sunt de „reale" imaginile din inimă şi atunci intervine teama care îi alungă. Am descoperit că, în astfel de cazuri, dacă persoana respectivă reuşeşte să rămână pentru câteva clipe în acel spaţiu, în general frica dispare şi totul decurge bine. Problema este cum să reuşeşti să stai suficient de mult pentru ca frica să dispară.

A treia problemă, pe care am menţionat-o deja mai devreme în această carte, este dată de aşteptările pe care le au oamenii de a „vedea" într-un anumit fel, fără să poată conceape că sunt în stare să „vadă" şi în alte moduri - prin auz, atingere, miros sau gust.

După cum am mai spus, la început puteam comunica doar cu 50% din public - dar, pe parcurs, am învăţat mai multe în legătură cu ceea ce îi împiedică pe oameni să pătrundă în Spaţiul Sacru al inimii lor. La atelierul de lucru din Germania, 174 de

CAPITOLUL CINCI

UNIREA DINTRE CER ŞI PĂMÂNT

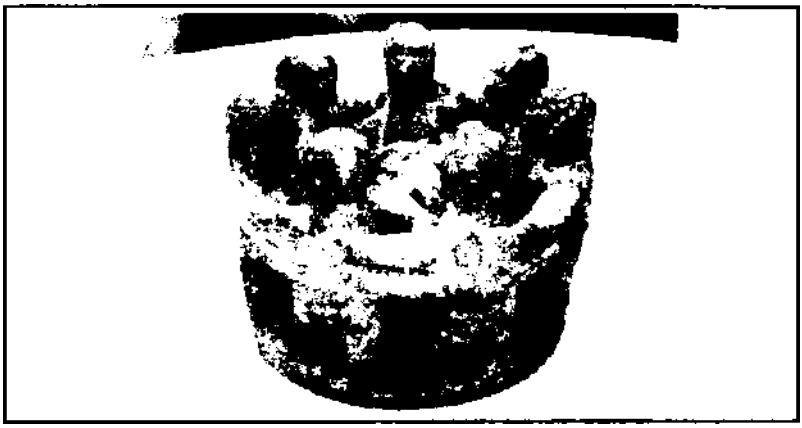

Respiraţia Unificării
A intra pe scenă
Este atât de simplu

Popoarele indigene m-au învăţat că, înaintea oricărei ceremonii importante, trebuie să ne conectăm în iubire la Mama Pământ, apoi la Tatăl Cer şi, prin această experienţă, la Spiritul Suprem, sau Dumnezeu.

La fel trebuie făcut şi când intrăm în Spaţiul Sacru al ini-

termeni eleganţi, unul dintre cei mai mari învăţători ai tradiţiei Kriya yoga.

Tocmai trebuia să intru pe scenă, la un eveniment numit *Inima Solară,* de pe insula Jekyll, Georgia, în anul 1994. Mai mulţi învăţători spirituali călăuzeau pe rând publicul, pentru a crea o stare din ce în ce mai înaltă de unitate cu Spiritul. Venise rândul meu. Mă aflam în spatele scenei, într-o cameră mică, stând în faţa unui altar de meditaţie, unde cineva pusese o lumânare aprinsă şi nişte fotografii ale Frăţiei pentru Realizarea de Sine.

Erau imagini cu Krishna, Iisus, Babaji, Lahiri Maharishi, Sri Yukteswar şi Yogananda. Ştiam că înainte de a merge pe scenă va veni cineva să mă cheme şi alesesem deja subiectele pe care aveam să le prezint, astfel încât nu-mi rămânea nimic de făcut,

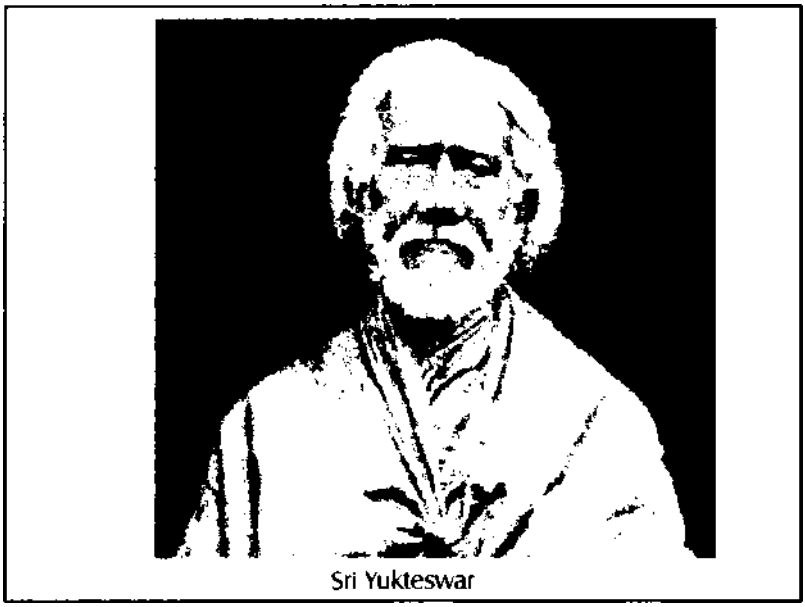

Sri Yukteswar

Le-am mulţumit învăţătorilor pentru măreţia lor şi am închis ochii pentru a medita. încet, lumea din jurul meu a început să se stingă în depărtare şi, pe măsură ce energia a început să crească, am avut o viziune. Această clipă unică a modificat cursul evenimentelor din acea seară petrecută alături de public - şi, mai târziu, a modificat aproape totul în lumea mea spirituală.

În scurt timp, mi-a apărut în faţă Sri Yukteswar, având o expresie nobilă. Cu toate că avusesem o relaţie strânsă cu Yogananda, discipolul lui Sri Yuktesawar, nu mă gândisem niciodată că mă voi întâlni cu acest maestru. Dar iată că apăruse.

Respiraţia Unificării

Sri Yukteswar a trecut direct la subiect, ceea ce voi face şi eu. El mi-a spus că, în India, nimeni nici măcar nu s-ar gândi să abordeze divinitatea fără să aibă o anumită stare a minţii şi a inimii şi mi-a dat instrucţiuni specifice cu privire la felul în care să mă conectez conştient la tot ce este Divin şi, în final, la Dumnezeu. Iată ce mi-a spus:

„ Te poţi afla oriunde, dar în cazul meu, eu folosesc un altar cu o singură lumânare pentru a-mi concentra atenţia minţii. încep să simt şi să conştientizez prezenţa învăţătorilor mei şi începem să respirăm împreună, ca unul".

Unificarea cu Mama Divină

„Lasă ca atenţia să-ţi fie purtată către un loc de pe Pământ pe care îl consideri a fi cel mai frumos loc din lume. Poate fi oriunde - o imagine de munte, cu copaci şi râuri, sau un desert arid şi nisipos, aproape lipsit de viaţă

De exemplu, dacă ai ales muntele, priveşte vârfurile muntoase şi norii albi şi groşi. Priveşte şi simte cum pădurea şi copacii se mişcă odată cu vântul. Priveşte animalele - căprioarele şi elanii, iepuraşii şi veveriţele. Priveşte apa limpede a râurilor.

începe să simţi iubire pentru acest loc şi pentru întreaga natură. Extinde-te în acest spaţiu al iubirii pentru natură, până ce inima începe să-ţi bată cu căldura dragostei din tine.

Atunci când consideri că a venit momentul potrivit, trimite această iubire în centrul Pământului, folosin- du-ţi intenţia, astfel încât Mama Pământ să poată simţi, în mod direct, iubirea pe care o ai pentru ea.

Îţi poţi plasa iubirea într-o mică sferă şi i-o poţi trimite Mamei, dacă doreşti, însă intenţia pe care o ai este cea care contează. Apoi aşteaptă, aşa cum ar face-o un copil. Aşteptă până când Mama Pământ îşi trimite iubirea înapoi către tine şi până când o simţi. Eşti copilul ei, iar eu ştiu că te iubeşte.

Pe măsură ce iubirea Mamei îţi intră în trup, deschide-te complet, lăsând ca această iubire să se mişte peste tot în trupul tău. Permite-i să intre în toate celulele. Las-o să treacă prin corpul tău de lumină. Dă-i voie să se mişte oriunde vrea.

Simte cum această iubire fermecătoare a Mamei te înconjoară şi rămâi în această uniune cu Mama Pământ, până ce simţi că este completă."

Unificarea cu Tatăl Divin

„La momentul potrivit, pe care doar tu îl poţi cunoaşte, fără să întrerupi uniunea cu Mama Pământ, uită-te

la Tatăl tău - la Tatăl tău Ceresc. Priveşte la restul creaţiei de dincolo de Pământ. Concentrează-ţi atenţia asupra unui cer de noapte. Priveşte cum Calea Lactee şerpuieşte de-a lungul spaţiului. Urmăreşte cum planetele şi Luna se rotesc în jurul tău şi al Pământului. Simte Soarele care se ascunde în spatele Pământului. Conştientizează această profunzime incredibilă a spaţiului.

Simte iubirea pe care o ai pentru Tată - întrucât Tatăl Divin este spiritul întregii creaţii, cu excepţia Mamei Divine. Iar când această iubire devine atât de mare, încât nu o mai poţi ţine în interior, dă-i voie să se mute în ceruri, prin intenţia ta. Din nou, dacă doreşti, poţi trimite această iubire în ceruri, plasând-o într-o mică sferă."

Sri Yukteswar spune să punem această iubire într-o mică sferă şi, cu intenţia noastră, să o trimitem în spaţiu. El spune să o trimitem reţelei de conştiinţă unificată din jurul Pământului. Dacă nu ştiţi ce este această reţea, atunci nu vă faceţi griji, faceţi doar ceea ce fac majoritatea popoarelor indigene din lume: trimiteţi-vă iubirea către Soare. Ca şi reţelele, Soarele este conectat cu toţi ceilalţi sori, cu stelele şi cu întreaga viaţă de pretutindeni. Unii oameni, cum ar fi indienii Hopi din sud-vestul Statelor Unite, îşi trimit iubirea către Marele Soare Central - alt concept despre care nu a auzit toată lumea, dar care este la fel de valid. Alegeţi orice, nu contează. Intenţia este ca iubirea voastră să ajungă la întreaga viaţă, de peste tot.

Sri Yukteswar a continuat: *„Odată ce iubirea ta a fost trimisă în ceruri, la Tatăl Divin, din nou, aşteaptă; aşteaptă ca Tatăl să-Şi trimită iubirea înapoi. Este abso-*

zul iubirii Mamei, atunci când simţi că dragostea Tatălui Divin intră în fiinţa ta, dă-i voie să se mişte oriunde doreşte. Este iubirea Tatălui tău şi este pură".

Sfânta Treime este vie

„În acest moment are loc ceva ce rareori se întâmplă: Sfânta Treime este vie pe Pământ. Mama Divină şi Tatăl Divin s-au unit cu tine, în iubire - iar tu, Copilul Divin, completezi triunghiul."

Conform lui Sri Yukteswar, Dumnezeu poate apărea în mod direct, numai atunci când ne găsim în această stare specială de conştiinţă. Aşadar, ultimul pas al acestei meditaţii este cel de a deveni conştient de prezenţa lui Dumnezeu - peste tot în jurul şi în interiorul nostru.

Pentru această parte a meditaţiei, Sri Yukteswar mi-a prezentat o metodă foarte complexă de a deveni conştient de Dumnezeu, dar după ce am vorbit cu mulţi înţelepţi din diverse triburi din lume, simt că putem simplifica felul în care putem atinge această stare finală de conştiinţă. Este chiar foarte simplu: în momentul în care aţi intrat în Sfânta Treime, puteţi dobândi această experienţă prin simplul fapt de a vă deschide inima către prezenţa lui Dumnezeu. Dintr-un motiv cunoscut doar de Divinitate, în starea de Sfântă Treime, prezenţa lui Dumnezeu poate fi percepută mai uşor.

Sri Yukteswar mi-a oferit şi numele acestei meditaţii: Respiraţia Unificării. Dumnezeu este omniprezent, însă oamenii nu-L percep întotdeauna. Respiraţia Unificării vă poartă direct şi conştient în prezenţa lui Dumnezeu.

viaţă - sau, altfel spus, reprezintă intrarea prin care putem aborda toate ceremoniile vieţii, precum naşterea noastră în această lume, căsătoria sacră şi moartea. După părerea amerindienilor, până şi ritualurile săditului şi secerişului necesită această legătură specială cu Marele Spirit, pentru ca recolta să crească şi să fie sănătoasă.

Starea naturală de a fi este cea de a cocrea alături de Dumnezeu, sau Marele Spirit, pentru a face ca aceste cicluri ale naturii să aducă echilibru în viaţă. Potrivit celor spuse în Biblie, noi suntem ocrotitorii Grădinii (ai naturii), aşa cum este descris în legenda lui Adam şi Eva şi, încă suntem protectorii ei - doar că, în aceste vremuri moderne, ne-am uitat menirea.

Fără legătura interioară cu Dumnezeu, suntem separaţi şi pierduţi - prin urmare, această meditaţie oferită de Sri Yukteswar reprezintă deschiderea spre amintirea Divinităţii, care ne permite, totodată, să ne amintim şi să pătrundem în Spaţiul Sacru al inimii.

A intra pe scenă

Apoi, Sri Yukteswar a devenit foarte ferm. M-a privit direct în ochi şi mi-a spus: „*Drunvalo, vreau ca astăzi, când vei urca pe scenă, să prezinţi publicului această meditaţie pe care tocmeai ti-am arătat-o".* Părea foarte serios, iar eu m-am gândit că ar fi bine să nu-1 contrazic. Apoi a făcut o plecăciune şi a dispărut.

Îmi amintesc că am auzit o bătaie în uşă şi am ştiut că mi-a venit rândul. Ţin minte că eram uşor dezorientat. Nu ştiam ce să fac, îmi planificasem

minut, am închis uşa şi mi-am chemat repede îngerii. Ei m-au sfătuit să fac aşa cum mi-a spus Sri Yukteswar şi mi-au spus că, într-un final, voi înţelege tot ce se întâmplă. Le-am ascultat sfatul şi, în timp, am înţeles.

De îndată ce m-am aflat în faţa publicului, am povestit ce mi se întâmplase şi că vom intra în starea de meditaţie pe care Sri Yukteswar mi-a recomandat-o cu atâta forţă. Am condus publicul prin paşii meditaţiei, în timp ce eu aveam grijă să-mi amintesc toate cuvintele. Apoi s-a lăsat liniştea şi... extazul.

După un timp, am fost scos din meditaţie de către un tânăr care m-a tras de mânecă şi m-a anunţat că, în zece minute, trebuia să luăm pauza de masă. Toţi cei din încăpere, cu excepţia celor responsabili cu paza, se aflau în meditaţie profundă. Le-am cerut oamenilor să se întoarcă încet, dar, pentru prima oară în viaţa mea, am descoperit că în public erau foarte multe persoane care intraseră atât de adânc în meditaţie, încât nu puteau, sau nu îşi doreau să iasă din ea.

După mai multe încercări de recuperare a tuturor, mai rămăseseră încă treizeci de oameni care nu vroiau să se întoarcă. Am trimis la fiecare persoane care să încerce să-i trezească şi, într-un final, au revenit cu toţii - cu excepţia unui tânăr care, la început, am crezut că va trebui dus la spital. După încă douăzeci de minute, în timp ce toţi plecaseră la masă, tânărul s-a decis să-şi deschidă ochii.

Nu mă puteam gândi decât: „Ce s-a întâmplat?" Avusesem o experienţă care a persistat şi după

În timp, am învăţat să fiu foarte atent în privinţa meditaţiei Respiraţiei Unificării. Odată ce persoana intră în această stare, nu-şi mai doreşte să plece prea repede - este o senzaţie mult prea plăcută.

Aşadar, dacă practicaţi această meditaţie, asigura- ţi-vă că aveţi suficient timp la dispoziţie. închideţi-vă telefoanele şi luaţi toate măsurile pentru a nu fi deranjaţi pe o perioadă nelimitată de timp. Lăsaţi ca experienţa să se deschidă ca o floare de vară.

Este atât de simplu

Odată ce aţi învăţat Respiraţia Unificării, întotdeauna să intraţi în această stare de conştiinţă înainte de a pătrunde în Spaţiul Sacru al inimii. Altfel, oricât de mult v-aţi strădui să găsiţi spaţiul interior, vă va scăpa de fiecare dată; se va ascunde, fără să lase nici o urmă.

După ce aţi atins nivelul de conştiinţă oferit de Respiraţia Unificării, veţi descoperiţi că procesul devine tot mai simplu, până când vă veţi afla în acel loc tot timpul. Potrivit tuturor mentorilor mei care cunosc meditaţia, acesta este idealul.

Sunt de părere că Respiraţia Unificării creează vibraţia din interior care vă permite să descoperiţi sfântul graal - Spaţiul Sacru al inimii, locul în care Dumnezeu a creat la început tot ceea ce există.

Este atât de simplu.

Ceea ce aţi căutat dintotdeauna, se află chiar în

CAPITOLUL ŞASE

PĂRĂSIREA MINŢII ŞI PĂTRUNDEREA ÎN

Primul exerciţiu - a vă mişca prin corp
Al doilea exerciţiu - pătrunderea în spaţiul inimii
Al treilea exerciţiu - mantra „om" pentru cap şi „aah" pentru inimă
Două căi ce duc către Spaţiul Sacru al inimii

Respiraţia Unificării constituie o condiţie pentru pătrunderea în Spaţiul Sacru din inimă. Cu toate acestea, mai sunt încă două obstacole de trecut, înainte de a intra în Spaţiul Sacru.

locului în care se află Spaţiul Sacru al inimii. De ce? Deoarece mintea voastră va crea întotdeauna o iluzie pentru a vă îndepărta de adevăr - mintea vă va spune mereu: „Nu îţi asculta inima. Numai eu cunosc Sursa. Ur- mează-mă pe mine şi logica mea şi totul va fi perfect. Ştiinţa oferită de mine este unicul mod de a cunoaşte adevărul". Utilizând raţiunea şi procesul de gândire, mintea vă va ţine captivi în interiorul capului. Atât timp cât rămâneţi acolo, nu veţi găsi niciodată Spaţiul Sacru al inimii. Timp de mii de ani, mintea a ascuns puterea pe care o are inima.

în al doilea rând, trebuie să cunoaşteţi mobilitatea pe care o are spiritul în corpul uman. Fără această cunoaştere, nici un efort de a descoperi Spaţiul Sacru nu va da rezultate. Trebuie să înţelegem că spiritul se poate mişca prin corp şi că poate părăsi, la propriu, locaţia capului şi a minţii, pentru a intra în starea total modificată de conştiinţă şi inteligenţă care poate fi găsită în inimă.

Din experienţa personală şi a miilor de oameni cu care am interacţionat, am descoperit că depăşirea procesului de gândire devine ceva simplă, atunci când ştim exact ce avem de făcut. Dacă doar ascultaţi şi/sau răspundeţi la gândurile pe care le aveţi, nu faceţi decât să rămâneţi prizonieri ai minţii, iar gândurile voastre vor continua să se perpetueze, oprindu-vă să vă atingeţi scopul dorit.

Există unele sisteme de meditaţie care vă ajută să depăşiţi sau să evitaţi mintea, cum ar fi meditaţia Vipa- ssana, care presupune să staţi în meditaţie timp de mai multe ore, până când dobândiţi starea

trunderea în spaţiul sacru al inimii, aceasta este unica metodă pe care o cunosc.

Rareori am întâlnit oameni care să ştie că spiritul uman se poate mişca prin trupul uman. Majoritatea se uită la mine de parcă aş fi înnebunit, atunci când vorbesc despre asta. Cu toate acestea, majoritatea indigenilor înţeleg perfect - ei experimentează în procesele lor spirituale, exact acest fenomen.

Spiritul uman este separat de corp. Atunci când murim, noi (spiritul nostru) părăsim corpul şi ne întoarcem într-o lume care pare a fi separată de cea în care trăim acum.

Corpul uman este ca o haină - o îmbrăcăm pentru a deveni oameni şi o dăm jos pentru a deveni altceva. în studiile efectuate de mine, am descoperit că, în prezent, spiritul uman este concentrat, în general, în glanda pi- neală, în centrul capului.

Faptul că spiritul este localizat în glanda pineală înseamnă că ne experimentăm corpul din perspectiva perceperii lumii prin intermediul ochilor şi a sentimentului că lumea exterioară este separată de noi.

Avem senzaţia că ne aflăm exact în spatele ochilor, deşi putem experimenta şi alte părţi ale copului. Mulţi dintre noi au avut trăirea de a-şi plasa atenţia în alte părţi ale corpului - de exemplu, în mână sau în picior - dar facem acest lucru, având în continuare spiritul localizat în glanda pineală.

Există şi alte căi de a experimenta copul uman şi acum doresc să vă prezint una dintre ele. înainte

Primul exerciţiu - a vă mişca prin corp

Acest exerciţiu devine mai uşor de realizat, dacă vă gândiţi la el ca fiind un joc - şi chiar mai simplu, dacă vă permiteţi să gândiţi că sunteţi un copil. Nu luaţi totul în serios - seriozitatea, care provine din minte, nu va face decât să se interfereze cu rezultatul acestui exerciţiu. Distraţi-vă! Tocmai natura voastră de copil vă va permite să pătrundeţi în inimă - nu adultul din voi, care verifică totul prin procesele minţii.

- Concentraţi-vă atenţia asupra mâinii drepte. Simţiţi-vă interiorul mâinii şi „rămâneţi" acolo cât de mult puteţi. Spiritul vostru ere simte mâna, se află încă în zona capului? Acesta ar fi calea obişnuită. (Vă pun să faceţi acest exerciţiu pentru că *nu* despre asta este vorba; concentrarea asupra mâinii înseamnă să rămâneţi în interiorul capului.)
- Gândiţi-vă că spiritul vostru - adică voi înşivă - este ceva separat de corp. Imaginaţi-vă că spiritul este o sferă foarte mică de lumină, cam de mărimea unei biluţe.

În următorul pas pe care îl vom face, vom ieşi din zona capului, sub forma unei sfere micuţe de lumină şi vom pătrunde în chakra gâtului. Dar, mai întâi, haideţi să avem o discuţie intelectuală, pentru a pregăti mintea.

Gândiţi-vă la o clădire înaltă, care are un ascensor montat în afara ei. Liftul este din sticlă, astfel încât să puteţi vedea ce este afară; puteţi vedea întreaga clădire, pe măsură ce călătoriţi de

de voi. Poziţia voastră relativă se schimbă şi vedeţi clădirea dintr-o locaţie diferită, nu-i aşa?

♥ Acum, închideţi ochii (acest lucru este foarte important) şi folosiţi-vă doar imaginaţia pentru a vedea. Imaginaţi-vă că sunteţi o mică sferă de lumină care iese din glanda pineală, sau din zona capului şi se deplasează în jos, exact ca liftul de care vorbeam, spre chakra gâtului. Pe măsură ce ieşiţi din zona capului, veţi vedea în imaginaţia voastră că vă îndepărtaţi de capul fizic, exact ca de vârful clădirii. Nu vă gândiţi la acest proces - asta vă va incomoda în ceea ce vă propuneţi să faceţi. Doar jucaţi-vă.

♥ Când ajungeţi la chakra gâtului, veţi vedea, sau veţi simţi cum capul vostru se află mult deasupra şi veţi avea senzaţia că vă uitaţi prin gât, fiind în interiorul lui. Conştientizaţi moliciunea gâtului din jurul vostru. Veţi simţi că vă aflaţi cam la nivelul umerilor. Dacă, la început, nu reuşiţi să faceţi acest lucru, opriţi-vă pentru o clipă, relaxaţi-vă şi amintiţi-vă că exerciţiul este ca un joc. Continuaţi să-l faceţi până când, cu ajutorul vizualizării interioare, puteţi vedea sau simţi cum spiritul vostru iese din regiunea capului şi se deplasează spre gât.

♥ Întoarceţi-vă în zona capului. Prin vederea interioară, veţi vedea sau veţi simţi că trupul vostru se mişcă în jos, în timp ce spiritul se apropie de interiorul capului. Odată ce aţi intrat din nou în cutia craniană, aveţi grijă să vă îndreptaţi în direcţia potrivită - către ochi.

întâmplă de la sine, însă unii oameni s-au întors în capul lor, cu faţa în direcţia greşită şi acest lucru i-a dezorientat. Poate nu vi se va întâmpla vouă, însă dacă se întâmplă, pur şi simplu întoarceţi-vă în direcţia ochilor şi totul va reintra în normal.)

♥Acum, părăsiţi-vă din nou capul şi îndreptaţi-vă, încă o dată, către zona gâtului. Când ajungeţi acolo, conştientizaţi ţesutul moale din jur.

♥întoarceţi-vă din nou în cap, fiind atenţi la schimbarea produsă în viziunea voastră interioară. Odată ajunşi în cap, veţi simţi duritatea oaselor craniului ce vă înconjoară. Simţiţi diferenţa.

♥Din nou, coborâţi în chakra gâtului şi conştientizaţi ţesutul moale care vă înconjoară. Simţiţi diferenţa.

♥De această dată vom merge mai departe. Depla- saţi-vă din zona gâtului, spre umărul drept. în vizualizarea interioară, presupunând că sunteţi încă îndreptaţi spre partea din faţă a corpului vostru, observaţi cum capul este în stânga voastră. Simţiţi oasele umărului.

♥Acum, coborâţi de-a lungul braţului drept şi intraţi în zona palmei. Priviţi degetele din jur. Vi se vor părea foarte mari, întrucât dimensiunea voastră s-a micşorat. Simţiţi că degetele se află în jurul vostru.

♥Întoarceţi-vă în umăr şi apoi în gât. Opriţi-vă întotdeauna în zona gâtului, ca punct de referinţă înainte de a intra în cap. Apoi, intraţi

Aţi încheiat primul exerciţiu. Dacă doriţi, puteţi exersa mai mult, deplasându-vă spre diferite părţi ale corpului. Deocamdată nu vă apropiaţi de inimă, dar mergeţi oriunde altundeva doriţi. Este corpul vostru. De fiecare dată, întoarceţi-vă în zona gâtului şi opriţi-vă acolo, suficient de mult timp pentru a vă reorienta, înainte de a reintra în cutia craniană.

Al doilea exerciţiu - pătrunderea în spaţiul inimii

Acum suntem pregătiţi să intrăm în inimă, însă nu vom pătrunde deocamdată în Spaţiul Sacru. Mai întâi, trebuie să simţiţi diferenţa dintre cap şi inimă.

- Începeţi după cum aţi învăţat, închizând ochii şi ieşind din regiunea capului, spre chakra gâtului.
- Aşteptaţi până simţiţi că este momentul potrivit şi, apoi deplasaţi-vă spre inima fizică, nu spre chakra (chakrele) inimii. Prin vizualizare internă, priviţi sau simţiţi inima fizică şi simţiţi cum vă îndreptaţi către ea. Când ajungeţi la ea, intraţi chiar prin membrana inimii, în interior.
- Ascultaţi şi simţiţi bătaia inimii. Simţiţi cât de moale este ţesutul care vă înconjoară. Simţiţi cât este de diferită senzaţia, în comparaţie cu duritatea craniului. Inima este feminină, iar capul este masculin. Este atât de evident.
- Deşi puteţi rămâne acolo oricât doriţi, cel mai bine e ca, la început, să nu staţi mai mult

♥Atunci când consideraţi că e momentul, ieşiţi din inimă, prin membrană, şi urcaţi spre gât. Opriţi- vă acolo pentru o clipă, pentru a simţi gâtul, şi apoi continuaţi să vă deplasaţi până la cap. Asi- guraţi-vă că sunteţi orientaţi spre partea din faţă, către ochi.

♥Simţiţi cum este să fiţi înapoi în cap şi comparaţi cu senzaţia pe care aţi avut-o când aţi fost în inimă. Conştientizaţi duritatea craniului şi comparaţi-o cu frăgezimeaţesutului inimii.

Aţi încheiat cel de-al doilea exerciţiu.

Al treilea exerciţiu - mantra .om* pentru cap şi ,aah" pentru inimă

Acum vom face cel de-al treilea exerciţiu, de trei ori de la început până la sfârşit. Atunci când vă aflaţi în regiunea capului, incantaţi sunetul „om", iar când intraţi în inimă, incantaţi sunetul „aah". Prin urmare, vă cer să vă folosiţi vocea pentru a emite aceste sunete. Acest exerciţiu este subtil, dar vă ajută să înţelegeţi, la nivel celular, tot ce aţi făcut până acum.

♥Închideţi ochii şi simţiţi oasele dure din jurul vostru. Intonaţi sunetul „om", o singură dată. Pe măsură ce emiteţi acest sunet, simţiţi cum rezonează în cutia craniană. Conştientizaţi.

♥Apoi, coborâţi în zona gâtului şi opriţi-vă acolo pentru o clipă. în continuare, deplasaţi-vă spre inimă, vizualizând cum vă apropiaţi

♥ Incantaţi sunetul „aah", o singură dată, şi simţiţi cum acest sunet rezonează în moliciunea inimii. Din nou, conştientizaţi totul.

♥ Părăsiţi inima şi urcaţi spre gât. Aşteptaţi un moment, şi apoi deplasaţi-vă spre cap. Simţiţi duritatea craniului şi emiteţi sunetul „om".

♥ Repetaţi de două ori aceşti paşi şi apoi staţi doar şi simţiţi diferenţa dintre aceste două spaţii - o diferenţă ca între bărbat şi femeie.

Aţi încheiat cel de-al treilea exerciţiu.

Două căi ce duc către Spaţiul Sacru al inimii

În perioada în care am învăţat cu înţelepţii din tribul Kogi din America de Sud, aceştia mi-au spus că cea mai bună cale de a intra în Spaţiul Sacru al inimii este să stai în picioare într-o cameră întunecată, cu ochii închişi, fără a consuma mâncare sau apă şi fără somn, timp de nouă zile şi nouă nopţi. Ei au spus că, prin acest proces, Mama Pământ va veni şi va arăta calea.

Stilul lor de viaţă le permite o astfel de meditaţie, însă pentru noi ar fi ceva foarte greu de îndeplinit. înţelepţii Kogi, care nu înţeleg prea bine societatea tehnologică, m-au rugat să prezint publicului pătrunderea în Spaţiul Sacru al inimii în acest fel, însă eu ştiam că nu va fi deloc uşor. Le-am

Astfel încât mi-am întrebat călăuzirea interioară şi, încet, mi-au fost dezvăluite alte două căi. Sunt convins că există şi altele, însă acestea două aduc cu siguranţă rezultate. Nu contează, de fapt, cum ajungeţi înăuntru şi, atâta timp cât inima rămâne într-o stare de puritate, veţi reuşi să vă întoarceţi acolo mereu.

Pătrunderea în Spaţiul Sacru al inimii nu implică un proces de învăţare - mai degrabă, este un proces de reamintire, deoarece noi am fost dintotdeauna în acest loc, încă de la începuturi. Am ales să ne îndreptăm atenţia spre această cale a conştiinţei polarizate - însă, odată ce lecţia va fi învăţată, sunt convins că ne vom întoarce la starea primordială a Unimii.

Prima cale pe care am încercat-o s-a bazat pe descoperirile făcute de Institutul HeartMath în legătură cu câmpul toroidal al inimii - în mod deosebit, descoperirea torului mai mic, din cadrul torului mare. Premisa era că sursa propriu-zisă a acestui câmp electromagnetic enorm se afla în interiorul Spaţiului Sacru al inimii. Prin urmare, dacă era să urmărim liniile geometrice de energie ale acestui câmp, am fi ajuns direct în acest Spaţiu sfânt, iar eu am descoperit că acest lucru este adevărat.

Primă metodă prezentată este de natură masculină, însemnând că poate fi transmisă altcuiva şi, dacă persoana respectivă face exact ce i se spune, rezultatul va fi întotdeauna acelaşi. Din nefericire, metodele masculine nu funcţionează

sacru al inimii. Deocamdată, trebuie doar să înţelegeţi, la nivel mental, ceea ce vi se cere să faceţi.

Experienţa propriu-zisă va veni în curând - vom ajunge în locul în care inima fizică se va afla în faţa noastră, iar atunci vom vedea sau simţi, prin vizualizare interioară, cum câmpul toroidal vibrează în jurul inimii, concentrându-ne asupra torului interior.

Calea masculină de a pătrunde în inimă

Iată calea masculină: pe măsură ce vă îndreptaţi spre inimă şi vedeţi câmpul toroidal de dimensiuni mai mici, ridicaţi-vă deasupra lui până când îl vedeţi de sus.

Acest câmp energetic este un vortex, aşa cum am explicat mai devreme, care se mişcă în jurul inimii

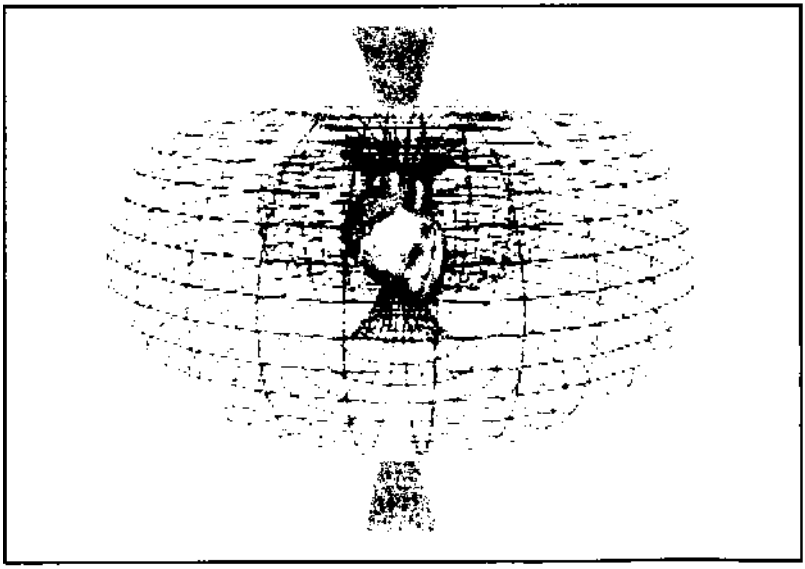

exact ca apa care cade prin canalul de scurgere. Pentru unii oameni, vortexul se mişcă în sensul acelor de ceasornic, iar pentru alţii se mişcă în cealaltă direcţie. Direcţia în care se roteşte poate fi legată de preferinţele sexuale şi nu pare să aibă vreo importanţă în acest proces.

În această meditaţie, atunci când vedeţi vârful câmpului toroidal, uitaţi-vă sau simţiţi în ce direcţie se mişcă. Apoi, ca o frunză ce pluteşte pe un râu, daţi-i voie spiritului să se odihnească pe energia spiralată.

Simţiţi cum vă rotiţi - la început încet, dar pe măsură ce vă apropiaţi de centru, începeţi să vă mişcaţi mai repede - până când, într-un final, intraţi în centru şi începeţi să cădeţi. Nu aveţi de ce să vă fie frică. Daţi-vă drumul şi cădeţi. în scurt timp veţi conştientiza că totul este foarte, foarte liniştit. Ca şi cum aţi fi în ochiul unui uragan, vă aflaţi acum în Spaţiul Sacru al inimii. Chiar aţi ajuns.

Calea feminină de a pătrunde în inimă

Iată calea feminină: după cum am menţionat, această cale este atât de simplă, încât la început nu am remarcat-o. Instrucţiunile sunt simple, iar experienţa va diferi, în funcţie de natura fiecărei persoane ce foloseşte această metodă. Nu contează dacă trupul vostru este de femeie sau de bărbat, însă, dacă în mod normal vă lăsaţi conduşi de inimă, atunci această cale vi se potriveşte.

Pentru calea feminină de a pătrunde în inimă, tot ce trebuie să faceţi este să vă vedeţi sau să vă simţiţi cum vă apropiaţi de inimă şi, apoi, să vă

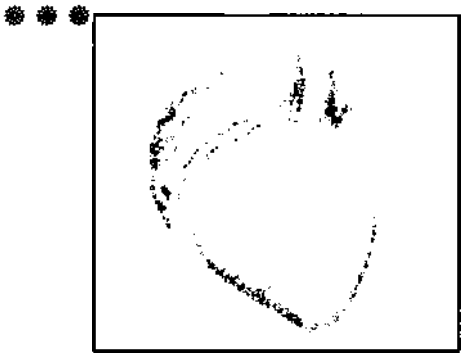

preia controlul şi permiteţi ca intuiţia să vă conducă spre Spaţiul Sacru. Apoi abandonaţi-vă şi începeţi să vă mişcaţi, ştiind că vă veţi îndrepta direct spre acest loc sfânt din interiorul vostru.

Încercaţi una dintre căi şi, dacă nu funcţionează, atunci încercaţi-o şi pe cealaltă.

Amintiţi-vă, sunteţi copilul lui Dumnezeu. Cunoaşteţi acest loc, întrucât, aici, voi şi Dumnezeu aţi fost dintotdeauna uniţi. întotdeauna.

CAPITOLUL ŞAPTE

MEDITAŢIA SPAŢIUL SACRU AL INIMII

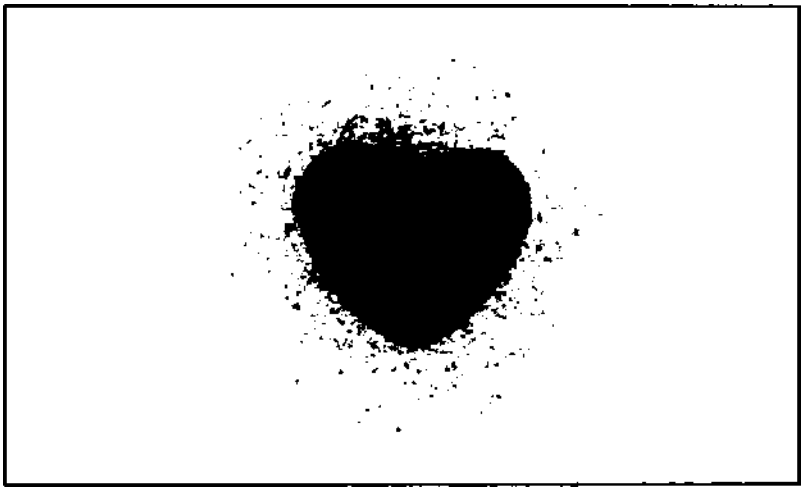

Pregătirea pentru
meditaţie
Respiraţia Unificării
Alegeţi-vă calea de a pătrunde în spaţiul inimii
Explorarea Spaţiului Sacru al inimii pentru prima oară
Reîntoarcerea în Spaţiul Sacru al inimii

Avenit timpul să aplicăm tot ce am învăţat, pentru a experimenta cu adevărat Spaţiul Sacru din inima voastră. Dacă doriţi, cuvintele din acest capitol

(Pentru a nu fi nevoiţi să citiţi în timp ce meditaţi, vă recomand să înregistraţi aceste cuvinte pe un CD şi să le ascultaţi în timp ce ţineţi ochii închişi.)

Să nu aveţi nici un fel de aşteptări. Fiţi asemenea unui copil şi jucaţi-vă cu posibilităţile prezentate. Dacă experienţa voastră este reală, veţi şti imediat. Amintiţi- vă că Iisus a spus: „Cine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea"; (Luca, 18:17)

Pregătirea pentru meditaţie

Găsiţi un loc care să reprezinte pentru voi un spaţiu perfect pentru meditaţie. Construiţi un altar simplu, cu o lumânare şi flori proaspete. Alegeţi un loc în care să nu fiţi deranjaţi - căci, în acest fel, nu numai că vă va fi mai uşor să meditaţi, ci vă va garanta o întoarcere sigură.

Folosiţi o pernă pentru a vă susţine coloana, dacă staţi pe podea. Dacă staţi aşezaţi într-un scaun, lăsaţi picioarele să fie lipite de podea şi ţineţi-vă spatele drept. Dacă staţi în picioare, găsiţi-vă centrul de gravitaţie şi le- gănaţi-vă sau mişcaţi-vă încet, dacă trupul vostru v-o cere.

Pentru această meditaţie, este indicat să staţi într-un loc foarte întunecat - cu cât este mai întunecat, cu atât mai bine: de fapt, la început, până şi lumânarea poate incomoda. După ce aţi făcut meditaţia de mai multe ori, nu mai este atât de important dacă e perfect întuneric, întrucât veţi putea intra în acest loc, chiar şi atunci când doar vă închideţi ochii. Insă, la început, întunericul e foarte indicat. Cel mai bine este să folosiţi şi ceva cu care

închideţi ochii şi începeţi să respiraţi ritmic, astfel încât durata inspiraţiei să fie egală cu cea a expiraţiei. Respiraţi uşor şi liniştit. Urmăriţi respiraţia şi renunţaţi la gândurile cotidiene; uitaţi de griji, pentru un timp. Ur- măriţi-vă respiraţia pentru câteva minute, până când vă relaxaţi complet. Nu există nici o grabă. Acolo unde doriţi să mergeţi, nu există timp.

Atunci când simţiţi că a sosit momentul potrivit, mutaţi atenţia de pe respiraţie, pe vizualizarea interioară, şi începeţi meditaţia Respiraţiei Unificării, punctul de început pentru toate ceremoniile sacre.

Respiraţia Unificării

Pentru o descriere amănunţită a acestei meditaţii, vezi capitolul cinci.

- ♥ Alegeţi un loc din natură pe care îl consideraţi a fi frumos şi vizualizaţi acest loc cu cât mai multe detalii posibil. Dacă nu sunteţi un tip vizual, ci unul care „simte" în alte feluri, atunci folosiţi alte modalităţi de percepţie. Simţiţi iubirea pe care o aveţi pentru natură şi pentru Mama Pământ. Permiteţi ca această iubire să crească în inima voastră, până când o simţiţi în tot corpul.
- ♥ Când simţiţi că este momentul potrivit, luaţi această iubire şi plasaţi-o într-o mică sferă şi, prin intenţie, trimiteţi-o adânc în Pământ, chiar în centrul Pământului. Arătaţi-i Mamei Divine cât de mult o iubiţi. Lăsaţi-o să

♥Atunci când simţiţi că iubirea trimisă de Mama Pământ vă intră în corpul energetic, lăsaţi-o să se mişte oriunde vrea. Lăsaţi ca totul să decurgă spontan. Simţiţi fluxul de iubire dintre voi înşivă şi Pământ. Puteţi rămâne în acest loc, oricât de mult timp doriţi.

♥Atunci când vi se pare potrivit, fără să întrerupeţi fluxul de iubire dintre voi şi Mama Pământ, îndreptaţi-vă atenţia asupra Tatălui Divin. Prin vizualizare interioară, priviţi sau simţiţi cerul în timpul nopţii, Calea Lactee, profunzimea spaţiului cosmic. Priviţi planetele şi Luna cum strălucesc pe cer şi simţiţi prezenţa Soarelui ce stă ascuns în spatele Pământului.

♥Permiteţi-vă să simţiţi iubirea pe care o aveţi pentru întreaga creaţie şi pentru Tatăl Divin. Când simţiţi că este momentul potrivit, puneţi această iubire într-o mică sferă şi trimiteţi-o în spaţiu, cu intenţia de a ajunge direct la Tatăl Divin. Trimi- teţi-o reţelelor din jurul Pământului, sau Soarelui sau Marelui Soare Central. Arătaţi-i Tatălui vostru cât de mult îl iubiţi şi... aşteptaţi. Aşteptaţi ca iubirea să se întoarcă de la Tatăl Divin, să vină pe Pământ şi să intre în corpul vostru. Apoi, daţi-i voie să se mişte în orice direcţie doreşte şi în orice loc. Nu încercaţi să controlaţi această iubire - simţiţi-o doar.

♥Acum, Sfânta Treime a prins viaţă pe Pământ. Mama Divină, Tatăl Divin şi voi, Copilul Divin, sunteţi uniţi în iubire pură

♥Din acest loc al iubirii pure, deschideţi-vă spre conştientizarea prezenţei lui Dumnezeu, care se află pretutindeni în jurul vostru şi care trăieşte în interior. Simţiţi această uniune a forţelor cosmice şi respiraţi suflul vieţii.

Alegeţi-vă calea de a pătrunde în Spaţiul inimii

Alegeţi-vă calea care vi se potriveşte pentru a pătrunde în Spaţiul Sacru al inimii - folosind vortexul masculin al câmpului toroidal, sau calea feminină a intuiţiei. Nu contează ce metodă alegeţi; voi hotărâţi.

♥Prin intermediul intenţiei şi al voinţei, părăsiţi mintea şi coborâţi spre zona gâtului. Simţiţi regiunea gâtului şi îndreptaţi-vă apoi spre inima fizică. Dacă alegeţi calea masculină, atunci ridi- caţi-vă deasupra inimii, până când puteţi vedea sau simţi câmpul toroidal interior, vortexul. Apoi, ca o frunză deasupra unui râu, lăsaţi ca spiritul vostru să plutească peste vortexul aflat în mişcare, în direcţia în care se roteşte acesta. Simţiţi cum vă mişcaţi în spirală, până când cădeţi în centrul vortexului. Continuaţi să cădeţi, până când simţiţi că aţi atins un loc nemişcat. Vă găsiţi acum în Spaţiul Sacru al inimii.

Dacă alegeţi calea feminină, intuitivă, priviţi sau simţiţi cum vă apropiaţi de inimă şi treceţi prin membrana ei, direct în interior. Odată aflaţi înăuntru, abandonaţi-vă intuiţiei

să intonaţi sunetul pe care îl ştiţi din interiorul Spaţiului Sacru. Vibraţia acestui sunet vă va purta foarte rapid în Spaţiul Sacru. Aţi ajuns. Devine atât de simplu, atunci când cunoaşteţi deja calea. ♥Cu ajutorul intenţiei, lăsaţi-vă călăuziţi către micul spaţiu din interiorul Spaţiului Sacru al inimii. Acest spaţiu este diferit pentru fiecare persoană, dar are calităţi asemănătoare.

♥Odată ce ştiţi că aţi descoperit acest loc al creaţiei, intraţi şi familiarizaţi-vă cu senzaţia dinăuntru. Observaţi că sunetul este mai înalt şi că acest loc diferă, ca senzaţie, de orice alt loc din inimă. Aici a început creaţia. Poate că vă va lua ceva timp, sau poate veţi înţelege imediat unde vă aflaţi: Creatorul a tot ce înseamnă viaţă locuieşte în acest loc; în acest spaţiu, toate lucrurile devin posibile.

Oamenii cu care am lucrat mi-au arătat că una dintre cele mai simple căi de a-L vedea pe Dumnezeu este să invitaţi persoana pe care o iubiţi cel mai mult să fie alături de voi în acest spaţiu. Dacă sunt mai multe persoane pe care le iubiţi foarte tare, alegeţi una dintre ele.

Aţi văzut filmul *Contact* *? Rasa avansată s-a pre-

* Film SF (1997) bazat pe romanul cu acelaşi nume al lui Cari Sagan, în care actriţa principală, Dr. Eleanor Arroway (Jodie Foster), descoperă un mesaj de la o inteligenţă extraterestră, al cărui decodificare o conduce, într-un final, să întreprindă o călătorie în

sub forma tatălui ei pe care îl iubea mai mult decât pe oricine. Acest lucru a făcut ca ea să accepte, cu mai multă uşurinţă, ceea ce i se întâmpla.

Aşadar, invitaţi persoana pe care o iubiţi cel mai mult - indiferent dacă este sau nu în viaţă - întrucât în acest loc, toate inimile sunt strâns conectate.

Odată ce această persoană apare alături de voi în Spaţiul interior, nu mai există indicaţii. Permiteţi să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple, căci Dumnezeu va şti ce trebuie făcut.

Întoarceţi-vă în Spaţiul Sacru al inimii în fiecare zi şi continuaţi să-l exploraţi. Este dreptul vostru din naştere de a vă aminti cine sunteţi cu adevărat şi de ce vă aflaţi aici, pe Pământ.

Voi sunteţi preaiubitul copil al lui Dumnezeu, care are un vis că este fiinţă umană, pe o mică planetă, în mijlocul neantului. Ce se va întâmpla atunci când vă reamintiţi cine sunteţi cu adevărat? Numai voi puteţi şti asta.

Acum ştiţi cum să ajungeţi *Acasă.* în interiorul Spaţiului Sacru al inimii au luat naştere toate lumile, toate dimensiunile, toate universurile şi întreaga creaţie. Prin propria voastră inimă, toate celelalte

CAPITOLUL OPT

MER-KA-BA ŞI SPAŢIUL SACRU AL

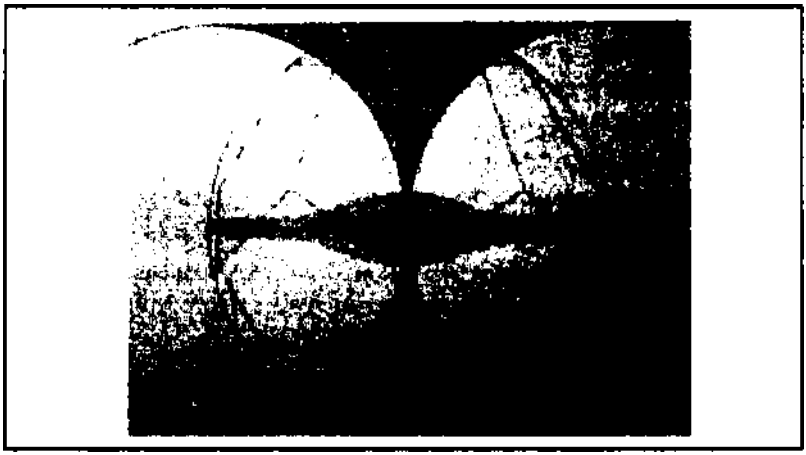

Unirea Spaţiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba
îngerii ne explică

Mulţi studenţi au dorit să afle mai multe despre

următorul nivel de instrucţiuni pentru corpul de lumină, Mer-Ka-Ba. Toate aceste informaţii le-am acumulat de-a lungul a nouăsprezece ani, întrucât totul
se întâmplă la momentul potrivit, într-o ordine Divină.

Mai există un nivel, sau o parte, dar aceasta se va revela în viitor, atunci când va decide Dumnezeu.

Mulţi oameni au preluat învăţătura Mer-Ka-Ba din cele două volume *Străvechiul Secret al Florii Vieţii,* au frecventat un atelier de lucru de-al meu, sau au vizionat casetele video FOL* şi s-au decis să predea această informaţie. Un asemenea lucru este grav pentru Pământ. Aceşti oameni consideră că învăţătura Mer-Ka-Ba este încheiată şi că, prin schimbarea unor aspecte ale ei, vor reuşi să ajungă la nivelul „adecvat" de conştiinţă. Nu este adevărat. Nici o cantitate de cunoaştere a ştiinţei Mer-Ka-Ba, care se bazează numai pe formele de energie, nu va face acest lucru - indiferent de unde sau de la cine vine din univers.

Conştiinţa Melchizedek, care este mai veche decât însăşi toată această creaţie, a fost martora începutului creaţiei din acest univers spaţiu/timp/dimensiune, unul dintre multitudinea de universuri. Din această experienţă, tradiţia Melchizedek a înţeles că, prin trăirea celor trei părţi ale Mer-Ka-Ba, spiritul individualizat este întotdeauna adus înapoi la prezenţa conştientă a lui Dumnezeu, din interiorul Spaţiului Sacru al inimii - pentru a începe din nou creaţia, într-o nouă formă. Şi exact aici duce, în cele din urmă, experienţa Mer-Ka-Ba.

Dar înainte să poată avea loc, spiritul trebuie să-şi amintească de cele trei părţi, să le combine în una singură şi să trăiască experienţa. în acest capitol şi în următorul, veţi afla care este cea de-a doua parte - combinarea Spaţiului Sacru al inimii, cu câmpul Mer-Ka-Ba uman.

* Abreviere pentru *Flower of Life* - *Floarea Vieţii.* N. T.

de lumină este o parte necesară din experienţa voastră ca om, chiar şi dacă trăiţi în Spaţiul Sacru al inimii, întrucât face legătura între inimă şi minte, astfel încât inima să poată crea *dinăuntrul* minţii.

Există un număr mare de tipare geometrice Mer- Ka-Ba - sunt cunoscute peste o sută de mii de modele în tot universul. A fost necesară întrega perioadă încă de la începutul creaţiei pentru a înţelege aceste forme ale Mer- Ka-Ba şi a le lega de existenţă şi conştiinţă.

Omenirea lucrează cu primul şi cel de-al doilea tipar posibil, care sunt asociate cu tetraedrul în formă de stea. Deşi există mult mai multe, deocamdată celelalte forme nu se potrivesc conştiinţei umane, indiferent de ce susţin unele persoane. în realitate, ele pot chiar dăuna.

În timp, toate vor fi revelate; nimic nu va rămâne necunoscut. Totul se întâmplă la timpul potrivit.

Doar nu v-aţi lăsa copilaşul de trei ani să conducă un camion, nu-i aşa?

Unirea Spaţiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba

Mi-aş dori să împărtăşesc experienţa pe care am avut-o atunci când Spaţiul Sacru din inimă s-a unit cu Mer-Ka-Ba, întrucât povestea în sine va da multe explicaţii. Cu toate acestea, să aveţi în vedere că atunci când va veni timpul să aveţi şi voi această experienţă, în mod cert va fi diferită de a mea.

Experienţa mea părea să se fi întâmplat accidental, însă desigur, nu a fost un „accident". Mă aflam în meditaţia Mer-Ka-Ba şi mă deplasasem din

Sacru. M-am aşezat în cercul meu plin cu apă care cur- şea în afară, cu faţa spre perete - aşa cum făcusem de multe ori înainte.

Fără să mă gândesc la ceva anume, am început să :iu conştient de propria respiraţie. Deschizând ochii, m-am uitat la peretele de piatră din faţa mea. Peretele a devenit transparent, exact ca şi înainte - cu excepţia că, de această dată, spaţiul dintre pietre a început să se umple cu o lumină albă, strălucitoare. Lumina devenea tot mai puternică, până când peştera a dispărut şi eu m-am >imţit cufundat într-un câmp solid de lumină albă, din :are nu puteam vedea nimic. Parcă orbisem.

Era un lucru foarte neobişnuit - nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Nu simţeam frică. Cu toate acestea, ;ira spinării mi s-a îndreptat şi eram foarte

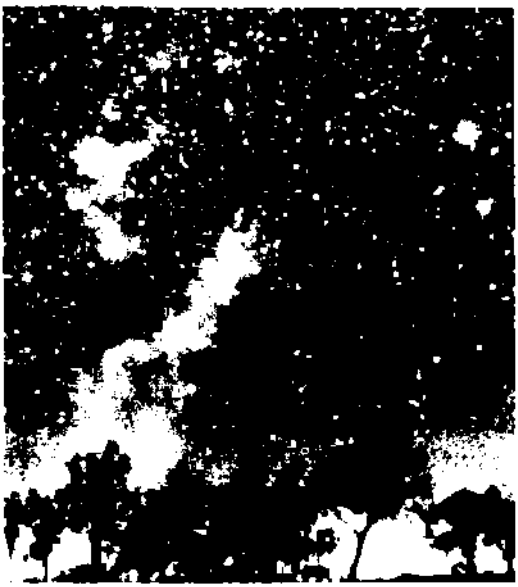

senzaţie similară cu cea experimentată atunci când am avut prima trezire Kundalini. Părea să nu am nici un control asupra situaţiei. Orice ar fi fost, pur şi simplu se întâmpla şi era extrem de puternic.

Treptat, lumina albă a cedat şi am putut vedea cum ieşeam încet prin peretele de piatră şi pluteam pe suprafaţa planetei, în spaţiul din jurul ei. Mi-a trebuit un minut ca să înţeleg şi să-mi dau seama că mă aflam în câmpul meu Mer-Ka-Ba, înălţându-mă rapid în spaţiul cosmic.

În mod instinctiv ştiam că Spaţiul Sacru al inimii mele s-a combinat cumva şi a fuzionat în interiorul meu cu Mer-Ka-Ba, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta.

Am privit în urmă pentru a vedea cum această zonă a planetei, pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine, rămânea în urma mea. M-am întors şi am privit către spaţiul vast al stelelor şi la spaţiul aproape egal al întregii planete de dedesubtul meu. Eram uluit şi extrem de entuziasmat. Ce anume a provocat acest lucru? Nu ştiam. Ce însemna? Nu ştiam. Nu aveam de ales decât să privesc ce se întâmpla cu mine.

Mă aflam într-un vehicul de ascensiune, la aproximativ un km deasupra suprafeţei planetei, mişcându- mă cu mare viteză. Sub mine se afla o lume primitivă, cu junglă, păduri şi oceane vaste, dar fără viaţă animală pe care să o văd sau simt. Chiar în clipa în care m-am gândit să mă apropii de suprafaţa planetei, vehiculul de ascensiune a coborât, exact aşa cum mi-am dorit.

De ce se petreceau toate acestea? Ce se

Atunci am devenit conştient de prezenţa lui Dumnezeu în tot ce mă înconjura şi în interiorul meu şi în principiile călăuzitoare care îmi ofereau această experienţă - oricare ar fi fost ele. Am fost inundat de cunoaştere şi am aflat răspunsurile la toate întrebările mele; răspunsul venea imediat ce apărea o nouă întrebare. Am continuat să planez deasupra planetei, simţindu-mă ca şi cum m-aş fi născut într-un univers cu totul nou, pe care nu l-am mai văzut până acum.

Era fantastic!

După aproximativ o oră, m-am trezit ca dintr-un vis, cu imaginile şi senzaţiile acelui loc încă vii în sufletul meu. Apoi, zile întregi nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Îngerii ne explică

Îngerii au venit la mine la scurt timp după această experienţă. Păreau a fi foarte încântaţi, iar Lumina lor strălucea mai puternic decât văzusem vreodată. Mi-au spus că ajunsesem, în sfârşit, la al doilea nivel. Sincer, la acea vreme nu înţelegeam la ce se referă, dar uneori înţeleg mai greu .

Îngerii mi-au explicat ce s-a întâmplat: axa propriului Mer-Ka-Ba şi cea a câmpului toroidal generat de Spaţiul Sacru, s-au aliniat şi au devenit una singură. Altfel spus, câmpul toroidal al Mer-Ka-Ba şi cel al inimii, s-au sincronizat. între axele ambelor câmpuri sunt doar şapte centimetri, dar ar putea la fel de bine să fie şapte kilometri, pentru că ei fac ca experienţa să nu se poată realiza la întâmplare, determinând inima şi mintea să rămână

Îngerii mi-au mai spus că această experienţă va fi diferită pentru fiecare persoană în parte, dar că e util să ştim despre această posibilitate - şi că trebuie doar să avem răbdare. Pentru unii, această sincronizare va apărea repede, în timp ce pentru alţii poate dura ani de zile.

Oricum şi oricând va avea loc, va fi perfect şi se va încadra în ordinea Divină.

La final, mi-au spus că atunci când cineva se simte pregătit, este util să folosească atât imaginaţia minţii, cât şi visarea inimii, pentru a vedea şi simţi cum cele două axe se unesc în una singură, dar să nu avem nici un fel de aşteptări. Momentul în care se va întâmpla, depinde de Dumnezeu şi nu se poate face nimic pentru a forţa ca acest proces să aibă loc.

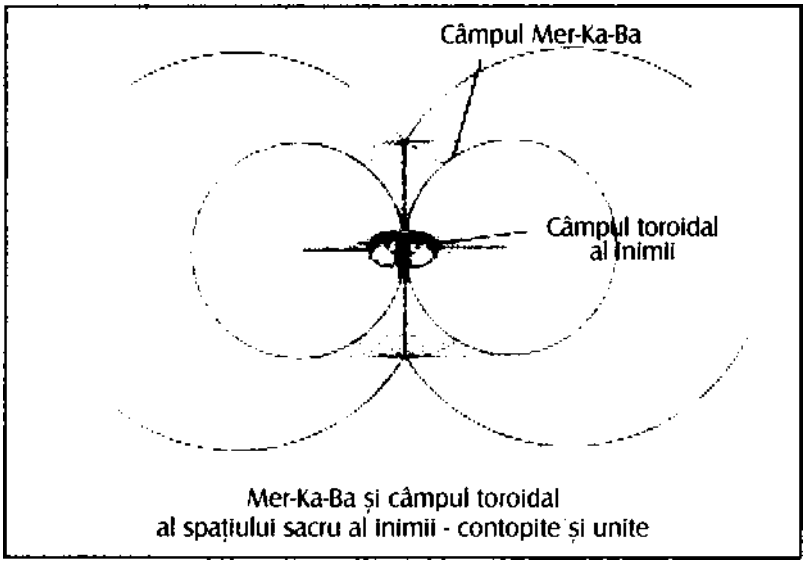

Mer-Ka-Ba și câmpul toroidal
al spațiului sacru al inimii - contopite și unite

CAPITOLUL NOUĂ

CO-CREAREA CONŞTIENTĂ DIN INIMA CONECTATĂ LA MINTE

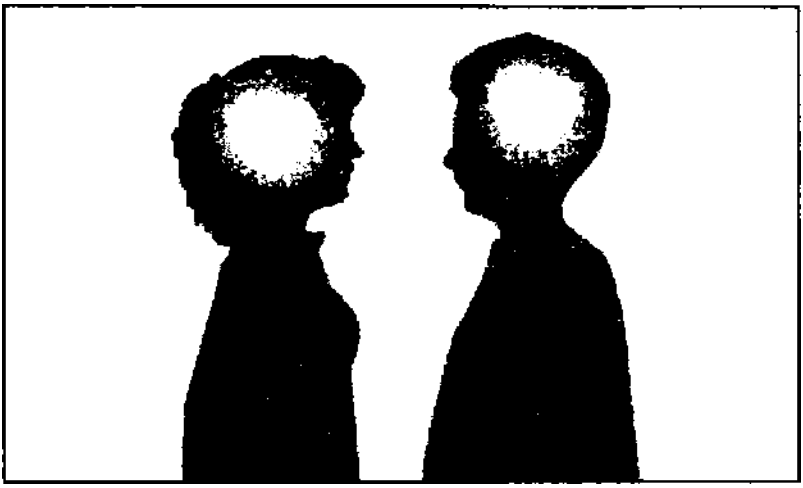

Thoth ne vorbeşte
A crea prin intermediul inimii
A crea prin intermediul minţii
Raţiune versus sentimente
Emoţii
Visaţi un vis despre o Lume Nouă

Co-crearea conştientă începe odată cu dobândirea

za direct în lumea exterioară. Să ştiţi însă că, în acest stadiu, creaţia este încă limitată, întrucât nu aţi atins încă cel de-al treilea nivel. Totuşi, este locul perfect pentru începerea procesului de învăţare.

Aş dori să vă prezint posibilitatea co-creării conştiente în interiorul micului loc din Spaţiul Sacru al inimii. Dinăuntrul acestui spaţiu străvechi putem vindeca toate problemele şi recrea o lume de iubire şi echilibru.

Această posibilitate există chiar şi dacă nu sunteţi conştienţi de Mer-Ka-Ba, însă unirea corpului de lumină cu Spaţiul Sacru al inimii prezintă un nivel diferit de posibilităţi. Aveţi totuşi în vedere că posibilităţile depline ale potenţialului uman şi ale co-creării conştiente nu se vor arăta decât atunci când sunt cunoscute şi stăpânite toate cele trei niveluri - însă trebuie să începem de undeva.

Thoth ne vorbeşte

Thoth şi alţi maeştri înălţaţi, inclusiv perechea sa feminină, Shesat, s-au întors de curând din dimensiunea spaţiu/timp de dincolo de „Marele Zid" - sau vidul dintre octavele spre care se îndreaptă, în prezent, omenirea, în evoluţia ei. în trecut, prenumele lui Thoth reprezenta o calitate a sa - şi era *Chiquetet,* care înseamnă „căutătorul înţelepciunii". Când Thoth s-a întors din următoarea octavă a universului, personalitatea sa era complet schimbată. Dorinţa lui constantă de a înţelege realitatea, fusese înlocuită printr-o cunoaştere care transcendea această căutare şi era atât de calm în interiorul său

rîîe timpurilor. Noi toţi [referindu-se la maeştrii înălţaţi] *am încercat să înţelegem felul în care gândirea umană, acţiunile şi miracolele sunt legate între ele. Un timp am crezut că am înţeles - însă acum ştim că este mai mult decât atât.*

Acum ştim că atunci când cineva creează dinăuntrul capului, folosindu-şi mintea, această persoană utilizează, pentru a crea, un instrument al polarităţii - mintea. Chiar dacă intenţia este cea de a crea ceva bun, într-un mod sau altul, mintea va crea întotdeauna atât bine, cât şi rău, întrucât aceasta este natura ei.

Eu vă sugerez să creaţi numai dinăuntrul Spaţiului Sacru al inimii, căci inima nu cunoaşte decât unitatea şi va crea intenţia, întrucât aceasta este concepută fără partea sa întunecată".

Pentru mine, aceasta a fost o revelaţie fenomenală. L-am privit pe Thoth şi am ştiut imediat că ceea ce spune este adevărat. Eram foarte entuziasmat - aşa cum devin mereu, atunci când înţeleg ceva de mare importanţă - şi de abia aşteptam să încerc ceea ce mi-a sugerat.

A crea din Spaţiul inimii

Oamenii s-au rugat la Dumnezeu pentru a schimba circumstanţele din lumea exterioară, încă de la începutul conştientizării faptului că El există - însă se pare că El nu ne ascultă întotdeauna rugăciunile.

De ce? V-aţi întrebat vreodată: *De ce nu ne dă Dumnezeu ceea ce cerem?* în Biblie se spune: „Cere şi ti se va da". Dar nu se întâmplă aşa. Poate că cele

Haideţi să discutăm despre creaţie şi actul de a crea. Adeseori ni se spune, la şcoală şi acasă, că ne aflăm la mila elementelor şi a efectelor întâmplătoare ale legilor fizicii. Desigur, dacă acesta este adevărul vostru, atunci sunteţi limitaţi de această credinţă şi ea devine realitatea în care trăiţi. Dar, cu mult timp în urmă, oamenii nu gândeau aşa. Ei credeau într-o latură spirituală a realităţii în care spiritul uman putea schimba lumea din exterior, prin intenţia lor interioară.

În cartea *Efectul Isaia*,* Gregg Braden face referire la faptul că, în anul 1947, arheologii au descoperit lângă Manuscrisele de la Marea Moartă, un document numit Cartea lui Isaia. Acest manuscris vechi descrie felul în care oamenii au puterea de a influenţa posibilităţile viitoare şi profeţiile şi de a schimba lumea, pornind din interiorul lor.

În prezent, cultura noastră tehnologică consideră că această capacitate ţine de domeniul fanteziei.

Chiar aşa să fie? Dacă nu putem influenţa prezentul şi viitorul, atunci înseamnă că tot ceea ce ne-a spus Iisus au fost minciuni. Nu a înfăptuit Iisus miracole, cum ar fi modificarea structurii moleculare a apei, preschimbând-o în vin? El chiar a înviat o persoană din morţi! Ştiinţa modernă consideră că aceste povestiri sunt simple legende, întrucât există puţine lucruri în ştiinţă care să poată susţine aceste miracole.

Iisus ne-a spus: „Adevărat zic vouă, cel ce crede în mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu

* Publicată la EDITURA FOR YOU. N. T.

pot face ceea ce a făcut Iisus, iar lumea ştiinţifică a înregistrat acest fenomen în publicaţii periodice prestigioase, precum *Nature Jurnal* şi revista *Omni.*

Savanţii nu înţeleg încă modul prin care aceşti copii pot crea fenomene paranormale atât de uimitoare, însă consemnează ceea ce se întâmplă. Aceasta este, de acum, o dovadă materială. Aşadar, cum se încadrează, în toate acestea, Spaţiul Sacru al inimii?

Înainte să explic, trebuie să aruncăm o privire asupra felului în care mintea creează un miracol, iar apoi să comparăm acest lucru cu actul creativ al Spaţiului Sacru din interiorul nostru.

A crea din interiorul minţii

Adeseori, atunci când ne rugăm la Dumnezeu pentru ceva de care avem nevoie, nu se întâmplă nimic. *Efectul Isaia* explică în mod clar motivul pentru care lucrurile stau astfel. Manuscrisele străvechi spun că fiecare miracol începe cu atenţia, sau concentrarea minţii - vă concentraţi atenţia minţii asupra a ceea ce vreţi să se întâmple.

De exemplu, să presupunem că doriţi să vă vindecaţi de o boală dificilă şi, prin urmare, vă concentraţi gândurile pe vindecarea acestei părţi din corp.

Bineînţeles că aceasta nu e suficient pentru a crea cu adevărat, dar este un pas esenţial pentru începerea procesului de vindecare.

După atenţie, adăugaţi intenţia. Pentru a continua exemplul dat, după ce v-aţi plasat atenţia asupra părţii afectate din organism, emiteţi intenţia

trebuie implicate trei alte părţi - corpul mental, cel emoţional şi cel fizic.

Corpul mental, sau mintea, trebuie să-şi imagineze că partea respectivă este deja vindecată; trebuie să menţină în minte această imagine a organului respectiv ca fiind complet vindecat şi sănătos. Pe deasupra, trebuie să ştie sigur dacă această vindecare este în curs de desfăşurare în prezent, sau se va face la o anumită dată din viitor, în funcţie de ceea ce sunteţi în stare să acceptaţi.

Puteţi accepta o vindecare instantanee, sau tiparul vostru de credinţe are nevoie de mai mult timp pentru a se obişnui cu ideea? Acest lucru este foarte important, dar tot nu e suficient.

În continuare, trebuie să se implice şi corpul emoţional. Persoana trebuie să simtă sentimentul a ce înseamnă să fii complet vindecat, a nu mai fi bolnav. Trebuie să simţiţi cu adevărat această emoţie şi nu numai să vă gândiţi că aveţi acel sentiment. Acest pas prezintă pentru mulţi oameni o

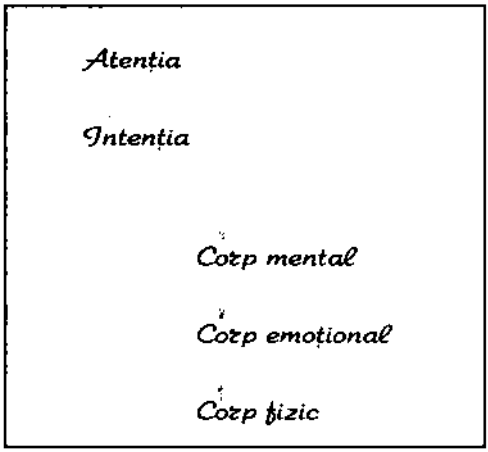

Dar tot mai lipseşte ceva. Vă puteţi ruga să fiţi vindecaţi; atenţia poate fi concentrată complet asupra bolii; intenţia este aceea ca boala se vindecă; mintea poate şti că organismul este vindecat, sau că este pe cale să se vindece; iar corpul emoţional poate simţi emoţia - să spunem, bucuria - ca şi când corpul vostru ar fi pe deplin sănătos. însă, până când nu este implicată şi a treia parte, nu veţi obţine nici un rezultat.

Câţi oameni s-au rugat pentru ceva, utilizând cele de mai sus, ştiind că aşa va fi, cerând ore întregi un rezultat şi totuşi - nimic. Asta pentru că nu a fost introdusă în ecuaţie şi cea de-a treia parte. Aceasta este partea pe care toată lumea o uită, sau nu o recunoaşte.

Ultima parte, aspectul trecut cu vederea, este corpul fizic. în exemplul nostru, persoana trebuie să simtă că partea afectată este complet normală şi sănătoasă. Asta nu înseamnă să simţiţi un tipar mental, sau o conştientizare a ceea ce e în trup, ci să aveţi chiar senzaţia corporală în care să simţiţi felul în care vă răspunde corpul. Nu mai simţiţi durere; în schimb, simţiţi vitalitate în zona asupra căreia vă concentraţi. Simţiţi sănătatea şi frumuseţea trupului vostru. Atunci când acest ultim pas al feedback-ului dat de corp începe, vor urma şi miracolele.

Însă ar mai fi de adăugat ceva ce nu s-a discutat în *Efectul Isaia,* întrucât Thoth spune că atunci când creăm dinăuntrul minţii, creăm ambele polarităţi ale intenţiei noastre. Prin urmare, dacă ne rugăm pentru pace, creăm atât pacea, cât şi

zone de război. (în prezent, pe planetă sunt patruzeci şi şase de războaie.) Aşadar, haideţi să aprofundăm situaţia.

Raţiune versus sentimente şi emoţii

Mintea creează prin intermediul gândurilor, iar gândurile vin unele după altele, folosind raţiunea. Prin urmare, în situaţiile create de minte, se poate urmări în mod logic calea prin care realitatea a fost transformată dintr-o stare în alta. Chiar dacă este vorba de un miracol, tot va avea un fir logic care poate fi urmărit.

Însă, aşa cum am spus, va genera întotdeauna ambele părţi ale polarităţii intenţiei iniţiale.

Însă inima este complet diferită. Inima creează prin intermediul viselor şi al imaginilor, care se manifestă prin sentimente şi emoţii. Această formă de creaţie nu foloseşte logica şi, prin urmare, nu trebuie să aibă o raţiune pentru a trece dintr-un stadiu în altul.

De exemplu, dacă vă rugaţi să plouă, folosindu-vă inima, ploaia poate începe imediat, chiar dacă, cu doar câteva clipe în urmă, nu exista nici un nor pe cer. Este exact ca în vise; acum te afli în Italia, iar în doar câteva momente, în Canada, într-un cadru complet diferit. Cum ai ajuns din Italia în Canada, în doar câteva secunde? Bineînţeles, noi acceptăm că acest lucru este posibil în visele noastre, dar nu şi în lumea tridimensională. Să fie chiar aşa?

Visaţi un vis despre o Lume Nouă

Ultimele informaţii pe care trebuie să le co-

cru al inimii va exista întotdeauna o legătură directă cu realitatea tridimensională a stelelor şi planetelor. Uneori, această legătură nu se va prezenta imediat, dar dacă veţi continua să pătrundeţi în acel spaţiu sfânt, o veţi găsi.

Acest lucru este foarte important, deoarece tocmai legătura cu stelele şi planetele permite ca visele inimii să se materializeze în această lume. Aşadar, înainte de a începe să creaţi dinăuntrul Spaţiului Sacru al inimii, descoperiţi legătura de întoarcere în această lume, cu ajutorul stelelor şi planetelor, pentru a afla adevărul.

Vă cer să intraţi în Spaţiul Sacru, să vă uniţi inima cu câmpul Mer-Ka-Ba şi să începeţi să visaţi un vis despre o lume nouă şi sănătoasă.

Aplicaţi tot ce cunoaşteţi pentru a co-crea conştient, alături de Dumnezeu, un nou corp, o nouă viaţă şi, într-un final, o nouă lume. Această putere reprezintă dreptul vostru din naştere şi moştenirea voastră, întrucât sunteţi fiul sau fiica lui Dumnezeu.

Dinăuntrul relaţiei voastre intime cu Dumnezeu, toate lucrurile devin posibile.

Aceste instrucţiuni reprezintă o cale care duce la înţelegerea că trupul vostru este lumină, că lumea în care trăiţi este lumină şi că ambele sunt conectate la conştiinţa voastră.

A trăi în Spaţiul inimii înconjurată de câmpul energetic al propriului Mer-Ka-Ba, a trăi şi a crea dinăuntrul acestuii Spaţiu Sacru, reprezintă următorul pas către înţelegerea adevărului a cine

taţi. în acest punct, veţi înţelege cu siguranţă că vă aflaţi în procesul de înălţare spre ceruri...

Doresc să închei cu cuvintele unui vechi prieten al nostru, al tuturor:

„Puteţi considera că sunt un visător, dar nu sunt singurul.
Poate că intr-o zi ni te vei alătura, iar lumea va trăi ca Unul.

John Lennon

* Versurile refrenului din cântecul *Imagine,* compus de John Lennon în anul 1971. N.T.

Când am creat lumea

Mâ simţeam singur sd fiu doar Unicul
Astfel am făcut doi.
Şi apoi ai apărut tu.
Erai atât de frumos, cu ochii tăi plini de inocenţă,
Însă te iubeam de la depărtare - şi, totuşi,
Atât de aproape.
Te iubeam in feluri in care nu le puteai înţelege.
Nu ştiai că priveam prin ochii
Fiecărei persoane pe care o întâlneai,
Şi nici nu imi auzeai vocea in adierea vântului.
Ai crezut că Pământul este doar noroi şi pietre,
Nu ţi-ai dat seama că este corpul meu.
Atunci când dormeai, ne întâlneam in inima ta
Şi făceam dragoste cu spiritele noastre, ca Unul.
Dădeam naştere unor lumi noi, cu atâta pasiune!
Însă când te trezeai, nu-ţi mai aminteai nimic.
Credeai că este doar un alt vis.
Era doar încă o zi in singurătate,
Însă eu te aştept in inima ta, iubirea mea,
pentru totdeauna.
Deoarece adevărul iubirii şi al
Unimii noastre va exista mereu.
Iubirea noastră este Matricea a Tot Ceea Ce Există.
Adu-ţi aminte, dragul meu.
În inima ta, te voi aştepta mereu,
În acel loc unic şi atât de mic.

CÂTEVA EXPLICAŢII DESPRE *Mer-Ka-Ba*

Ce înseamnă „Mer-Ka-Ba“?

Termenul **Mer-Ka-Ba** este alcătuit din trei cuvinte mai mici: **Mer, Ka** şi **Ba.** Aceste cuvinte, aşa cum le folosim noi, provin din limba egipteană străveche. Există mai multe feluri în care poate fi pronunţat cuvântul Mer-Ka-Ba, cum ar fi *Mer-Ka- Bah, Merkava* şi *Merkavah.* Eu pronunţ în general cuvântul, accentuând a doua silabă: Mer-KA-ba. Alţii îl pronunţă punând accentul simetric, pe fiecare silabă: Mer-ka-ba.

Mer se referă la un anumit tip de lumină ce era înţeleasă în Egipt, în timpul celei de-a optsprezecea dinastii. „Mer” era privit ca fiind două câmpuri de lumină care se rotesc în sensul invers al acelor de ceasornic şi în acelaşi spaţiu. Aceste câmpuri sunt create atunci când o persoană execută anumite tipare de respiraţie.

Ka se referă la spiritual individual al unei persoane.

Ba se referă la interpretarea pe care o dă spiritul propriei sale realităţi. în realitatea umană, Ba este considerată a fi realitatea corpului, sau cea fizică. în alte realităţi, unde spiritele nu au corpuri, Ba defineşte conceptul sau interpretarea realităţii din tărâmul în care aceste spirite există.

Ce este Mer-Ka-Ba?

Mer-Ka-Ba este un câmp de lumină ce se roteşte în sensul opus acelor de ceasornic, generat prin mişcarea

Este un vehicul ce poate ajuta mintea, corpul şi spiritul să acceseze şi să experimenteze alte planuri ale realităţii sau alte posibilităţi în viaţă. De fapt, Mer-Ka-Ba reprezintă mult mai mult. El este un instrument care îi ajută pe oameni să-şi atingă potenţialul deplin.

Mer-Ka-Ba este un câmp energetic cristalin, ce cuprinde anumite forme geometrice sacre care aliniază mintea, corpul şi inima. Acest câmp energetic creat din geometrie sacră se întinde în jurul corpului, pe o distanţă de 17 metri. în general, aceste corpuri energetice se rotesc în jurul corpului nostru cu o viteză apropiată de cea a luminii, însă, în cazul celor mai mulţi dintre noi, ele s-au încetinit sau au încetat să se mai rotească complet, din cauza lipsei de atenţie şi folosire. Atunci când acest câmp este reactivat şi se roteşte corespunzător, se numeşte Mer-Ka-Ba.

Un câmp Mer-Ka-Ba complet activat arată exact ca structura unei galaxii, sau ca un OZN.

Mer-Ka-Ba ne permite să experimentăm viaţa din perspectiva unei conştienţe extinse, ne conectează la potenţialul conştiinţei şi reface accesul către infinitele posibilităţi ale fiinţei noastre, amintindu-ne de ele. Atunci când meditaţia Mer-Ka- Ba e realizată corect, corpul de lumină ne integrează aspectele feminin (intuitiv, receptiv) şi masculin (activ, dinamic) ale minţii şi spiritului nostru

Mai exact, Mer-Ka-Ba reprezintă liniile de energie din interiorul şi din jurul corpului, ce au aspectul unor forme geometrice interconectate între ele. în cea de-a treia dimensiune, această energie este de natură electromagnetică. Mer-Ka-Ba are componente în toate celelalte niveluri dimensionale, deci nu este doar electromagnetic. Mer-Ka-Ba se extinde în toate

geometria care a creat realitatea, de la bun început. în cadrul Mer-Ka-Ba se află tiparele geometrice care au creat tot ceea ce este. El se găseşte în jurul corpului nostru. Acest câmp devine Mer-Ka-Ba, atunci când mintea cuiva percepe unitatea absolută - atunci când începe să se deschidă la tot ce este viu, de peste tot.

Atunci când mintea şi inima se unesc într-un anumit fel, formele geometrice din jurul corpului prind viaţă. Ele devin câmpuri vii. în momentul în care aceste câmpuri sunt activate în mod corespunzător, discul şi sfera - forma care arată ca o farfurie zburătoare - apare în jurul corpului. Tocmai acest aspect este cel pe care oamenii îl numesc Mer-Ka-Ba - aspectul ce seamănă cu o farfurie zburătoare. Există multe tipuri diferite de Mer-Ka-Ba. Sunt create în multe feluri diferite, în funcţie de câmpul la care suntem conectaţi şi a felului în care ne conectăm la el.

Mer-Ka-Ba poate fi orice, absolut orice. Poate fi orice a fost creat vreodată, care va fi creat vreodată, sau orice care se găseşte, pentru totdeauna, în creaţie. Poate fi chiar multe lucruri, aflate chiar şi dincolo de această realitate materializată. Atunci când un învăţăcel începe să înţeleagă ce înseamnă Mer-Ka-Ba, el realizează cu nu este ceva ce înveţi într-o secundă sau într-un minut. Este ca un copac care creşte. Cu cât respiri şi trăieşti în cadrul său, cu atât vezi felul în care tot ce înseamnă viaţă, pretutindeni şi din întreaga creaţie, este conectat la Mer-Ka-Ba. Poate fi orice îşi doreşte imaginaţia, inima şi mintea să fie.

Mer-Ka-Ba este o structură de câmp viu. Cu adevărat profund este ceea ce creează acest câmp, şi nu câmpul pro- priu-zis. Câmpul este creat printr-o

este creat prin iubire. Pentru mine, cel mai profund aspect al Mer-Ka-Ba este iubirea însăşi.

Ce *sunt reţelele planetare?*
(prelucrare după interviul dat de Drunvalo, doamnei Rebecca Goff, în aprilie 1996)

Reţelele sunt o copie a câmpurilor din jurul corpului uman. Câmpurile despre care am discutat în cazul Mer-Ka-Ba - acele câmpuri electromagnetice - se întind pe o suprafaţă de 17 metri în jurul nostru. Aceleaşi câmpuri se găsesc şi în jurul Mamei Pământ. Ele se există şi în jurul lunii şi al soarelui, galaxiilor şi atomilor etc. mereu sunt aceleaşi. Câmpurile sunt întotdeauna identice, deşi fiecare formă de viaţă activează câmpuri diferite. In cadrul acestor tipare primare de reţele, există posibilităţile de a crea tipare absolut unice, ce-şi au originea în geometriile originale.

De exemplu, fiecare formă de viaţă îşi are propriul tipar geometric unic. Formele de viaţă, chiar şi dacă ar exista doar două în întreaga lume, una masculină şi una feminină, ar avea o reţea care să se extindă în jurul întregii planete. Aceste reţele geometrice se întind în medie pe o suprafaţă de 18 metri în pământ şi 80 de kilometri deasupra Pământului. în 1900, pe Pământ existau aproximativ 30.000.000 de specii, ceea ce înseamnă că în jurul Pământului se întindeau 30.000.000 de reţele. Reţelele acestor specii sunt întreţesute, iar strălucirea lor luminoasă radiază în afara planetei. Oamenii prezintă trei reţele. Acestea sunt unice şi sunt diferenţiate de nivelurile de cromozomi din interiorul nostru. Fiecare dintre aceste reţele se aseamănă cu o lentilă prin care interpretăm realitatea. Totul este

vechime. Realitatea noastră tridimensională este bazată pe triunghiuri şi pătrate.

Noua reţea - Reţeaua Christică, sau conştiinţa unităţii spre care ne îndreptăm cu toţii - este bazată pe pentagoane şi

reprezintă o legătură între dodecaedru şi icosaedru. A Intre aceste două forme geometrice există o formă specifică. Această formă are limita maximă de 17 metri, până la 80 de kilometri în jurul fiinţelor umane. Este una dintre cele mai înalte reţele de deasupra Pământului, din prezent.

Aceste reţele sunt foarte importante pentru noi, fie că suntem sau nu conştienţi de ele. Pe măsură ce ne aliniem cu dimensiunea spirituală, descoperim ceva în legătură cu noi înşine, ce n-am ştiut până acum. Pe măsură ce ne îndreptăm către conştiinţa Christică, vom descoperi că suntem doar celulele unui organism mai mare. Gândurile şi sentimentele oricărei persoane din lume, indiferent cine este ea, pot deveni cu adevărat propriile gânduri şi sentimente. Vom putea cunoaşte şi experimenta orice - fie că este vorba de o persoană anume, o ţară sau o întreagă planetă. Toate acestea ne vor fi accesibile.

Aborigenii trăiesc deja acest lucru. Ei îl numesc „Timpul de vis". Au capacitatea de a intra cu ochii deschişi în această stare de vis, unde pot fi şi vedea ceea ce orice aborigen a fost sau a văzut înainte. In reţeaua în care ne aflăm acum, noi nu putem accesa această stare, deoarece lentilele conştiinţei prin care privim este o lentilă a dualităţii, iar noi ne percepem a fi separaţi. Ne vedem ca fiind în interiorul unui corp, iar ceea ce află în exteriorul nostru nu suntem noi. Bineînţeles, aceasta este doar o iluzie. Suntem pe cale să renunţăm la acest fel de

mântui şi, literalmente, vom fi el. Vom cunoaşte şi vom simţi tot ce mişcă şi gândeşte pe suprafaţa lui, în aer şi în apă. Va fi o parte a corpului nostru. Acesta este un mod de a trăi care ne depăşeşte capacitatea de înţelegere, deocamdată... se află la extrema posibilităţilor noastre.

Odată aflaţi în reţea, aceasta devine accesibilă pentru toată lumea de pe Pământ. Odată ce o anumită trăire este resimţită de o persoană, ea este simţită de toată lumea. De aceea Dumnezeu Şi-a trimis Fiul aici. A fost nevoie ca o singură persoană să treacă prin reînviere, ca aceasta să fie acce-

sibilă tuturor. Dar cineva trebuia să facă începutul. In acest caz vorbim despre conştiinţa de grup - iar momentul este aici, acum. A fost nevoie de 13.000 de ani pentru a se a reţeaua actuală, la care au contribuit multe culturi - şi, iat-o! Este vie. Este absolut intactă. Iar oamenii sunt conectaţi la ea. De fapt, în acest moment, există convingerea că aproape toate persoanele din lume sunt conectate, în inima lor, la acest nou mod de a trăi.

CUPRINS

Prefaţă.....5
Introducere 7
Capitolul unu
Să începem cu mintea*.....*11
Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei.....12
Purificarea aerului cu ajutorul corpului de lumină uman.....25
Întâlnirea cu spaţiul din interiorul inimii.....29
Capitolul doi
***A vedea în întuneric*.....33**
O femeie oarbă poate vedea.....33
Copiii clarvăzători ai Chinei.....40
Inge Bardor - A vedea cu mâinile şi cu picioarele.....41
Copiii cu capacităţi extrasenzoriale deosebite din China.....45
Academia Internaţională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova.....48
Jimmy Twyman şi copiii speciali din Bulgaria..... 49
Capitolul trei
***Să învăţăm de la triburile indigene*.....52**
Bătrânii aborigeni îşi împărtăşesc din cunoştinţe.. 53 Puterea unei rugăciuni magi rostită din

Femeia columbiană.....68
A deveni una cu caii.....73
Invitarea altei persoane în Spaţiul Sacru personal.....74
Capitolul patru
Spaţiul Sacru al inimii.....79
Studierea şi predarea modului de accesare a Spaţiului Sacru.....83
Vibraţia inimii - calea simplă de întoarcere 85
Experienţa mea personală a Spaţiului Sacru al inimii.....86
A merge Acasă.....91
Ce este timpul?.....94
Spaţiile sacre ale altora - câteva exemple 96
Ce vă poate împiedica să aveţi această experienţă.....99
Capitolul cinci
Unirea dintre Cer şi Pământ.....101
Respiraţia Unificării.....103
Unificarea cu mama divină.....103
Unificarea cu tatăl divin.....104
Sfânta Treime este vie.....106
A intra pe scenă.....107
Este atât de simplu.....109
Capitolul şase
Părăsirea nunţii şi pătrunderea în spaţiul inimii.. 110
Primul exerciţiu - a vă mişca prin corp.....113
Al doilea exerciţiu - pătrunderea în spaţiul inimii .....116 Al treilea exerciţiu - mantra „om" pentru cap şi
„aah" pentru inimă.....117

Capitolul şapte
Meditaţia *Spaţiul Sacru al inimii*.....*123*
Pregătirea pentru meditaţie.....124
Respiraţia Unificării.....125
Alegeţi-vă calea de a pătrunde în spaţiul inimii.. 127 Explorarea Spaţiului Sacru al inimii pentru prima oară.....128
Reîntoarcerea în Spaţiul Sacru al inimii.....129
Capitolul opt
Mer-Ka-Ba şi Spaţiul Sacru al inimii*.....*132
Unirea Spaţiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba... 134 îngerii ne explică.....137
Capitolul nouă
***Co-crearea conştientă* dinăuntrul inimii şi al minţii**
.....139
Thoth ne vorbeşte.....140
A crea din Spaţiul inimii.....141
A crea din interiorul minţii.....143
Raţiune versus sentimente şi emoţii.....146
Visaţi un vis despre o Lume Nouă.....146
Când am creat lumea - o poezie.....149
Câteva explicaţii despre Mer-Ka-Ba.....150

Din inima lui Drunvalo, către a voastră:

„Cu mult timp în urmă, noi, oamenii, am folosit o formă de comunicare şi de simţire care nu implica deloc creierul. Mai degrabă, ea provenea dintr-un loc sacru din inima noastră.

La ce bun să descoperim din nou acest loc, într-o lume în care cea mai mare religie este ştiinţa şi logica minţii? Nu ştiu eu, oare, că aceasta este o lume în care emoţiile şi sentimentele sunt cetăţeni de categoria a doua? Ba da, ştiu acest lucru.

Însă învăţătorii mei m-au rugat să vă reamintesc cine sunteţi voi cu adevărat. Voi sunteţi mai mult decât o simplă fiinţă umană - mult mai mult - întrucât în interiorul inimii voastre se află un loc - un loc sacru - în care lumea poate fi refăcută, la propriu, prin co-creare conştientă. Dacă îmi daţi voie, vă voi arăta ceea ce mi s-a arătat şi mie."

Să începem cu mintea

A vedea în întuneric

A învăţa de la triburile indigene

Spaţiul sacru al inimii

Unirea dintre Cer şi Pământ

Părăsirea minţii şi pătrunderea în spaţiul inimii

Meditaţia spaţiul sacru al inimii

Mer-Ka-Ba şi spaţiul sacru al inimii

Co-crearea conştientă dinăuntrul inimii şi al minţii

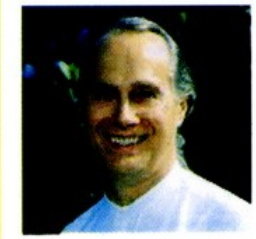

Drunvalo Melchizedek studiază conştiinţa pură şi potenţialul uman, de aproape patruzeci de ani. Cercetarea sa asupra redescoperirii corpului de lumină uman, asupra Mer-Ka-Ba şi a felului în care Geometria Sacră este inclusă în cadrul corpului de lumină şi al întregii creaţii, a fost împărtăşită prin ateliere de lucru şi cărţi - acesta fiind modul în care el a adus lumii viziunea Florii Vieţii şi a Mer-Ka-Ba.

Lucrarea sa, Spaţiul Sacru al Inimii, alături de tehnicile care vă conduc în acest spaţiu sfânt, pătrunde şi mai adânc în posibilităţile potenţialului uman şi în însuşi procesul creaţiei. În cadrul acestor pagini, Drunvalo îşi împărtăşeşte cunoaşterea şi vă arată felul exact în care puteţi dobândi această stare străveche de conştiinţă - aşa încât, într-un final, să puteţi îndeplini, în viaţa de zi cu zi, ceea ce visaţi în inimă. Astfel, o viaţă frumoasă şi plină de tot ce vă doriţi, urmată de înălţarea în lumile superioare, poate să devină o realitate firească în spaţiul inimii voastre. Alăturaţi-vă lui Drunvalo şi deveniţi o parte a acestui grup mare de oameni care au descoperit bucuria de a trăi în spaţiul în care voi şi Dumnezeu Una sunteţi.

ISBN : 978-973-7978-39-0

9 789737 978394

Editura For You

Preţ: 15 lei